JOYCE WADE

Ameninţarea trecutului

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
IOANA PATRICHI
ALCRIS M-94

Capitolul 1

Probabil că Timothy voia să discute cu ea în legătură cu Lee, se gândi Noelle, grăbind pasul în timp ce traversa curtea spitalului pentru a ieşi la şosea.

Fusese de serviciu şi abia acum avea răgazul să se gândească la acel telefon ciudat. Fără îndoială, Timothy era mult prea ocupat ca să vină tocmai din West Marisden doar ca s-o invite pe sora iubitei lui la un ceai la ceainăria „Samovarul cântător”. Trebuie să se fi întâmplat ceva. Să fi avut veşti sigure din Nigeria? Sau voia ajutor în ceea ce o privea pe Leoni?

— E primăvară! exclamă ea, bucuroasă că plecase de la spitalul din Londra unde făcuse practică şi venise la „Regina Margareta” din Carlingsea.

Părinţii insistaseră să vină mai aproape de casă după ce-şi luase examenul final şi, într-adevăr, a fost bine că s-a aflat alături de ei, să le aline suferinţa, când Leoni a fugit la Londra.

Leoni, adorata lor, încântarea lor!

Noelle de multe ori se întreba cum de fusese posibil ca acea fiinţă absolut superbă să se nască în familia lor de oameni obişnuiţi. Cine ştie ce gene, de la ce strămoş, moştenea!

De când se născuse, avea capul acoperit cu un pufuleţ roşu-auriu. Acum, avea părul arămiu cu tonuri aurii, tenul alb şi ochii de un albastru ca safirul. Nu numai că trăsăturile ei erau perfecte, dar avea un farmec căruia se părea că nimeni nu-i rezista şi pe care şi-l exersa încă din leagăn, cu acelaşi infailibil efect. Nici Noelle nu rezistase farmecului surorii ei, dar, deşi între ele nu era decât o diferenţă de patru ani, faptul că o adora nu o făcea să fie oarbă, ca părinţii lor, de exemplu, la defectele micuţei.

Idolatrizată cum era, Leoni se obişnuise să considere, în mod inevitabil, că întreaga lume e terenul ei de joacă, iar

oamenii sclavii ei, fericiţi să-i ducă la îndeplinire cel mai mic capriciu.

Noelle ieşi pe poarta spitalului şi se-ndreptă spre locul unde Timothy îşi parcase maşina şi o aştepta, întâmpinând-o cu un zâmbet larg imediat ce o văzu.

— Mă bucur că ai putut să vii, Nolly.

Îi prinse uşor cotul şi o conduse în local, făcând-o să simtă veşnica iritare faţă de reacţia pe care atingerea lui i-o provoca în mod inexplicabil.

— Îmi place rochia ta în carouri; e nouă, nu-i aşa?

Şi acesta era unul din multele lucruri care-l făceau pe Timothy atât de plăcut: faptul că întotdeauna era atent la îmbrăcămintea fetelor.

— Noelle Carlyon este o fată foarte atrăgătoare.

Noelle răspunse zâmbetului său, dar era foarte conştientă că nu era decât o brunetă zveltă obişnuită şi, dacă avea ceva deosebit, aceasta era, într-adevăr, ţinuta – mai ales modul semeţ în care îşi ţinea capul – putând fi chiar un atu în meseria ei.

— Mulţumesc, Timothy, dar presupun că nu Noelle este cea despre care vrei să discuţi dintre cele două surori Carlyon… Şi… cum de-ai reuşit să pleci? Cum rămâne cu vizitele de seară? Cum se simte domnul doctor Eddy?

— Eşti o fată isteaţă, Noll, se referi el la prima ei remarcă. Încerc să mă întorc, dar, dacă nu reuşesc, preia tata. Este una din zilele lui bune.

Doctorul Edwin Yorke, tatăl lui Timothy, căruia toată lumea îi spunea domnul doctor Eddy, era în convalescenţă după o tromboză coronariană.

Între timp, se aşezaseră la o masă lângă fereastră şi o chelneriţă de vârstă mijlocie le adusese ceaiul şi chiflele.

— Atunci, treci la subiect, dacă eşti presat de timp.

— Am veşti de la David Emerson – de data aceasta, o ofertă categorică. Ţine foarte mult să merg la el.

Noelle ridică uşor din sprâncene, aşteptându-l să

continue.

— Da, ştiu…

— Hai, spune-mi la ce te gândeşti. La o alternativă, sau speri într-o minune – să mănânci prăjitura şi totuşi s-o ai în continuare!

— După cum o spui, nu-mi dai nici cea mai mică şansă. Ei bine, am tupeul să sper la amândouă.

— Nu-ţi dai seama ce spui, Timothy dragă. Fata asta a reuşit, la capătul unor scene îngrozitoare, inclusiv greva foamei, să-şi impună voinţa şi să urmeze Şcoala de Artă Dramatică, pentru a deveni actriţă. Deocamdată, căsătoria nu intră în planurile ei. Şi totuşi, nu este exclus să se răzgândească brusc şi să te urmeze.

— Prostii! Ar rămâne în Lagos, dacă m-aş duce la ţară.

— Da, poate că sunt prostii, dar, Timothy, cred că înţelegi…

În primul rând, nu credea că Leoni era îndrăgostită de Timothy. Dar asta era tipic pentru ea: înrobea inimile celorlalţi, iar ea rămânea detaşată. Şi totuşi, era o fire pasională; când dragostea avea să vină cu adevărat, va fi fără îndoială o chestiune vitală.

— Îmi dai impresia că nu sunt altceva decât un prost înfumurat. Poate că asta chiar sunt.

Se vedea clar că era sfâşiat între profesie şi dragoste şi Noelle îşi amintea cum îi luase apărarea în faţa mamei ei când fusese dezbătută pentru prima dată problema Nigeriei.

„Draga mea, vorbeşti de parcă pentru Timothy ar fi un simplu capriciu la care nu vrea să renunţe. Vrea să se dedice studiului bolilor tropicale şi aceasta i-ar oferi o şansă minunată de afirmare într-un domeniu de cercetare.

Leoni nu trebuie pentru nimic în lume nici măcar să se gândească să-l însoţească acolo!” spusese mama lor, alarmată.

Sunt sigură că nici n-o va face. Oricum, nu e nimic

concret încă.

Acum, însă, devenise foarte concret şi Noelle era îngrijorată mai mult pentru Timothy, căci nu credea să existe vreun risc pentru sora ei.

— Nu, Timothy, în niciun caz. Doar un optimist incorijibil. Vezi tu… Lee este pe cale de a-şi face această carieră; toată viaţa şi-a dorit-o şi e obişnuită să obţină întotdeauna ceea ce vrea. Uite, de exemplu, cum a ţinut piept obiecţiilor părinţilor – au fost pur şi simplu zdrobiţi la gândul plecării ei în oraşul cel imoral şi periculos.

Noelle zâmbi trist. Acceptaseră fără să clipească măcar când ea hotărâse să vină în oraşul rău famat ca să urmeze şcoala de asistente medicale. Era însă foarte adevărat că disciplina vieţii de spital nu se compara cu lipsa de convenţionalism din cercurile pe care urma să le frecventeze Leoni.

Se instală o tăcere grea între ei. Noelle acceptă ţigara oferită de el şi, în străfulgerarea flăcării brichetei, îi privi îngrijorată faţa mohorâtă.

— În cazul acesta, n-ar vrea să se mărite nici dacă aş rămâne în Anglia, spuse el în cele din urmă.

— Numai ea poate să-ţi răspundă la asta.

Încerca să nu lase să se observe iritarea din ce în ce mai mare. Era incredibil cum putea să discute sentimentele lui faţă de sora ei fără să-şi dea seama cât de greu îi era ei să suporte. Sigur că nu-şi dădea seama, căci altfel n-ar fi făcut-o; Timothy era un bărbat extrem de sensibil şi delicat.

— Sună a dojană?

— Nu, sună foarte raţional. De fapt, cred că niciodată n-ai fost foarte sigur în privinţa ei.

— Mă întreb dacă a fost cineva… Ştii foarte bine cu câtă măiestrie se strecoară şi scapă din orice situaţie care nu-i convine.

Îşi imagina cum reacţionase Leoni când Timothy încercase să obţină o promisiune fermă de la ea. Nu-i

plăceau situaţiile dificile şi făcea tot posibilul să le evite, drept pentru care prefera să menţină lucrurile într-o stare de ambiguitate. Nu avea curajul ei de a da o lovitură atunci când era cazul şi, în plus, ţinea la Timothy Yorke, aşa cum de altfel toţi ţineau, ceea ce făcea să-i fie şi mai greu să pună capăt relaţiei.

— Trebuie să plec acum, spuse Timothy, stingându-şi ţigara.

— Şi eu, ca să prind autobuzul de cinci şi un sfert.

— Doar ştii câte duc eu. De fapt, cred că mi-ai dat răspunsul, continuă el, după ce urcară în maşină. Ori păstrez prăjitura, ori o mănânc – mă-ntreb cum am putut fi atât de egoist să cred că le pot avea pe amândouă. În plus, sunt un măgar încrezut dacă-mi închipui că Lee e chiar atât de înnebunită după mine.

— Timothy, nu mai vorbi aşa! Cine poate şti ce e în adâncul inimii ei? Întotdeauna a fost mai reţinută, nu s-a confesat niciodată, ca alte fete, despre partea sentimentală a vieţii ei. Nu lua drept bun ce-am spus eu – trebuie să vezi tu însuţi cum stau lucrurile.

Ajunseră în faţa intrării spitalului şi Noelle coborî înainte ca el să poată să-i deschidă portiera.

— Îţi mulţumesc, Noll dragă, pentru că m-ai suportat. Presupun că nu există nimic altceva mai plictisitor pe lume decât văicărelile unui îndrăgostit.

— Nu vorbi prostii, Timothy. Aş fi vrut să te pot ajuta, dar, fireşte, totul este între tine şi Lee.

— Ştiu, dar am vrut să sondez puţin terenul înainte de a da buzna cu o propunere imposibilă, ca un elefant într-un magazin cu porţelanuri.

— Iar eu te-am descurajat, presupun. Iartă-mă. Nu trebuie să iei în seamă ce-am spus. În definitiv, este doar părerea mea.

— Părerea unei persoane cu mintea clară şi cu un spirit fin de observaţie şi, în plus, o părere la care ţin foarte mult.

Îi luă amândouă mâinile în ale lui, spre disperarea ei: bârfa spitalului nu se lăsa niciodată prea mult aşteptată, iar doctorul Timothy Yorke era un bărbat foarte atrăgător.

— Şi acum, ce intenţionezi să faci? Cred că mergi la ea…

— Da, sigur… Va trebui s-o las pe ea să hotărască pentru mine.

— Vrei să spui că ai renunţa la Nigeria şi la şansa care ţi se oferă dacă Lee s-ar căsători cu tine?

— Exact. Vezi tu, Lee este extrem de importantă pentru mine.

Noelle îşi puse, cu mâini tremurânde, uniforma de spital.

Se obişnuise cu cămăruţa ei austeră, dar acum avea senzaţia că se sufocă între pereţii care păreau să se strângă tot mai mult în jurul ei. Cuvintele lui Timothy despre cât de mult însemna Lee pentru el îi răsunau neîncetat în minte, ca un disc care se învârtea la nesfârşit. Nu erau numai cuvintele, care oricum, venite de la el, aveau o încărcătură deosebită, dar şi privirea lui, zâmbetul acela chinuit trădând toată încordarea şi nesiguranţa în care se zbătea.

Îşi reaminti începutul. Îl cunoscuse pe Timothy la cursurile din spitalul din Londra, unde studiau şi făceau practică. Descoperind că sunt amândoi din West Marisden, aproape de Sussex, deveniseră mai apropiaţi; în plus, aveau o mulţime de cunoştinţe comune, aceleaşi interese şi preocupări.

Fusese o vară minunată pentru ea: avusese mult de lucru, dar se şi distrase grozav şi trăise totul cu intensitate maximă. Ocazional, apăruse şi fratele mai mare al lui Timothy, Roderick – o personalitate puternică, un tip interesant, cu mult farmec. Îi însoţise de câteva ori la Londra, apoi ei îl vizitaseră în West Marisden, după care dispăruse complet. Abia mai târziu aflase ea că Rory plecase în America de Sud. Şi acum şi-l amintea cu nostalgie, ca pe o personalitate deosebită.

Totul a început când, devenit medic, Timothy se întorsese în West Marisden pentru a lucra la cabinetul tatălui său şi o tratase pe Leoni, care îşi scrântise glezna.

Dumnezeule! exclamă Noelle, când văzu întâmplător cât era ceasul. Lăsându-se purtată pe firul amintirilor, se mişcase mai încet.

Bineînţeles, când apăru în salon, scurta ei întârziere nu scăpă netaxată de privirea severă a asistentei-şefe Drummond, aşa că, alungând din minte orice gând legat de Timothy, se grăbi să înceapă lucrul. Colega ei, sora Dixon, deja o aştepta.

— Te rog, du-te repede şi linişteşte-o pe zgripţuroaica ta.

— A mea?!

— A ta, vrei nu vrei. Nimeni nu-i intră în voie când nu eşti tu de serviciu. Ca dovadă, sora Dixon enumeră câteva din nemulţumirile de pe nesfârşita listă a doamnei Templeton-Clare. Dacă te străduieşti puţin, să ştii că o faci nici să nu se mai uite la nepoatele astea ale ei cu figură de cal. Oricum, pe tine te preferă. Şi… se spune că e putred de bogată.

— Prostii! spuse Noelle, enervată, dar când văzu figura uşurată a bătrânei doamne imediat când apăru lângă patul ei, o întâmpină cu un zâmbet, şi toate problemele ei personale se retraseră undeva într-un ungher al minţii.

La terminarea programului, Noelle se simţea nejustificat de deprimată şi obosită. Era o persoană sociabilă şi, de obicei, suporta în doze moderate bârfa care, în mod inevitabil, concentra picant universul vieţii din spital, dar în seara aceasta se retrase devreme, imediat după cină.

După atmosfera plăcută din salonul bine încălzit, camera ei părea şi mai friguroasă. Se vârî în pat cu o carte, dar renunţă repede de a mai încerca să citească, preferând să-şi urmeze nestingherită gândul. „Va trebui s-o las pe ea să aleagă pentru mine” – îi răsunau în minte, obsesiv, cuvintele lui Timothy. Însemna că, dacă Leoni se va căsători cu el, avea să renunţe la visul şi ambiţia lui, rămânând

pentru totdeauna un obscur medic generalist. Pe de altă parte, refuzul ei însemna plecarea lui în Nigeria. O durea să-l ştie atât de departe, acolo de unde nici măcar rarele lor întâlniri întâmplătoare nu vor mai fi posibile.

Bine, dar la fel de departe şi inaccesibil ar fi fost şi dacă s-ar fi căsătorit cu Leoni. Oricum, pentru ea tot pierdut era. Încercă să-şi stăpânească lacrimile – în definitiv, Timothy era subiectul îngrijorării ei, doar nu-ncepea acum să se autocompătimească.

Şi, dacă se gândea bine, avusese dreptate când îi spusese lui Timothy că sora ei era imprevizibilă. Întotdeauna se punea la adăpostul unei faţade strălucitoare dincolo de care, însă, era mereu o umbră de mister. Niciodată nu puteai şti sigur ce planuri urzea căpşorul acela adorabil.

De exemplu, când începuse campania pentru a merge la Londra, probabil că plănuise totul cu multă vreme înainte, în cele mai mici amănunte, din moment ce, atunci când i se permisese, totul era deja aranjat, de la acceptul conducerii Şcolii de Artă Dramatică unde nu se mai aştepta decât ca tatăl ei să plătească taxa, până la apartamentul în care urma să locuiască împreună cu o veche colegă de şcoală – toate acestea, în condiţiile în care nimeni nu ştiuse măcar că fusese la Londra.

Aşadar, putea spune cineva cum avea să reacţioneze Leoni la propunerea lui Timothy? Ciudată şi imprevizibilă cum era, putea găsi cererea lui în căsătorie chiar extrem de tentantă, o poartă deschisă spre o palpitantă aventură: Nigeria.

„Gata, să nu îmi mai fac atâtea griji şi să dorm”, îşi spuse ea, dar, chiar în aceeaşi clipă începu să se gândească la cum ar reacţiona părinţii ei: mama ar fi probabil îngrozită, iar tatăl, atât de bulversat, încât n-ar mai fi în stare să joace nici măcar o partidă de golf şi s-ar învârti toată ziua fluierând o melodie veselă, aşa cum făcea întotdeauna

când era foarte deprimat.

În noaptea aceea atât de frământată, nu mai rămăsese decât puţin timp de somn şi obişnuita bătaie în uşă la ora şase dimineaţa, prin care fiecare asistentă era anunţată că e vremea să se trezească, se făcu auzită de data aceasta mult prea devreme pentru Noelle.

Începea o nouă zi.

După o astfel de noapte agitată, lucrurile nici n-aveau cum să meargă prea bine, mai ales că tocmai atunci, domnul Corringway, asistentul chirurgului-şef, avusese proasta inspiraţie să facă o vizită în salon înainte ca acesta să fie în ordine, ceea ce o enervă pe sora-şefă, doamna Drummond, pentru tot restul zilei. Să fie surprinsă de un chirurg în timp ce asistentele din subordinea ei încă mai curăţau şi lustruiau dulăpioarele şi florile nu erau aranjate în salon! Asta era prea mult pentru prestanţa ei.

Apoi, în timpul vizitei doctorului Corringway, se auzi soneria de la patul doamnei Templeton-Clare şi o asistentă îmbujorată apăru, făcând semne disperate spre Noelle, care făcea parte din suita ce-l însoţea pe medic. Când soneria începu din nou să sune insistent, asistenta-şefă, cu buzele strânse şi nările dilatate, făcu spre ea un semn discret de îngăduinţă şi Noelle se detaşă din grup, încercând să se facă neobservată.

Doamnei Templeton-Clare îi reveniseră durerile.

— Ce-aţi mâncat?

— Să mănânc?! Şi… mă rog… ce-aş fi putut mânca într-un loc ca acesta? Doar terciul acela de ovăz subţire, apos, care ni s-a dat la micul dejun. N-a fost deloc bun. Deloc!

Bătrâna doamnă nu era o persoană comodă. Cu faţa lată şi pielea de culoarea aluatului, ochişorii mici şi vii păreau două stafide într-o chiflă care urma să fie băgată în cuptor.

— Asta cam aşa e… Dar… nu cumva v-a strecurat cineva ieri o piersică, sau o prună din acelea apetisante care se găsesc în acest sezon?

— Auzi, ce idee!

Deşi păruse foarte indignată, doamna Templeton-Clare evită privirea lui Noelle, exact ca un copil pe cale de a fi prins cu o minciună. Noelle ştia că nepoatele ei îi aduceau tot felul de delicatese interzise şi se gândea acum că poate nu era numai maliţiozitate din partea Evei Dixon, când spunea că acestea păreau să nu aibă niciun interes ca mătuşa lor să scape de durerile chinuitoare care impuneau respectarea unui regim strict.

Noelle abia se întorsese din pauza de cafea când o infirmieră veni s-o cheme la telefon.

— Este urgent şi doamna asistentă-şefă spune că vă caută de acasă. Noelle intră în panică. Ştiau bine care erau orele ei de serviciu şi nu telefonau niciodată când era ocupată; înseamnă că se-ntâmplase, într-adevăr, ceva! Cu mintea plină de cele mai absurde scenarii de catastrofe, ridică receptorul.

— Ah, Noelle, ce bine că ai putut răspunde.

— Da, mamă. Ce s-a întâmplat?

— Te rog să mă scuzi, ştiu că nu-ţi place să ţi se telefoneze aşa.

— Nu-i nimic, spune.

— Leoni… A venit acasă.

Era o uşurare atât de mare după acele clipe de tensiune, încât abia se stăpâni să nu spună „Şi ce dacă?!”

— Da? De ce?

— Tocmai asta e, nu pot să aflu. În orice caz, arată îngrozitor – absolut îngrozitor – şi nu spune decât că a terminat cu Londra şi cu Şcoala de Artă Dramatică şi nu se mai întoarce niciodată acolo. Mă gândeam că poate ştii tu ceva, poate ţi-a scris, sau…

— Nu. Îi era milă de starea în care, după cum vocea o trăda, se afla mama ei; întotdeauna apela la ea în cazul unei urgenţe. Te sun eu după-amiază, când putem discuta mai mult, spuse ea văzând-o pe asistenta-şefă tocmai

intrând. Nu-ţi face griji, probabil că nu este vorba de nimic grav. Încearcă, totuşi, să afli ceva.

— Presupun că tu nu poţi veni…

— Până mâine, în niciun caz. Vorbim mai târziu.

— Nu trebuia să întrerupi atât de brusc, spuse, spre surprinderea ei, asistenta-şefă, pe un ton blând, după ce o văzu închizând telefonul. Sper că nu s-a întâmplat nimic grav acasă

— Nu sunt sigură; poate că da, poate că nu. Deocamdată, totul este destul de misterios.

Tare mult şi-ar fi dorit să nu mai intre chiar atât de uşor în panică la cel mai mic semn de nelinişte din partea mamei ei! Şi totuşi, se părea că exista un motiv serios de alarmare, din moment ce o rugase să vină. Cele două ore cât era liberă în acea după-amiază nu i-ar fi fost de-ajuns pentru a ajunge la West Marisden şi a se întoarce, şi nu se putea învoi doar pentru că sora ei venise în mod neaşteptat de la Londra. Era adevărat, mama ei intra repede în stare de agitaţie când era vorba de Leoni, dar, pe de altă parte, n-ar fi vorbit aşa cum o făcuse dacă n-ar fi avut un motiv întemeiat.

Să fie în legătură cu Timothy? Respinse imediat ideea – n-ar fi avut timp să ajungă la Leoni de când se văzuseră, cu o seară înainte. Poate doar să-i fi telefonat.

Abia dacă se atinse de mâncare la prânz şi merse repede să-ncerce să-i dea un telefon lui Timothy, sperând să-l mai prindă încă în pauza de masă.

— Noelle la telefon. Timothy, spune-mi, te rog, te-ai văzut cu Leoni de când am discutat noi?

— Draga mea Noll, din moment ce sunt aici, cum aş putea să fiu la Londra, cu Lee? Ce-i cu tine?

— I-ai telefonat aseară?

— Nu.

— Înseamnă că nu asta e cauza… Speram să fi vorbit tu cu ea, dar, în acest caz, misterul e şi mai mare.

— Ai putea face un efort, te rog, să vorbeşti mai clar? Despre ce mister e vorba?

Noelle îi spuse în câteva cuvinte ce se întâmplase.

— Mă gândeam că poate are legătură cu tine…

— Nu, nu eu sunt vinovatul. Nu spune ce s-a întâmplat?

— Se pare că nu. Mama nu reuşeşte să scoată nimic de la ea.

— N-ai nicio idee? Ceva ce-ar fi putut-o determina să lase totul şi să vină acasă urgent.

Nu, nu avea nicio idee, şi continuară să facă tot felul de supoziţii până când se auzi sunetul de atenţionare că fisele se terminaseră.

— Trebuie să închid; nu mai am fise.

— Bine. Merg eu la Old Timbers, să văd ce e cu ea.

Noelle închise; nu mai avea timp s-o sune pe mama ei şi, oricum, trebuia să treacă mai întâi să ia fise din cameră. De-abia acum, aflând că purtarea ciudată a surorii ei nu avea nicio legătură cu Timothy, începea să fie cu adevărat speriată. Aproape că-i părea rău că nu se învoise, dar încerca să fie raţională: era weekendul ei lung, adică începând de a doua zi, urma să aibă trei zile liber, timp în care va merge acasă.

Intră în tură tensionată şi îngrijorată, abia aşteptând să treacă timpul mai repede pentru a-i putea telefona mamei. Lucrul cel mai ciudat a fost că, în timpul acelei după-amieze încordate, singura persoană căreia i s-a confesat a fost bătrâna Zgripţuroaică.

De fapt, asistentele nu au dreptul să aibă probleme, aceasta fiind prerogativele pacienţilor. Apoi, Noelle nu era genul de om care să-şi etaleze problemele personale. Dar ochii pătrunzători ai bătrânei doamne detectară imediat ceva în neregulă la preferata ei.

— Ţi s-a întâmplat ceva, observă aceasta imediat, în timp ce Noelle o instala comod în pat. Da, da, am dreptate. Ce-ai păţit? E mult mai bine să vorbeşti, nu ţine niciodată închis

în tine ce te frământă.

Nu era vorba de curiozitate, ci de îngrijorare şi dorinţă sinceră de a ajuta, şi Noelle simţi din plin căldura cu care i se oferea acel suport moral.

— Nu, nu e mare lucru...

Apoi, înainte de a-şi da bine seama ce face, îi povesti totul pe scurt.

— Bine, dar e cât se poate de limpede, spuse doamna Templeton-Clare sigură pe sine, prinzând-o uşor de braţ. Sora ta trebuie să se fi certat cu iubitul – ăsta este singurul motiv care poate determina o tânără să se comporte atât de iraţional. Ştiu foarte bine ce spun, draga mea, ştiu foarte bine.

Oricât de greu de crezut era, bătrâna doamnă părea că ştie despre ce e vorba; oricum, existase un domn Templeton-Clare, iar ea nu cântărise întotdeauna cât cântărea acum.

Noelle zâmbi, aranjându-i perna exact aşa cum îi plăcea ei. Nu-i mai explică de ce teoria ei nu era valabilă în acel caz.

— Nu-ţi face griji; dragostea e o febră, nimic mai mult, după care îţi revii. Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji, draga mea.

Chiar dacă nu primise nicio rezolvare, Noelle era într-o stare mult mai bună, acum că împărtăşise cuiva temerile ei, dar mai ales după ce simţise acea neaşteptată căldură tocmai din partea acelei persoane care nu părea să se gândească decât la ea însăşi.

După ce ieşi din tură şi telefonă mamei ei, cel puţin era mai sigură pe sine. Timothy venise, aşa cum promisese, dar Leoni se închisese în camera ei şi refuza să-i vorbească.

— Noelle, este chiar înspăimântător. Nu vrea să-mi vorbească şi arată atât de ciudat... Sunt cu adevărat speriată.

Noelle simţi din nou un fior şi remuşcarea de a nu fi

plecat imediat, fără să ţină cont de nimic. Dar… la ce bun?! Era puţin probabil ca Leoni să i se confeseze ei mai mult decât mamei.

— Linişteşte-te, draga mea, vin mâine cu autobuzul de ora şase. Din fericire, a doua zi avea să vadă ea însăşi despre ce era vorba.

Capitolul 2

Noelle deschise poarta de la Old Timbers zâmbind; casa şi grădina erau aşa cum le lăsase: bine îngrijite şi cochete, ca întotdeauna. La ce se aşteptase, în definitiv? Să găsească straturi de flori răvăşite, năpădite de buruieni, care să reflecte starea de spirit generală frizând disperarea?! Dimpotrivă, normalitatea locului inspira încredere; nu părea deloc o casă care să fie scena unei drame.

Întotdeauna se mira cât de bine îngrijită era grădina, mai ales că părinţii ei se ocupau singuri de ea, în condiţiile în care un ajutor profesionist era nu numai foarte scump, dar şi greu de obţinut. Poate că, acum după ce tatăl ei, William Carlyon, principal partener în cadrul celei mai importante firme de avocatură din West Marisden, ieşise la pensie, întreţinerea casei şi grădinii depăşea posibilităţile lor, dar n-ar fi renunţat pentru nimic în lume la ele, chiar dacă erau nevoiţi să mai coboare ştacheta.

Deodată, uşa din faţă se deschise şi doi căţei, un pudel negru şi un terier, urmaţi de o fată înaltă şi slabă, ieşiră în întâmpinarea ei.

— Ah, ai şi ajuns! Tocmai mă pregăteam să vin să te iau din staţie. Înseamnă că autobuzul a venit mai devreme, spuse fata, sărutând-o pe Noelle.

— Sau... cine ştie... ceasul tău... o necăji Noelle, zâmbind. Precizia ceasului ei de mână era o chestiune de mare mândrie pentru Judy Temple, verişoara lui Noelle. De când părinţii ei muriseră, aceasta locuia cu ei, iar „unchiul Bill” era tutorele ei şi curatorul micii averi pe care avea s-o moştenească la majorat. Uneori, îi spuneau în glumă „Moştenitoarea”.

Cum cei doi căţei nu-i mai îngăduiau nicio întârziere, Noelle se aplecă imediat pentru a le da voie să-i sară nestingheriţi cu labele pe umeri şi s-o lingă pe obraz şi pe

urechi. În acelaşi timp, află de la Judy ultimele noutăţi în legătură cu Leoni – momentan, era plecată undeva cu maşina, cu Timothy.

— Ei bine, măcar e un pas înainte în direcţia bună.

— Nu ştiu. Aşteaptă să vezi. Arată de parcă a fost martoră la sfârşitul lumii şi pur şi simplu refuză să vorbească – până şi cu mine.

Leoni şi Judy, amândouă de aceeaşi vârstă, erau bune prietene.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva absolut îngrozitor la şcoală, la The Chamford, care a determinat-o să se întoarcă acasă, continuă Judy. Poate că i s-a spus că nu e talentată – aşa ceva ar provoca o astfel de reacţie din partea ei, din moment ce-şi dorea atât de mult o carieră în acest domeniu.

După părerea lui Noelle, această teorie era mult mai plauzibilă decât cea a doamnei Templeton-Clare.

Leoni, considerată toată viaţa ca fiind un copil minune, n-ar fi suportat remarca vreunui critic care ar fi considerat că nu e potrivită pentru meseria pe care şi-o alesese.

Judy mai rămase să facă o plimbare mai lungă, pentru a nu dezamăgi aşteptările celor doi căţei, iar Noelle intră în casă. Tocmai apăru şi mama ei din grădină, unde lucrase până atunci. Încă nu-şi scosese şorţul cu buzunarele mari pentru ustensile, iar pe obraz avea o urmă uşoară de pământ.

— Doamne, nici nu mi-am dat seama cât e de târziu! A trebuit să plantez panselele.

— Mi-a spus Judy că Leoni e plecată cu Timothy; e mai bine, nu? Enid Carlyon încuviinţă din cap, cu un aer foarte nesigur, iar ochii ei rămaseră la fel de adumbriţi de îngrijorare. Avea ochi căprui cu irizări de chihlimbar, pe care Noelle îi moştenise într-o variantă mai plină de culoare: ochi de culoarea chihlimbarului pur – ca de pisică, ar fi putut spune un maliţios – dar cu un efect de contrast

superb faţă de părul ei negru. Părul doamnei Carlyon era ondulat natural şi, încărunţit acum, o făcea să pară, când bătea vântul, o crizantemă gri-albăstruie.

— Ah, Noelle, mă bucur tare mult că ai venit. Tu reuşeşti întotdeauna să rezolvi problemele, iar ea pare să te asculte mai mult decât pe oricine altcineva.

— Ei, curaj! Deocamdată nici nu ştim despre ce e vorba. Poate că i s-a spus că nu va fi niciodată o Sarah Bernhard, ceea ce pentru ea a fost de nesuportat. Doar ştii cum dramatizează Lee totul.

Mama ei, însă, rămânea la părerea că numai o tragedie i se putuse întâmpla de o adusese în acel hal: părea pur şi simplu zdrobită, secătuită, fără viaţă. Lacrimile îi curgeau necontrolat pe obraji, apoi făcu un efort pentru a reveni la normal.

— Să pun friptura la cuptor, apoi să bem un pahar cu vin de Xeres.

Tatăl tău a primit o sticlă la aniversarea clubului şi a încercat să o ademenească pe Leoni, dar nici n-a vrut să se atingă.

— Dar ce s-a întâmplat cu doamna Bates? E în grevă?

— Nu, dar astăzi nu a mai putut veni, fiindcă joacă într-o piesă care are reprezentaţie în seara aceasta, în scopuri caritabile.

Noelle îşi stăpâni cu greu mirarea; doamna Bates, cea care o ajuta pe mama ei la menaj, era o persoană minunată – o comoară la bucătărie şi extrem de îndatoritoare, gata oricând să ajute – dar, categoric, lipsită de orice har pe o scenă de teatru.

— Dumnezeule, e ceva molipsitor în casa asta! Dar tata?

— La o partidă de golf şi probabil câştigă, din moment ce începe să se întunece şi el tot n-a apărut încă.

Noelle se simţea din ce în ce mai bine în siguranţa pe care i-o dădea atmosfera aceea tihnită în care viaţa îşi urma cursul firesc. Până şi faptul că Leoni era cu Timothy se

încadra în acest firesc. Pentru o clipă, se simţi tentată s-o certe pentru nazurile acelea de copil răsfăţat care-i înspăimântaseră pe toţi, dar, în momentul când aceasta veni, nu mai dori decât să-şi arunce braţele în jurul gâtului ei şi să-i aline suferinţa. Rezistă acelui impuls de moment şi se comportă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Din fericire, învăţase să-şi controleze mimica, pentru că, deşi toţi o preveniseră, abia când o văzu ea însăşi pe Leoni, înţelese că tot ce-i spuseseră ceilalţi nu reflecta decât vag realitatea.

Timothy o adusese până la poartă, fără să mai intre.

— Vino, scumpa mea, o chemă imediat mama, suntem toţi aici, în bibliotecă. A venit şi Noelle.

Noelle îşi întâmpină sora şi o sărută, dând revederii un aer de normalitate.

— Ce spui de ocazia care i s-a oferit lui Timothy de a pleca în Nigeria? o întrebă Leoni imediat.

Aşadar, îi şi spusese – procedase tipic masculin, punând pe primul loc preocupările şi interesele lui, fără pic de delicateţe pentru starea în care se afla ea. Sau, cine ştie, poate că astfel îi distrăgea atenţia de la cealaltă problemă a ei – indiferent care era aceasta.

Weekendul lung, care oricum i se părea că vine prea rar, era pentru Noelle întotdeauna un motiv de răsfăţ: purta haine frumoase, scăpa de uniformă, nu mai trebuia să sară din pat în întunericul şi frigul din cameră, la implacabila bătaie în uşă din fiecare dimineaţă. De data aceasta, însă, nu mai simţea aceeaşi plăcere; atmosfera era cu atât mai tensionată cu cât fiecare se străduia mai mult să se prefacă, pentru a-i da un aer de normalitate.

Tatăl fluiera întruna, iar mama se chinuia să-şi menţină un aer vesel de care nici măcar pisica nu s-ar fi lăsat păcălită. Cât despre Noelle, pendula între supărare şi milă faţă de Leoni. Dacă măcar ar fi spus despre ce era vorba! Misterul acela îi înnebunea pe toţi, le tocea nervii.

Judy, la început plină de compasiune, începu să se plictisească de atmosfera aceea care părea să se fi instalat definitiv în casa lor.

— Ţi se face rău de tristeţea asta veselă! se plânse ea lui Noelle. Lee o să continue să joace această dramă atâta timp cât vede efectul pe care-l are asupra tuturor.

— Nu, nu se preface şi nu o face doar de dragul spectacolului. Era absolut convinsă.

Leoni o lăsase să intre în dormitorul ei în prima seară. Întotdeauna fetele se plimbaseră dintr-un dormitor în altul când se pregăteau de culcare. De data aceasta, Leoni era deja în pat, cu faţa pământie şi privirea goală, când Noelle se aşează pe marginea patului ei şi-ncepu să-şi perie părul.

— Te rog, Noelle, nu pot vorbi – nu încă… şopti ea când sora ei încercă s-o ademenească.

Noelle se simţi mai mult ca oricând cuprinsă de teamă. Cineva sau ceva o rănise mortal pe Leoni, care, pentru prima dată în viaţă, suferea – indiferent dacă era o chestiune de mândrie sau de inimă.

Abia acum îşi dădea seama cât de puţine ştia despre viaţa surorii ei la Londra în ultimele şase luni. Dacă n-ar fi existat Timothy, ar fi bănuit existenţa unui alt bărbat.

Scrisorile de la ea erau întotdeauna vagi, superficiale, cu amănunte despre distracţii şi viaţă mondenă, dar extrem de laconice în ceea ce privea chestiunile fundamentale.

— Ah, dacă m-ar lăsa toţi în pace… Aş mai putea ieşi din cameră… De ce nu mă lasă toată lumea în pace?

— Pentru că toţi te iubesc şi sunt îngrijoraţi, scumpa mea. Dacă ai da măcar un indiciu… Nu e nevoie să povesteşti. Doar un cuvânt, ca să se liniştească puţin mama şi tata, să nu-şi mai facă atâtea gânduri de coşmar.

Noelle nu primi niciun răspuns. S-ar fi simţit poate mai bine dacă Leoni ar fi izbucnit în plâns, aşa cum folosise întotdeauna lacrimile ca armă defensivă. Aşa, era doar o durere mută, care nu putea fi uşurată cu nimic.

Timothy trecu pe la ei a doua zi dimineaţă, şi Noelle îi spuse despre încercarea zadarnică de-a o face pe Leoni să vorbească. Aceasta se plimba singură pe undeva, după ce refuzase să meargă cu Judy să plimbe câinii. Deşi arăta grozav de încurcat, Timothy nu părea totuşi deprimat.

— Înţeleg că i-ai spus ieri… în legătură cu Nigeria…

— Da, şi n-a respins ideea, cel puţin, nu categoric… Partea proastă este că nu e timp de întârziat, iar ea pare cam zăpăcită.

— Timothy, doar nu vrei să ia o hotărâre pripită pe care apoi s-o regrete! Deocamdată, e într-o stare în care habar n-are ce face. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar e complet distrusă. Presupun că nici ţie nu ţi-a spus.

— Nu… Doar că nu mai poate suporta Londra şi că a terminat definitiv cu şcoala de actorie şi, bineînţeles, cu cariera de actriţă.

— Se pare că Judy a avut dreptate… Presupunea că i-a spus cineva că nu are talent.

— Doar n-ar intra într-o asemenea stare doar pentru atât!

— Nu uita că aceasta ar fi prima lovitură primită de ea. Şi… doar ştii ce pasiune pusese în toată povestea asta şi cât de mult credea în talentul ei.

— În cazul acesta, cel mai bun remediu este să înceapă o nouă existenţă.

— Timothy, judeci cu inima, nu cu capul. Încerci să te convingi că, dacă îţi doreşti foarte mult, este neapărat bine.

Trăsăturile lui se înăspriră şi se îmbujoră uşor.

— Chiar aşa fiind, o iubesc şi o doresc – cu orice preţ.

— Este un mod egoist de a iubi.

Noelle se-ntoarse cu spatele la el şi merse spre fereastră; începuse să tremure uşor. Ce încurcătură vor face tocmai ei, pe care îi iubea cel mai mult pe lume?! Era convinsă că, dac-ar fi fost într-o stare de spirit normală, Leoni n-ar fi acceptat niciodată să plece în Nigeria cu Timothy. Trebuia să-l oprească de a o mai influenţa, acum când nici nu era în

stare să gândească limpede. Sau, poate că ea, Noelle, dădea dovadă de gelozie. Da, o duruse mărturisirea lui; recunoaşterea acelei iubiri disperate pentru Leoni îi pătrunsese în suflet ca un vârf de baionetă. Era împotriva oricărei raţiuni, doar se aştepta la asta; trebuia să se controleze şi, în special, nu trebuia să se certe cu Timothy.

— Mă tem că nu sunt suficient de altruist ca să spun „nu” dacă Leoni spune „da”, adăugă el caustic.

— Ce se-ntâmplă acum, Timothy?! Ne contrazicem fără niciun rost! O văzuse pe fereastră pe mama ei, traversând grădina şi venind cu un buchet de camelii abia înflorite spre casă. Nu voia să afle că Leoni nu refuzase categoric plecarea în Nigeria, aşa că încerca să pună capăt cât mai repede acelei discuţii.

— Noelle, nu mă vei trăda, nu-i aşa? N-o vei influenţa împotriva mea.

— Împotriva ta, nu, niciodată, deşi poate ar trebui să ţin seama de ceea ce e bine pentru voi amândoi. Dar, să aşteptăm să vedem ce se va întâmpla.

Când Enid Carlyon intră cu florile, Timothy tocmai ieşea. Îşi dăduse seama că era deja târziu, aşa că nu schimbă decât câteva cuvinte cu aceasta, după care plecă.

— Ce voia Timothy? întrebă Enid, observând ceva ciudat în atmosferă.

— Să o vadă pe Lee, bineînţeles, dar încă nu s-a întors.

— Doar nu-şi face iluzii că o poate convinge să plece acolo cu el, nu?

— Draga mea, sigur că ar convinge-o, dacă ar putea! Nici nu e de condamnat pentru asta, e firesc. Dar nu uita că Leoni n-a făcut toată viaţa decât ceea ce-a vrut ea, fără ca nimic altceva să conteze. Leoni vorbi în mod neaşteptat.

Era duminică după-amiaza şi Noelle o convinsese să meargă împreună să se plimbe în pădure. Mergeau una lângă cealaltă, fără să vorbească şi la un moment dat, Leoni o prinse de braţ pe Noelle şi o strânse cu putere,

convulsiv.

— Nolly, ţie îţi spun, dacă promiţi să păstrezi secretul.

Noelle acceptă imediat, gândindu-se că mai târziu o va putea convinge să spună şi părinţilor.

— Sigur că a fost vorba de un bărbat, continuă ea cu o voce slabă, lipsită de orice emoţie.

— Continuă…

— Nu prea am ce spune… Atâta doar că, înainte de a pleca, mi-a mărturisit că e căsătorit. Practic, asta e toată povestea.

Apoi, Noelle a trebuit să scoată cuvânt cu cuvânt de la ea.

— Ai ţinut mult la el, scumpa mea? Te aşteptai să fie o relaţie care să continue?

— Da, pentru totdeauna. Nici n-am ştiut că poţi simţi aşa pentru cineva. Ca şi cum mi-aş fi găsit cealaltă jumătate.

Cuvintele sunau cu atât mai ciudat cu cât erau rostite pe un ton plat, fără urmă de pasiune, ca şi cum ceva ar fi murit în adâncul sufletului ei.

— Era cineva pe care l-ai cunoscut la Colegiul Chamford?

— Nu, era mai în vârstă decât studenţii – mult mai în vârstă – şi atât de diferit… cum n-am mai cunoscut pe altcineva.

„Aşa este întotdeauna cel pe care-l iubeşti”, se gândi Noelle, cu un gust amar.

— Cine era? Cum v-aţi cunoscut?

Leoni nu răspunse imediat, dar când vorbi din nou, vocea ei părea mai însufleţită, chiar dacă numai ca reacţie defensivă.

— N-are importanţă cine era. Ne-am cunoscut întâmplător.

— Lee, draga mea, vorbeşte, e mai simplu să povesteşti…

Leoni făcu un gest de iritare, apoi, deodată, ochii i se umplură de lacrimi. Se lăsă condusă de Noelle până la un

trunchi de copac pe care se aşeză şi începu să plângă în hohote. Cuprinzându-i umerii cu braţele, Noelle aşteptă răbdătoare şi tăcută ca sora ei să se liniştească – erau probabil, primele lacrimi ale acesteia. Nu era violentă din fire, dar acum pur şi simplu l-ar fi sfâşiat pe cel ce-i adusese sora în halul acela.

Leoni mai plânse un timp, apoi, ca şi când ceva s-ar fi declanşat în interiorul ei, începu să vorbească precipitat, sacadat.

— Poate că ar trebui să-l urăsc, dar continuu să-l iubesc; nu pot să uit cum a fost totul… Este ca şi cum ceva ar muri în mine. Chiar mă simt moartă. Nimic nu mai are importanţă acum – şi nici nu va mai avea vreodată.

— Ba da, draga mea, vei vedea că da, îţi vei reveni, încet, încet. Aşadar, doamna Templeton-Clare avusese dreptate.

— Aş fi rămas cu el mai departe, în orice condiţii… dacă m-ar fi vrut. Dar nu m-a vrut; nu şi-a asumat responsabilitatea. Călătoreşti mai repede când călătoreşti singur, părea să fie motoul lui. Prefera să aibă deplină libertate, să nu fie legat de nimic.

Rostise aceste cuvinte cu greutate, complet lividă.

— Mulţumeşte lui Dumnezeu că nu te-a vrut! Noelle era şocată nu atât din punct de vedere al implicaţiilor morale, ci gândindu-se la ceea ce s-ar fi întâmplat cu sora ei pe mâinile unui astfel de individ egoist. A plecat?

— Da, cred că în Australia. De altfel, ce importanţă mai are unde? Indiferent dacă e aici sau în altă parte, între noi s-a terminat totul. Ah, Nolly! Credeam că viaţa avea să fie minunată. Era ca un delir, parcă nu era adevărat. Eram atât de fericită!

Cuvintele, rostite tremurat, făcură din nou loc tăcerii. Noelle se simţea măcinată de îngrijorare, dar ştia că mai mult nu putea obţine de la Leoni.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse ea în cele din urmă, uitându-se la ceas.

Era deja ora ceaiului şi mama ar fi început să-şi facă tot felul de griji, sau să bănuiască ceva, iar ea promisese să nu spună nimic. O înţelegea bine pe Leoni – nu era plăcut să apară în postura de persoană înşelată. Totuşi, ar fi trebuit spus ceva, orice, să-şi liniştească părinţii cât de cât.

— Ai grijă, mi-ai promis să nu spui nimănui, zise imediat Leoni, ca prin telepatie. Cel mai bun lucru este să-i lăsăm să creadă că este ceva legat de şcoală. Oricum, am impresia că asta bănuiesc.

— Dar te vei întoarce totuşi acolo, nu-i aşa? Mai mult decât oricând ai nevoie de o preocupare.

— Nu, nu de această preocupare! De-acum încolo, voi urî mereu Londra. Nu mă voi putea întoarce vreodată la ceva ce să-mi amintească de ceea ce am trăit acolo. De locurile unde mergeam...

Noelle o înţelegea perfect; probabil că Londra era plină de amintiri pentru ea – ca şi cum, aproape oriunde s-ar fi dus de-acum înainte, ar fi fost însoţită de o fantomă. Cu toate acestea, nu putea să fie lăsată să-şi distrugă viaţa şi ambiţia.

— Nu te mai gândi acum la asta. Încercă ea s-o liniştească, pentru a nu începe să plângă din nou, acum că se apropiau de casă. Vei găsi tu ceva, la un moment dat, ceva nou.

Îşi dădu seama că nu era momentul potrivit s-o mai supere cu planuri de viitor. Ar fi vrut s-o întrebe şi despre Timothy, dar se abţinu. El nu putea fi în niciun caz noutatea de care Leoni avea nevoie acum.

De fapt, acum când suferea atât de mult pentru un alt bărbat, probabil că Timothy era oricum scos din joc. Nu o înţelegea de ce nu-l refuzase clar în privinţa plecării în Nigeria, dar poate că dorise să-l menajeze, sau poate că nici nu înţelesese bine despre ce era vorba, cu mintea înceţoşată de suferinţă, cum era.

Desigur, rămânea totuşi o oarecare îngrijorare, dar, până

la sfârşitul zilei, nu mai avu ocazia să discute cu Leoni. Urma s-o ducă Timothy la spital, pentru a mai câştiga astfel o oră sau două de stat acasă. Acesta arăta inexplicabil de liniştit, ca şi când ar fi avut motive serioase de a spera. Tocmai aceasta o făcu să mai încerce, înainte de plecare, să afle ceva mai precis.

— Lee, i-ai spus ceva lui Timothy? o întrebă ea după ce se sărutară de rămas-bun, în camera acesteia.

Leoni se mulţumi să scuture din cap.

— Cred că ai înţeles că speră să mergi la Lagos împreună cu el. Cred că n-ar trebui să-i dai false iluzii – lovitura va fi cu atât mai dureroasă pentru el.

Cunoştea bine modul ei de-a fi evazivă, dar erau situaţii în care o astfel de slăbiciune nu era deloc recomandată.

— Când am să mă decid, am să-l anunţ.

— Lee! Doar nu vrei să spui că te gândeşti să pleci!

— Eşti gata, Noelle? se auzi vocea lui Timothy, de jos.

— Vai, Lee! Nu!

Atât avusese timp să spună, după care trebui să plece. Rămase însă în minte cu imaginea acelui chip ale cărui trăsături devenite brusc dure, încrâncenate, păreau să pregătească, îndârjit, ceva.

Din nou la lucru, fără să se fi odihnit prea mult, Noelle îşi dădea seama cu groază că era foarte posibil ca Leoni să ia în considerare căsătoria cu Timothy.

Nu putea uita expresia aceea de hotărâre de pe figura ei şi nu înţelegea de ce-ar fi făcut un astfel de gest. Categoric, nu-l iubea; aşadar, ar fi fost nu numai o greşeală din partea ei, dar şi incorect, cu atât mai mult cu cât, probabil, nu intenţiona să-i povestească despre celălalt bărbat.

Bineînţeles că Leoni nu-şi dădea seama de implicaţii. Voia să fugă de ea însăşi, dar… unde? în niciun caz nu şi-ar fi găsit echilibrul într-o viaţă pentru care nu era deloc persoana potrivită şi în care n-ar fi găsit nici măcar compensarea iubirii.

Cât despre Timothy, şi pentru el ar fi fost la fel de rău!

Răsfăţată cum era, Leoni ar fi fost, în cel mai bun caz, o soţie dificilă. Oricum, nu ar dura mult până să descopere că nu-l iubeşte.

Se înfioră imaginându-şi-i prinşi ca într-o capcană în acea deziluzie – nu, nu exista nicio speranţă pentru o astfel de căsnicie.

Dacă ar putea măcar să-l avertizeze pe Timothy!

Sau, poate că intrase în panică prea devreme. În definitiv, poate că Leoni îşi va reveni şi va gândi limpede, înainte de a-şi distruge viaţa amândoi.

Situaţia i se părea atât de gravă, încât aproape că s-ar fi învoit, deşi abia venise, pentru a discuta cu sora ei, dar se confruntau la spital cu o perioadă cu multe cazuri urgente, atât de multe, încât în salonul pentru femei al Secţiei Elizabeth Saville se aşezaseră paturi suplimentare în mijloc.

Doctorul Corringway o declarase pe doamna Templeton-Clare aptă pentru a merge acasă, dar aceasta începuse deja o adevărată campanie pentru ca Noelle s-o însoţească şi să aibă grijă de ea câteva săptămâni, timp în care ar mai fi avut nevoie încă de îngrijire medicală.

Se pare că în zadar îi explicase Noelle că asistenta-şefă avea asistente speciale pe care să le trimită pentru îngrijire la domiciliu şi că era exclus să se dispenseze în acest scop de personalul permanent.

— Exclus?! repetă bătrâna doamnă cu ochişorii ei mici sclipind ciudat. Atunci, voi avea grijă ca dragul meu domn Corringway să dea această dispoziţie.

Noelle se abţinu să-i spună că nici măcar acesta, pe care ea îl diviniza pur şi simplu, pentru competenţa cu care o operase, nu avea cuvântul decisiv în această chestiune.

— Draga mea doamnă, glumi doctorul când rugămintea i-a fost adresată personal, asistenta-şefă m-ar sfâşia doar dacă aş încerca să sugerez aşa ceva.

Doctorul Corringway era un bărbat bine făcut, de înălţime

medie, cu umeri laţi, blond şi cu ochi albaştri, cu o privire inteligentă, vioaie.

— Sunt convins că asistenta-şefă vă va găsi pe cineva care s-o înlocuiască în mod corespunzător pe sora Carlyon. În definitiv, adăugă el făcând un semn conspirativ cu ochiul spre Noelle, asistentele sunt cam toate la fel – uniforme şi bonete albe apretate.

— Domnul meu, tună doamna Templeton-Clare, asta demonstrează cât de puţin ştii despre ceea ce se întâmplă sub nasul dumitale! Da, da. chiar sub nasul dumitale! Cele mai multe nu fac altceva decât să se vopsească şi să vorbească întruna despre întâlnirile lor cu voi, doctorii. La nimic altceva nu se gândesc. Sora Carlyon are o atitudine cu totul diferită – pe ea chiar o interesează pacienţii! Nu vreau pe nimeni altcineva decât pe ea! Voi discuta eu însămi cu asistenta-şefă. Da, asta am să fac.

Avea un aer impunător, intimidant, când era furioasă.

— Şi dumneavoastră, acum… prea sunteţi dură cu bietele asistente, chiar dacă, din când în când, se întâmplă aşa cum spuneţi.

Şi, cu stilul lui plin de umor, reuşi s-o calmeze – nu însă s-o facă să renunţe.

Noelle abia se abţinea să nu izbucnească în râs – confruntarea dintre bătrâna doamnă şi asistenta-şefă ar fi fost într-adevăr un eveniment: o confruntare dintre doi uriaşi.

Când vizita se termină, deschise uşa şi aşteptă ca doctorul să iasă, dar acesta se retrase, lăsând-o pe ea să treacă.

— Categoric ai făcut o cucerire, soră, spuse el după ce ieşiră din salon, cu o expresie încă amuzată în privire.

— E adevărat, are o mulţime de capricii, dar sper să meargă la ea cineva care să aibă suficientă răbdare.

— Ştie ea bine ce vrea, nu e de condamnat. Are o minte ascuţită şi ştie ce e bun. De fapt, soră, se pare că într-

adevăr acorzi pacienţilor mult mai multă atenţie decât rujatului şi bârfei. Arăţi obosită.

— E mult de lucru în salonul Elizabeth Saville.

Noelle tresări; niciunei fete nu-i place să i se spună că e obosită – era aproape cum i s-ar spune că e ştearsă, neatrăgătoare.

— Bine, dar acolo întotdeauna este aşa, continuă el, privind-o atent. Ai fost acasă în ultima vreme?

— Da, a fost weekendul meu lung.

Se cunoşteau puţin, căci John Corringway era prieten cu Timothy, deşi era mai în vârstă. Lucra deja la St. Nathaniel's când Timothy era student acolo şi mai târziu, când avură din nou ocazia să lucreze în acelaşi loc, reluaseră prietenia. Apoi, Noelle îl mai întâlnise de câteva ori acasă la doctorul Yorke, în West Marisden.

— Ce mai ştii de Timothy Yorke? Ce se aude cu postul acela împreună cu doctorul Emerson, în Lagos?

— A primit oferta definitivă.

— Da? Asta e un adevărat compliment. David Emerson are câţiva oameni foarte buni din care să aleagă; apoi, mai sunt şi cei care abia aşteaptă o astfel de şansă şi i s-ar alătura imediat. Înseamnă că doctorul Emerson are o părere foarte bună despre Timothy. Dar... nu e logodit cu sora ta? Ea ce spune?

Noelle simţi un fior; Dumnezeule, nu putea scăpa nici măcar acolo, în plină zi de lucru atât de agitată, de problema care-o frământa?

— Cred că Timothy vrea să-l însoţească.

— Hmm...

John Corringway o privi gânditor, iar Noelle avu clar impresia că vedea dincolo de ceea ce alţii vedeau în mod obişnuit. Cine ştie dacă nu cumva îşi dăduse seama şi de sentimentele ei faţă de Timothy!

— Să sperăm, continuă el, că nimic nu-l va împiedica să accepte oferta lui Emerson; este o ocazie ce nu trebuie

ratată.

Se îndepărtă, iar Noelle merse s-o ajute pe asistenta Dixon care tocmai însoţea un pacient.

Eve Dixon se număra printre persoanele bucuroase de-a fi scăpat de doamna Templeton-Clare.

Noelle nu ştia ce se întâmplase în timpul întrevederii dintre aceasta şi asistenta-şefă, dar, după toate aparenţele, bătrâna doamnă fusese învinsă.

„Cine se crede această doamnă Templeton-Clare?! îşi închipuie că e spitalul ei?!” ar fi comentat asistenta-şefă faţă de una din celelalte asistente, conform relatării unui martor.

Cert este că Noelle o regreta; fusese impresionată de generozitatea darului de despărţire din partea acesteia: o cămaşă de noapte şi un set de lenjerie intimă fină.

Spre sfârşitul săptămânii, când Noelle tocmai se gândea cum să se învoiască să meargă acasă, primi un telefon chiar de la Leoni: o ruga să vină la Carlingsea, să discute.

Aşadar, în ziua următoare, era deja la aceeaşi ceainărie în care, cu o săptămână în urmă, se întâlnise cu Timothy. După obiceiul ei, Leoni veni cu întârziere, irosind şi aşa puţinul timp liber pe care Noelle îl avea la dispoziţie.

— Am întârziat?! Am pierdut autobuzul acela îngrozitor, dar noroc că a fost un tren aproape imediat după.

— Am foarte puţin timp, aşa că, hai să începem să discutăm. Leoni îşi aprinse o ţigară şi, deşi avea o expresie liniştită, gestul ei trăda totuşi încordare.

— Păcat că te grăbeşti după ce-am făcut tot drumul ăsta ca să te văd. Dar, să trecem la subiect. Am hotărât să merg la Lagos cu Timothy, anunţă ea susţinând netulburată privirea îndurerată a surorii ei.

— Vai, Lee!

Atât putu spune Noelle.

— Nu mă privi aşa, draga mea, ca şi cum aş comite cine ştie ce păcat, spuse ea râzând. N-ai spus chiar tu că ar

trebui să găsesc ceva nou? Ei bine, asta e! Am venit să-ţi cer ajutorul, Nolly, pentru că n-am curajul să le spun părinţilor; vrei să le spui tu? Bineînţeles că vor fi distruşi.

Şi ea era distrusă.

— Leoni, nu poţi face asta! Nu trebuie! Nu-l iubeşti pe Timothy. Leoni îşi strânse puţin buzele şi în privire îi apăru acea sclipire de gheaţă.

— Nu fi naivă! Ţin la el destul de mult ca lucrurile să meargă bine. Şi-apoi, nu te înţeleg! Ştii că Timothy mă adoră. Ar trebui să te bucuri pentru el, că va fi atât de fericit.

— Mă-ntreb... Aş vrea să fiu sigură de asta; aş vrea să ştiu sigur că există o şansă să fiţi fericiţi. Lee, gândeşte-te bine înainte de a face nebunia asta. Te afli încă sub influenţa a ceea ce s-a întâmplat şi încă n-ai mintea limpede. Chiar dacă aţi fi rămas în Anglia, tot ar fi existat riscul ca lucrurile să nu meargă bine între voi, dar aşa. Mergi într-o ţară străină unde n-ai pe nimeni şi eşti complet izolată. Dacă l-ai fi iubit pe Timothy, ar fi fost cu totul altceva. Nu risca, Lee.

— Ai terminat?! Pentru Dumnezeu, nu mă zăpăci! Crezi că nu m-am gândit bine? Acordă-mi puţină încredere! Sau, pentru tine, nu mă voi maturiza niciodată?! Vreau să plec şi Timothy este scăparea mea. Va fi ceva nou – fără nimic care să-mi amintească de trecut.

— Ştiu, draga mea, dar încă nu ţi-ai revenit complet pentru a lua hotărâri vitale. Ascultă-mă, Lee!

— Îţi spun eu că va fi bine. Timothy mă iubeşte foarte mult, iar eu nu voi ţine niciodată la altcineva mai mult decât ţin la el. Cât despre dragoste, nu voi mai iubi niciun alt bărbat. Măcar atât să am de la viaţă.

Era dureros s-o vezi atât de vulnerabilă, atât de tânără şi atât de convinsă că, pentru ea, nu vor mai exista niciodată clipe de pasiune magică.

— Nu e aşa, Lee. Într-o bună zi, va apărea cineva. Dacă ai

puţină răbdare, vei primi ceva de la viaţă. Nu face asta! Este tot atât de nedrept şi pentru Timothy.

— Nedrept?! Când nu există nicio altă femeie pe lume – dar absolut niciuna, în afară de mine – care să-l poată face fericit?!

Noelle îşi simţi inima grea de durere. Parcă o prăpastie o despărţea de sora ei. Tăcu şi îşi întoarse privirea spre fereastră: burniţa unise cerul şi marea într-un cenuşiu continuu, dezolant.

— Lee, te-ai gândit că tata te-ar putea împiedica?

— Da; tocmai de aceea vreau să mă ajuţi. Mama are încredere în tine ca într-un oracol, iar apoi, îl va convinge ea şi pe tata.

Aşadar, gândise totul foarte limpede, până în cele mai mici amănunte.

— De ce te încăpăţânezi, Lee? Nu înţeleg de ce te grăbeşti să faci această căsătorie. Dacă te-ar face fericită, ar fi cu totul altceva.

— Ah, scuteşte-mă de repetarea aceloraşi idei!

— Şi nu ştiu de ce eşti convinsă că voi încerca să-i influenţez în favoarea ta, când eu însămi sunt împotriva acestui fapt, poate mai mult decât ei, cu atât mai mult cu cât eu ştiu.

Leoni sări în picioare, ca un arc şi-şi luă geanta.

— Ce prostie din partea mea să mă confesez ţie! Mă voi descurca şi fără ajutorul tău; în orice caz, nimic nu mă va opri, chiar dacă va trebui să apelez la curtea de justiţie.

— Timothy nu te va lăsa să faci aşa ceva.

— Oare?! Din nou, tonul ei insinua că dispunea de Timothy după bunul plac. Indiferent ce se-ntâmplă, plec cu Timothy.

După care se-ntoarse şi se-ndreptă spre uşă.

— Să nu ne certăm, Lee! Dacă eşti atât de hotărâtă, am să vorbesc cu mama şi cu tata. Aşteaptă până achit nota.

Mai rămaseră puţin în holul de la parter, la adăpost de

burniţă, înainte de a se despărţi.

— Dar Timothy… ştie ce te-a determinat să te decizi să-i fii soţie?

— Bineînţeles că nu i-am spus.

— Dar îi vei spune, nu-i aşa?

— Nu fi ridicolă. La ce bun? N-aş realiza nimic altceva decât să-i fac rău. Nici nu-ţi poţi închipui cât de fericit este! Din nou, tonul acela de bucurie triumfătoare.

Noelle se abţinu de a mai comenta. Din punctul ei de vedere, nu era cinstit ca sora ei să se mărite cu Timothy, făcându-l să creadă că-i împărtăşeşte sentimentele, dar, în definitiv, nu spusese chiar el că o vrea cu orice preţ?

Se despărţiră pe fundalul unei atmosfere destul de tensionate, după ce Leoni obţinu încă o dată promisiunea lui Noelle de a discuta cu părinţii lor, încercând să-i convingă.

Noelle se întoarse la spital pe jos, prin ploaie; simţea nevoia de aer. Făcuse bine că promisese? Dacă măcar sora ei ar fi avut mai multă încredere în ea! Singură, nu putea să pătrundă acel mister.

Capitolul 3

Leoni şi Timothy se căsătoriră într-o lună.

Fusese o lovitură puternică pentru soţii Carlyon; William încetase de a mai fluiera, iar Enid, brusc, începu să arate exact vârsta pe care o avea. Chiar şi aşa, neştiind exact totul, durerea lor era enormă. Credeau acum că venirea neaşteptată a lui Leoni fusese cauzată de şocul la aflarea veştii că trebuie să hotărască între a pleca împreună cu Timothy, sau a-l pierde definitiv. Cel puţin, trăiau cu iluzia că fiica lor era îndrăgostită de cel cu care se căsătorea.

Noelle făcea tot posibilul să-i încurajeze, dar era cam greu să-i facă să accepte gândul că giuvaierul lor de fată se va îngropa în „Africa neagră, mormântul omului alb”.

Ceremonia religioasă a fost oficiată la biserica din West Marisden. Noelle şi Judy au fost domnişoarele de onoare. Totul s-a petrecut în linişte şi grabă. A urmat o petrecere acasă la părinţii lui Timothy, la care au venit prieteni şi rude şi, de asemenea, din Carlingsea, John Corringway şi Eve Dixon.

Apoi, tinerii căsătoriţi au mers pentru câteva zile la Londra înainte de a se îmbarca. Fiind destul de aproape de Southampton, Noelle reuşi să ajungă acolo pentru a-i conduce.

Când sirena de pe vapor anunţă momentul în care însoţitorii trebuia să coboare de pe punte, o explozie de trăiri contradictorii îi cuprinse sufletul. Timothy parcă tot nu putea crede că acea fericire era reală şi i se întâmpla lui, iar Leoni, calmă şi resemnată, nu părea nici fericită, nici nefericită, dar trăsăturile ei îşi recăpătaseră dulceaţa şi gheaţa din priviri se topise.

Noelle îi sărută pe amândoi, apoi coborî, abia mai zărindu-i prin pâcla lacrimilor ce-i împăienjeniseră ochii şi, când vasul se puse în mişcare, buzele ei încă mai şopteau o rugă pentru ei.

Ei bine, asta fusese totul!

Era poate mai bine că, măcar în acele clipe, nimic n-o făcea pe Noelle să bănuiască faptul că, departe de a fi un sfârşit, era doar un început sinistru.

După plecarea celor doi, Noelle luă hotărârea să facă totul pentru a depăşi starea de spirit în care se afla, pentru a nu lăsa ca sentimentele ei pentru Timothy să-i distrugă viaţa; n-avea de gând să ajungă o fată bătrână înăcrită din cauza unei deziluzii în iubire. În definitiv, aşa căzuseră sorţii dragostei, ca Timothy să se îndrăgostească de sora ei, nu de ea.

Şi-apoi, avea o meserie care-i dădea multe satisfacţii şi pe care o iubea, în ciuda rigorilor pe care le impunea. Reîncepu lucrul energic, dedicându-se şi mai mult.

Primise o scrisoare de la Leoni prin care o anunţa că ajunseseră cu bine, deşi marea fusese destul de agitată.

Se făcuse aproape vară şi totul devenise mai atrăgător şi plin de viaţă în jur. Ori de câte ori avea ocazia, ieşea împreună cu Eve Dixon, dar, cum nu erau multe ocaziile în care aveau liber în acelaşi timp, când era singură, Noelle prefera să se plimbe pe ţărm, să privească marea şi să viseze. Ar fi fost o mulţime de colegi care ar fi vrut o întâlnire cu ea, dar, deşi hotărâse să nu-şi petreacă viaţa plângând după Timothy, nu era dispusă să înceapă o relaţie doar ca să-l uite.

Mergea acasă cât putea de des – o cam îngrijora mama ei care tot nu-şi revenise complet. Aceasta era extrem de bucuroasă de venirea ei, căci putea vorbi oricât de mult despre Leoni, ceea ce nu reuşea întotdeauna faţă de Judy, de exemplu, care uneori dădea semne de plictiseală.

Într-o duminică după-amiază, pe când Noelle stătea la o coadă interminabilă la autobuz, din cauza numărului din ce în ce mai mare de vizitatori ai pacienţilor din spital, o maşină trase încet la bordură în dreptul ei. La geam, apăru faţa lui John Corringway.

— Mergi acasă?

— Sper, dacă mai am loc în autobuz.

— Atunci, ignoră-i şi vino cu mine. Merg la doctorul Eddy.

Noelle acceptă bucuroasă. Altfel, ar fi fost foarte posibil să nu reuşească să se urce în autobuz, din cauza aglomeraţiei.

— Serviciul este reciproc, spuse doctorul, ca răspuns la mulţumirile ei. Am avut norocul să te văd şi astfel să-mi asigur o companie foarte plăcută.

Începură să discute despre doctorul Yorke, pentru care efortul de a conduce singur cabinetul, după plecarea lui Timothy, ar fi putut fi prea mare, având în vedere starea sănătăţii lui. Tocmai asta voia să facă John, să-i propună să accepte ajutorul unui prieten, un tânăr medic capabil, de curând reîntors în ţară. Cum John ţinea foarte mult la amândoi, ar fi fost bucuros să-i facă să se cunoască.

Drumul parcă ar fi durat o clipă şi, când ajunseră pe strada principală din West Marisden, John îi propuse să vină şi ea la doctorul Eddy, ceea ce şi făcu Noelle, cu mare plăcere, căci ţinea mult la tatăl lui Timothy.

Acesta tocmai îşi făcea siesta şi cei doi îl aşteptară într-un salon mare care servea şi drept sală de aşteptare pentru pacienţi. John luă de pe cămin singura fotografie existentă şi o privi nedumerit.

— Am crezut că e Timothy.

Noelle veni lângă el să privească. Era într-adevăr o asemănare puternică în ceea ce privea chipul acela zâmbind enigmatic, dar cel din fotografie era mai frumos în sens convenţional.

— Trebuie să fie Rory, fratele mai mare al lui Timothy; nu-l cunoaşteţi? A plecat acum câţiva ani undeva departe… Rio de Janeiro sau cam aşa ceva.

— Hmm… De fapt, aşa e, Timothy n-a purtat niciodată mustaţă, din câte ştiu eu. Atrăgător tip, nu-i aşa?

— Cel mai atrăgător bărbat pe care l-am cunoscut

vreodată.

De fapt, Noelle era acum sigură că, dacă n-ar fi fost atât de îndrăgostită de Timothy, celălalt frate i s-ar fi părut irezistibil.

— Pare într-adevăr să fie aşa.

Tocmai atunci intră doctorul Eddy, clipind somnoros, cu un ciuf de păr grizonant ridicat ca o creastă de cocoş.

— Asta da, surpriză! Mă bucur să te văd, Corringway. Şi micuţa Noelle!

O sărută, iar aceasta îşi trecu uşor mâna prin părul lui.

— Ce s-a întâmplat cu coafura ta!

— Nu-i nimic! Ai tu farmec cât pentru noi toţi! Mă-ntreb dacă pacienţii tăi mai vor să se facă bine…

— Am doar paciente.

— Atunci, ele vor vrea să plece din spital cât mai repede posibil, ca nu cumva soţii lor care vin în vizită să se lase prinşi în mrejele tale. Ar trebui să fie interzis prin lege celor care arată ca tine să lucreze ca asistente. Nu eşti de acord cu mine, doctore Corringway?

— Categoric, nu. Adică, să i se ia bietului doctor orice bucurie?!

— Doamna Wickens tocmai pregăteşte ceaiul. Îl vreţi aici, sau pe terasă?

— Îmi pare rău, dar nu pot să rămân; mă aşteaptă acasă.

— Ai grijă să nu pleci cu fotografia mea.

Noelle o luase s-o privească mai bine şi-apoi, uitând de ea, încă o mai avea în mână.

— E Rory, nu-i aşa?

— Sigur că da. Ai mai văzut pe cineva care să arate atât de bine? Imediat, în ochii doctorului apăru o lumină, iar vocea parcă îi tremura de emoţie. Noelle bănuia că preferatul lui era totuşi oaia neagră, deşi Timothy fusese întotdeauna un fiu atât de bun… Fără să vrea, făcu o analogie cu situaţia din familia ei, deşi ea nu era în niciun caz o fiică model, tot aşa cum nici Leoni nu era o oaie

neagră. Totuşi, uneori părinţii n-aveau nicio logică în modul cum îşi distribuiau afecţiunea. Sau poate că, în general, iubirea era ceva dincolo de orice raţiune; inima dădea propriile ei legi.

— Acum, amândoi băieţii mei sunt plecaţi... Dar presupun că asta e legea naturii: puii trebuie să-şi ia zborul... Ştiţi, am veşti de la Rory.

— Da? Noelle era surprinsă; din ce ştia de la Timothy, nu mai comunicaseră cu el de la plecarea lui în America de Sud. S-a întors în Anglia?

— Mă îndoiesc că se va mai întoarce vreodată. Se pare că e bine. A trimis un cec pentru nişte bani pe care i-am plătit eu mai demult pentru el.

Era atât de multă mândrie în vocea tatălui, încât era de presupus că oaia neagră făcuse într-adevăr un gest deosebit.

John Corringway stabilise să vină s-o ia într-o oră şi s-o ducă din nou la spital.

Noelle era aşteptată acasă cu tot felul de bunătăţi, ca pentru o ocazie deosebită, de la sandvişurile şi prăjiturile speciale, până la serviciul de ceai din porţelan Rockingham, cadoul de nuntă al mamei ei şi însuşi salonul în care nu se mai stătea în mod obişnuit, pentru a uşura munca de întreţinere a casei.

— Totul are un aer festiv astăzi! observă Noelle, fericită.

— Aici e mai răcoare şi m-am gândit că-ţi va prinde bine după călătoria asta infernală într-un autobuz ca o cutie de sardele.

— Am scăpat de aşa ceva! Am venit cu o limuzină!

Apoi, le povesti despre John Corringway şi despre vizita la doctorul Eddy.

— E individul acela plăcut, blond, cu dinţi atât de frumoşi? întrebă Judy.

— Parcă ai vorbi despre un cal. Nu m-am uitat la dinţii lui.

— Dar n-ar strica s-o faci!

Îmbrăcată cu o fustă, în locul obişnuiţilor ei pantaloni strâmţi, cu părul strâns într-o coadă şi discret fardată, Judy era în ziua aceea mai drăguţă ca de obicei.

— Şi vine să te ia? M-am gândit eu că e ceva între voi încă de la nuntă.

— Nu fi ridicolă, Judy. Nici nu-l cunosc bine. Şi, oricum, este burlac convins – toată lumea spune asta.

— Cred că, mai degrabă, cele care n-au avut nicio şansă în faţa lui. Îşi întrerupseră discuţia, îndreptându-şi atenţia spre William

Carlyon care tocmai venea din grădină, unde încercase să repare ceva din pagubele pe care le făcuse furtuna din noaptea dinainte. Noelle se ridică imediat să-l întâmpine.

— Rămân aici, în dreptul ferestrei, fiindcă sunt cu cizmele pline de noroi. Aduceţi-mi şi mie ceaiul aici, vă rog.

— Unchiule Bill, cred că n-o să-ţi placă îngheţata asta…

— Dacă ai pus deja ochii pe ea, cred că-i mai bine să nu-mi placă.

— Ah, ce mult îmi plac duminicile, mai ales când vine Noelle acasă, râse Judy. Ceaiul ăsta a fost „trăsnet”, cum ar spune Tony.

— Tony Blackett? Ce mai face iubitul tău? întrebă Noelle, zâmbind cu subînţeles.

— Iubit?! Tony e un puşti.

— E cu doi ani mai mare decât tine, interveni William Carlyon, sever.

— Asta nu înseamnă nimic. O femeie se maturizează mult mai repede decât un bărbat. Îmi plac bărbaţii mai în vârstă – bărbaţii ca acest John Corringway al tău, Noelle, bărbaţii care şi-au croit deja drum în viaţă.

— Eşti un copil ridicol; trebuie să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, aproape că ar putea să-ţi fie tată.

— N-are importanţă – aşa îmi plac: sofisticaţi.

Judy ieşi apoi să se spele pe mâini de la îngheţată şi în încăpere se lăsă o tăcere încordată. Noelle îşi dădea seama

că tatăl ei era nemulţumit şi, într-adevăr, când acesta vorbi, se adresă soţiei lui foarte direct:

— Nu-mi place cum vorbeşte Judy.

— Ei, e tânără. Se vede cât de necoaptă e, tocmai după cum vorbeşte. Toate vorbesc aşa la vârsta ei.

— Noelle şi Leoni nu vorbeau aşa, altminteri le-aş fi arătat eu lor! Noelle era sigură că tatăl ei simţea o responsabilitate enormă faţă de fiica surorii lui; apoi, erau acei bani pe care fata avea să-i moştenească la majorat şi, cu astfel de gusturi, risca să cadă victima unui tip de bărbaţi cu totul nepotriviţi.

Ca întotdeauna, timpul petrecut acasă trecea mult prea repede. Spre dezamăgirea lui Judy, John n-avea deloc timp să mai rămână când veni s-o ia pe Noelle. De altfel, şi ea intra de serviciu imediat cum ajungea la spital.

Deocamdată, însă, se bucura de acea seară caldă de primăvară şi de confortul maşinii, care-i făceau călătoria atât de plăcută. Începură să discute despre Timothy şi Leoni şi, din nou, Noelle avu impresia că John intuia ceva din sentimentele ei.

— Îmi închipui că eşti îngrijorată pentru amândoi, dar nu fi! Sunt convins că e o căsătorie care nu poate da greş.

O spusese pe un ton atât de grav, încât Noelle îl privi surprinsă.

— Mi se pare cam mult spus. Nicio căsătorie nu poate fi chiar atât de sigură – există întotdeauna un factor de risc.

— Sigur, de obicei, în orice căsătorie este ca şi cum te-ai arunca în gol, dar, în cazul lor, cred că factorul de risc este minim. Sora ta a dat deja dovada supremă; trebuie să fie nemaipomenit pentru un individ ca iubita lui să fie imediat gata să-l urmeze până la capătul pământului.

Vocea lui se umpluse de căldură şi vorbea cu atât de mult entuziasm, încât Noelle simţi din nou acea strângere de inimă. Dac-ar fi fost adevărat. Nu ştia ce să spună, deşi era clar că se aştepta o replică din partea ei.

— Nu eşti de acord? întrebă el pe un ton mai tăios, văzând că ea tace.

— Sigur, sigur… Vocea ei suna slab şi nesigur. Sunt sigură că Timothy apreciază foarte mult gestul ei. Nu cred să fi văzut vreodată pe cineva mai fericit.

Din nou, i se umplu sufletul de teamă şi îndoială. Timothy arăta, într-adevăr, de parcă era în transă. Oare cât timp avea să dureze până când să descopere, inevitabil, că Leoni nu-l iubea?

Apoi, deodată, în minte îi încolţi un gând; începea să înţeleagă de ce John o lăuda atât pe Leoni. Se vorbise la un moment dat în spital despre o poveste de dragoste, cu ani în urmă, dintre el şi o asistentă. Urma să se căsătorească, dar, în ultimul moment, ea se răzgândise, nevrând să-l urmeze în colţul îndepărtat de lume unde el intenţiona să profeseze în cadrul unei misiuni. Probabil că lovitura fusese atât de puternică, încât îl determinase să nu mai vrea să se căsătorească. În orice caz, nu-i înăsprise sufletul: toată lumea, colegi şi pacienţi, de la cel mai important ierarhic, la cel mai neînsemnat, primeau aceeaşi consideraţie din partea lui – era la fel de prietenos şi de amabil cu toţi deopotrivă.

Continuară să discute despre Timothy şi despre ceea ce acesta spera să realizeze acolo şi nici nu-şi dădură seama când în faţa lor apărură luminile din Carlingsea şi agitaţia specifică unei seri de duminică.

— Arată foarte tentant acolo, observă John când trecură prin dreptul terasei hotelului Esplanade unde începuse să se servească deja cina. Oare m-ai lăsa să te invit la masă?

— Da, dacă n-aş fi de serviciu.

— Eşti sigură că intri acum de serviciu?

— Cât se poate de sigură.

— Atunci, altă dată.

În timp ce îşi punea uniforma, pregătindu-se să intre de serviciu, Noelle se gândi că, dacă nu era extrem de

entuziasmată că un bărbat atât de bine o invitase la cină, în schimb se simţea foarte mulţumită de după-amiaza pe care o petrecuse. Îi plăcuse faptul că nu încercase să obţină o promisiune fermă pentru o altă dată – chiar se întreba dacă avea să-şi mai amintească. Poate că invitaţia fusese făcută doar din politeţe. Se privi în oglindă şi zâmbi: ochii de culoarea chihlimbarului deveniseră brusc foarte strălucitori.

Ca de fiecare dată, vara aducea, odată cu căldura, disconfortul muncii în spital cu toate acele obligaţii pentru îndeplinirea cărora temperatura ridicată cerea asistentelor un efort dublu: dureri de picioare şi transpiraţie – şi asta dacă n-ar fi fost vorba decât de drumurile pe care trebuia să le facă pentru a aduce pacienţilor băuturi răcoritoare.

În aceste condiţii, faptul că fusese repartizată o perioadă de timp numai în schimbul de noapte îi convenise de minune lui Noelle: era mai răcoare şi, cu excepţia unor situaţii de urgenţă, era mai puţin de lucru. Tot astfel, putea fi mai mult liberă în acelaşi timp cu Eve şi mergeau la plajă şi înotau aproape în fiecare zi.

Eve îşi făcea de-acum planuri serioase în ceea ce privea relaţia ei cu Richard Yves, medicul rezident; era fericită, îndrăgostită şi, fără inhibiţii.

Îşi făcuse din Noelle o confidentă. În schimb, aşteptându-se la o reciprocitate din partea acesteia, se simţea dezamăgită.

— Hai, Noelle, povesteşte şi tu! Ştii bine că nu poţi avea secrete în spital! Se vorbeşte că ai luat masa şi ai dansat cu Adonis cel blond săptămâna trecută.

Aşa era denumit John Corringway de către asistente, cu toate că nu era chiar atât de frumos.

Aşadar, John Corringway îşi amintise.

În timpul orelor de serviciu, se-ntâmpla foarte rar să ai ocazia de a schimba câteva cuvinte cu caracter personal. John era de obicei însoţit de asistenta de serviciu şi de medicul asistent, aşa că alesese să-i dea telefon ca s-o

invite.

Fusese o seară foarte plăcută, la sfârşitul căreia John spusese „Trebuie neapărat să repetăm figura asta”, iar ea intrase în programul de ture de noapte, aşa că nu mai avea serile libere.

Se amuză acum de remarca lui Eve. Nici măcar nu se simţea jenată şi bârfa din spital n-o deranja deloc, din moment ce între ei nu era decât simpatie care, probabil, promitea să ducă la o prietenie.

De asemenea, putea astfel să meargă mai des acasă, fapt pentru care era foarte bucuroasă, căci starea mamei ei o cam îngrijora. Aceasta se plângea de dureri de la un timp şi nu arăta deloc bine.

Într-una din seri, cum intră în tură, Noelle îşi dădu seama că era o agitaţie neobişnuită pentru ora aceea. Apoi, văzând prin geamul uşii paravanul tras în jurul patului doamnei Jenkins, înţelese că avusese din nou o hemoragie. Era şi John acolo. Tocmai voia să intre în salon, când auzi telefonul sunând pe coridorul din spatele ei, aşa că mai întâi răspunse.

— Eşti chiar tu, Noelle, nu-i aşa? Ah, slavă Domnului! Abia recunoscuse vocea lui Judy.

— Ce s-a întâmplat?

— Mătuşa Enid… are dureri îngrozitoare şi arată înspăimântător… e complet verde la faţă.

Noelle începu să pună repede întrebări, una după cealaltă, aflând astfel că mamei ei îi fusese foarte rău, cu stare de vomă şi leşin. Desigur, merseseră la doctorul Eddy, dar era la un pacient.

— Trebuie să chemaţi alt doctor, repede, nu mai întârziaţi. Încercaţi la doctorul Hardcastle mai întâi, apoi, dacă nu e disponibil, la doctorul Ewell, dar chemaţi neapărat un doctor. Judy, dragă, nu intra în panică, adăugă, dându-şi seama că tonul ei imperativ o speriase. Chemaţi un doctor – asta e tot ce puteţi face.

— Dar vii şi tu, nu-i aşa? întrebă Judy, disperată. Sunt convinsă că trebuie să fii aici.

Noelle îi promise că va face tot posibilul, deşi ştia cât era de greu, dacă nu imposibil, să reuşească să plece, din moment ce răspundea de salon pe timpul nopţii. Tremurând, abia putu să pună receptorul în furcă, apoi, sprijinindu-şi capul în mâini, se rezemă de perete, simţind că e pe punctul de a leşina. Abia când simţi o strânsoare puternică în jurul braţului, deschise ochii; pereţii încetaseră de-a se mai legăna şi în faţa ei era John Corringway.

— Ce s-a întâmplat, Noelle?

— Mama…

Îşi simţea buzele atât de rigide, încât îi venea greu să vorbească.

— Vino aici. Sprijinind-o cu braţul, o conduse în camera de gardă şi o ajută să se aşeze. Acum, spune-mi mai clar.

— Am bănuit de câtva timp c-ar putea fi vorba de o apendicită, dar acum s-a acutizat. Sub privirea lui atentă, îi povesti totul: despre telefonul de la Judy, despre cum au încercat să-l cheme pe doctorul Eddy, dar nu era acasă. Am să încerc şi eu să plec, deşi, lucrând de noapte, nu ştiu cum am să fac.

— Nici nu încerca. Merg eu acolo. Dacă e nevoie, o aduc aici.

— Tu?! Oh, Doamne! Se ridică de pe scaun, ca un arc, iar faţa îi radia. Ai putea? Ai vrea? Ah, ce minunat din partea ta!

Sub impulsul momentului, îi prinse mâinile în ale ei, strângându-le cu putere, în timp ce-l privea cu ochii umezi de lacrimi.

— Dar… nu mai sunt paturi. Deja a fost o internare de dimineaţă.

— Va fi un pat.

Siguranţa şi calmul lui imperturbabil îi dădeau încredere. Îl privi cum se duce la telefon şi, competent, cu eficienţă,

pregăti totul. Pentru doamna Templeton-Clare fusese pur şi simplu un zeu şi tot aşa i se părea şi ei acum, când viaţa mamei ei era în mâinile lui.

— Noelle, ai încredere în mine, da?

— Absolut.

Când o prinse de umeri, Noelle parcă simţi o infuzie de putere şi curaj.

— Acum, încearcă să rezişti. Vezi-ţi aici de treabă şi lasă totul în seama mea. Am să te rog, însă, să faci ceva pentru mine: doamna Jenkins trebuie ţinută sub observaţie – tocmai i s-a făcut o transfuzie. Dacă ai nevoie de ceva, poţi apela şi la Tindall. Acum, bea un ceai tare şi încearcă să nu te mai gândeşti la nimic. Te ţin eu la curent.

Noelle îi respectă întocmai instrucţiunile; într-adevăr, ceaiul o remontă, ajutând-o să treacă prin rutina serviciului. Îşi găsi permanent câte ceva de făcut, astfel încât aşteptarea şi tensiunea să se consume mai uşor, până când, în cele din urmă, telefonul sună.

— Domnul doctor Corringway m-a rugat să vă anunţ că mama dumneavoastră a fost internată şi urmează să intre imediat în operaţie, se auzi o voce impersonală la celălalt capăt al firului. I se va da o rezervă aici.

— Aş putea s-o văd?

— Domnul doctor spune că nu e recomandabil; a fost deja pregătită pentru operaţie.

Aşadar, era urgent.

Şi totuşi, lui Noelle nu-i mai era atât de teamă; aşa cum spusese, avea încredere totală în John. Ştia că se va face tot ce era omeneşte posibil.

Aflase că tatăl ei şi Judy erau jos, în sala de aşteptare, aşa că merse să vorbească puţin cu ei. Erau amândoi şocaţi de întorsătura neaşteptată pe care o luaseră lucrurile. Insistară să rămână în continuare, aşa că Noelle le aduse un ceai, apoi trebui să se întoarcă în salon.

Făcu turul salonului, ajutând fiecare pacientă cu ceea ce

avea nevoie, fără să simtă nici măcar obişnuita toropeală din zori. Asistase de multe ori la operaţii de apendicită, dar acum era altfel; nu putea să nu se gândească la toate cazurile de complicaţii pe care le văzuse, sau de care auzise. Nimic nu indicase prezenţa cuiva şi totuşi, instinctiv, îşi îndreptă privirea spre uşă, chiar în momentul când, prin geam, apăru silueta robustă, cu umeri laţi, a lui John Corringway. Simţi un gol în inimă. Ar fi putut să roage pe cineva să-i telefoneze s-o anunţe; de ce venise chiar el? Nu cumva...? Reuşi totuşi să ajungă la uşă şi ieşi, privindu-l fără să spună nimic.

— Nu mai face figura asta! Totul e bine.

Capitolul 4

Chiar dacă mama ei nu era în salonul unde lucra ea, Noelle avea destul timp s-o viziteze, având avantajul de a lucra numai de noapte. Îl vedea acum aproape zilnic şi pe John şi, cum era firesc, din noaptea aceea după operaţie, când cu ochii încercănaţi şi roşii de oboseală, venise el însuşi s-o anunţe, îşi simţea inima plină de căldură pentru el.

Atunci, imediat, sufocată de toată recunoştinţa care-i umplea sufletul, nu fusese capabilă decât să bâlbâie câteva cuvinte de mulţumire, de teamă să nu izbucnească în plâns. Îi făcuse apoi un ceai, în timp ce el îi povestise cum decursese totul.

— N-am să pot niciodată să-ţi mulţumesc cum se cuvine; pur şi simplu nu sunt destule cuvinte pentru aşa ceva, spuse ea când se mai linişti puţin şi reuşi să fie mai coerentă.

— Scuteşte-mă, Noelle. Doar ştii…

Se oprise, ca şi când cuvintele ieşiseră fără voia lui, apoi râse şi-i atinse uşor braţul, într-un gest prietenesc, ca pentru a-i mulţumi pentru ceai.

Judy, care venea des în vizită la mătuşa ei la spital, declarase că domnul Corringway era îndrăgostit de Noelle, dar aceasta spera să nu fie aşa. Ţinea enorm la el, îl venera chiar pentru ceea ce făcuse, dar, atât timp cât, în ciuda hotărârii luate, Timothy mai era încă undeva în sufletul ei, nu avea nimic de dăruit altui bărbat.

John tot încerca s-o convingă să nu-şi mai petreacă tot timpul liber lângă mama ei, acum că aceasta se simţea bine şi, fiind într-o rezervă particulară, nu avea un regim strict în ceea ce privea vizitele, putând fi vizitată fără restricţii, aşa cum şi era, de altfel, având în permanenţă pe cineva alături: soţul ei, Judy, prieteni.

— Mâine vei petrece câteva ore în aer liber, o informă pe

un ton oficial John, când ieşi din rezerva mamei ei. Mai întâi, prânzul pe terasa hotelului Esplanade.

— Nici nu mă gândesc să merg acolo să mănânc singură.

— Bineînţeles că nu. Voi fi şi eu acolo, îmi iau câteva ore libere.

— Ce e asta?! Poruncă împărătească?

— Prescripţie medicală, faţă palidă!

Apoi, Noelle se gândi că poate nu făcuse bine acceptând, dar imediat îşi spuse să înceteze cu prostiile; doar nu era o femeie fatală! Presupunând că John Corringway o plăcea, asta nu însemna că se va îndrăgosti nebuneşte de ea, ca un băieţandru; doar era un bărbat cu capul pe umeri, extrem de echilibrat.

John rezervase o masă. Noelle, îmbrăcată cu o rochie fără mâneci, cu un imprimeu negru contrastând puternic cu fondul galben, se simţea ca o elevă care, în sfârşit, ieşea în recreaţie după câteva ore încordate de curs. Pentru început, rămaseră pe balcon pentru a-şi bea vinul de Xeres.

— Inteligentă alegere! spuse John, privind-o admirativ, cu ochii micşoraţi ca două fante albastre. Mă refer la combinaţia de culori. Fireşte, eşti conştientă de efect…

Da, era. Noelle râse; ştia că negrul şi galbenul amplificau efectul nuanţei părului şi a ochilor. De fapt, pentru asta şi cumpărase rochia aceea. Era încântată că lui John îi plăcea, căci îl bănuia un critic nu prea comod şi, oricum, greu de mulţumit în ceea ce privea înfăţişarea unei femei.

Se aşezară la masă şi comandară meniul şi, decretând zi de vacanţă, John interzise orice discuţie despre spital – chiar şi despre mama ei. Aşadar, discutară avantajele şi dezavantajele localităţii Carlingsea comparativ cu Londra, ajungând inevitabil la subiectul galeriilor de artă şi concertelor. Noelle află astfel că-l interesa arta, deşi la şcoală abia fusese în stare să tragă o linie şi era pasionat de muzică simfonică, el însuşi studiind vioara în copilărie, dar, spre disperarea părinţilor, cu rezultate dezastruoase.

— Părerea mea este că vioara, cel mai mişcător instrument în mâinile unui artist, se poate transforma într-un instrument de tortură în mâinile cuiva lipsit de talent, trase el concluzia, cu o durere încă nevindecată.

— Dar trompeta sau saxofonul? râse Noelle, povestind despre aspiraţiile unui văr de-al ei de a ajunge într-o orchestră de jazz.

Discutară despre gusturile şi aversiunile lor, aflând astfel o mulţime de lucruri unul despre celălalt, iar Noelle, care nu era de obicei vorbăreaţă, rămase ea însăşi mirată de cât de multe lucruri avea de povestit.

După-prânz, John lăsă programul la alegerea ei. Se hotărâră, în cele din urmă, să se plimbe până la capătul digului, de unde deschiderea mării le putea da iluzia că sunt la bordul unui vas, într-o croazieră. Râdeau mult şi glumeau, fiind amândoi într-o dispoziţie de vacanţă.

— Ah, cât de bine fac momente ca acestea după ce stai mult timp în tensiune! spuse Noelle, radiind de fericire.

Se comportau, într-adevăr, ca doi copii în vacanţă. John câştigă un colier pentru ea la maşinăria care scotea câte un premiu cu ajutorul unor gheare, iar ea se lăsă ademenită în cortul unei ţigănci prezicătoare. Ieşi râzând.

— Cred că te-a văzut, pentru că mi-a spus ceva de bine despre un bărbat blond, dar să mă feresc de un bărbat înalt, brunet, frumos.

— Trebuie să fie Sir Benjamin. Era chirurgul-şef.

— Făcând abstracţie de ultimul adjectiv… Ah, de fapt a spus că urmează să întâlnesc acest străin misterios şi periculos undeva departe, în altă ţară sau pe un vas. Dacă nu cumva o fi pe o barcă pe lacul din apropiere.

După ce s-au plictisit să se plimbe pe dig, s-au urcat în maşină şi John porni fără să spună unde. Pentru o clipă, Noelle crezu că se întorceau, dar apoi o luară la dreapta pe o şosea liniştită, spre o zonă în care casele şi bungalourile erau la distanţă mare una de cealaltă. Se opriră în faţa unei

porţi pe care era o plăcuţă cu numele „Cântecul mării”.

— Mergem în vizită la cineva?

Încerca să-şi ascundă dezamăgirea; era conştientă că John avea prieteni în oraş, dar nu era dispusă acum de a face cunoştinţă cu persoane străine.

— Da, la un anume John Corringway – nu-i cine ştie ce de capul lui, deşi s-ar putea să ţi se pară, totuşi, acceptabil.

— Aici locuieşti?!

Era firesc că trebuia să locuiască şi el undeva, dar până atunci, ciudat, Noelle nu se gândise niciodată la locuinţa lui ca la ceva concret, material.

— Îmi plac casele şi grădinile. Chiar pot să şi gătesc puţin…

— Şi, în plus, cânţi şi la vioară, adăugă ea, zâmbind maliţios. „Cântecul mării” părea, într-adevăr, locuinţa cuiva căruia îi plăceau casele şi grădinile. Nu era nouă; construită din piatră cenuşie, cu ferestre înalte şi obloane verzi, dădea impresia unei oaze de linişte.

— Ia loc aici, la răcoare. Aduc imediat un ceai.

Se-ntoarse imediat cu o măsuţă pliantă, după ce rugă menajera să aducă ea ceaiul.

Noelle admiră priveliştea – marea văzută din vârful colinei, iar John îi povesti cum ajunsese, printr-un adevărat noroc, să intre în posesia casei, la puţin timp după instalarea lui în post, după care o conduse să-i arate interiorul.

Firesc, avea o tentă masculină, principala încăpere fiind biroul – bibliotecă unde dominau fotoliile masive din piele şi cărţile groase de medicină. Şi totuşi, nu lipsea senzaţia puternică de confort şi de atmosferă intimă, casnică, tihnită.

Pe cât de mândru îl simţea, pe atât era ea de flatată, deşi nu înţelegea de ce alesese să încheie astfel acea zi petrecută împreună. Ieşiră din nou pe terasă; indiferent dacă discutau sau savurau momente de tăcere ca nişte

vechi prieteni, Noelle simţea liniştea din jur umplându-i întreaga fiinţă cu o minunată senzaţie de bine.

Deşi perspectiva nopţii de gardă la spital părea atâta de îndepărtată

În atmosfera aceea plăcută, era totuşi o realitate şi, când se urcară în maşină, de data aceasta trebuia să meargă la spital.

— Mulţumesc pentru această zi minunată, spuse Noelle când se despărţiră în parcare.

John aruncă spre ea o privire scurtă, enigmatică.

— Ţi-a plăcut? Bun, atunci, va urma o alta.

Noelle se uită la ceas: mai avea exact atât timp cât să meargă s-o vadă pe mama ei, apoi să-şi pună uniforma şi să înceapă serviciul.

Era prima zi în care nu-şi petrecuse tot timpul liber lângă ea. Povestiră amândouă cum îşi petrecuseră ziua, apoi lui Noelle i se păru că observă pe chipul mamei o umbră de îngrijorare sau deprimare, nu-şi dădea bine seama ce anume. Deodată, văzu pe noptieră un plic marcat par avion.

— Ai primit o scrisoare de la Lee?

— Da… A adus-o tatăl tău azi de-acasă.

Acum nu i se mai păru: era clar că mama ei era îngrijorată.

— Ce spui de asta, Noelle?! E însărcinată. Aşa de repede… şi acolo. Ce păcat!

— Doar nu locuieşte într-o colibă în junglă, o încurajă Noelle. Şi-apoi, Timothy e medic.

În ciuda acestui raţionament cât se poate de înţelept, Enid Carlyon nu se simţi cu nimic mai liniştită. De fapt, când primi vestea, şi Noelle simţi o ciudată strângere de inimă. Încercase să păstreze o aparenţă de calm şi încredere, dar, când rămase singură, o inexplicabilă îngrijorare o chinuia.

De-acum, doamna Carlyon se restabilise şi urma să fie externată în câteva zile. Ajunsese să-l adore pe John

Corringway.

— Parcă ai fi doamna Templeton-Clare! râse Noelle.

— Ai fi gata să bagi mâna în foc, dacă ar spune el, declară Enid.

— Se vede că are un stil care-l face irezistibil pentru doamnele mai în vârstă.

— Se pare că nici cele tinere nu-i rezistă, continuă ea cu o privire plină de înţeles şi cu o umbră de mâhnire. Nu voi face tocmai eu comentarii de acest gen. Desigur, pentru tine a făcut gestul minunat de a veni în ajutorul meu în noaptea aceea îngrozitoare când nu credeam că voi mai scăpa cu viaţă. Cred că ţine foarte mult la tine, Noelle.

— Nu ştiu. Este foarte conştiincios; se spun tot felul de poveşti minunate despre el.

În orice caz, doamna Carlyon refuză să-şi ia rămas-bun de la el, insistând să vină în vizită cu Noelle ori de câte ori va putea.

La scurt timp după externarea mamei ei, Noelle primi de la Timothy o scrisoare care o linişti pe deplin. Era atât de senină şi de optimistă, iar Timothy părea încântat. Copilul trebuia să se nască în februarie, iar Leoni se simţea bine şi primea îngrijire medicală exact ca şi cum ar fi fost acasă. Bineînţeles că, prima oară când merse acasă, Noelle luă scrisoarea să i-o arate mamei.

Odată cu venirea toamnei, reîncepu să lucreze în schimbul de zi şi, astfel, să se întâlnească mai des cu John. Era greu de găsit pretexte pentru a-l refuza şi, de altfel, nici nu voia, căci se simţea foarte bine în compania lui. La rândul său, John dăduse curs invitaţiei mamei ei şi o însoţea adesea acasă.

Desigur, pentru bârfa spitalului, deveniseră de-acum un subiect comun, ceea ce o nemulţumea pe Noelle; dar, ori de câte ori încerca să pună într-un fel capăt situaţiei, cel puţin rărind întâlnirile, se lovea de opoziţia lui fermă.

În seara primei petreceri a personalului, care deschidea

sezonul de sărbători, John a cerut-o în căsătorie.

Avuseseră ocazia să stea împreună destul de puţin pe parcursul serii: el trebuia să danseze cu asistentele-şefe şi, pe de altă parte, şi ea fusese invitată tot timpul la dans. Arăta superb în rochia de culoarea mierii, strânsă pe talie, cu fusta largă. De altfel, fără uniforma de fiecare zi, cu rochii frumoase şi elegante şi cu costume de seară, toţi arătau de nerecunoscut. Era prima dată când îl vedea pe John în ţinută de seară şi, cu părul lui blond strălucitor care ieşea mereu în evidenţă, părea într-adevăr Adonis.

„De ce nu pot să mă îndrăgostesc de el, măcar puţin?” se gândea Noelle tristă în timp ce dansau. Nu era normal să-ţi placă un bărbat atât de mult, să-l admiri, să te simţi atât de bine în compania lui, dar. Nimic mai mult. „La naiba cu Timothy!” îi veni în minte ca singura concluzie. Se relaxă în braţele lui, fără a simţi, însă, niciun fior; era doar o senzaţie plăcută de siguranţă.

Când totul se termină, John o conduse prin curtea spitalului până la corpul de clădiri unde se afla camera ei.

— Mi s-a părut foarte reuşit! se arătă Noelle entuziasmată.

— Personal, m-a dezamăgit. De fapt, cum să mă distrez când mă gândesc la tot felul de metode de a-mi ucide rivalii. Eşti mult prea frumoasă, Noelle, pentru ca un bărbat să poată sta liniştit.

Noelle îşi dădea seama că nu fusese geloasă când îl văzuse dansând cu câteva din cele mai atrăgătoare femei.

Deodată, John se opri şi, cuprinzând-o de umeri, o întoarse cu faţa spre el.

— Pentru Dumnezeu, căsătoreşte-te cu mine, iubito. Spune-mi, când? Te iubesc atât de mult, Noelle.

Când îl privi din nou, uimită de neaşteptatul situaţiei, o cuprinse în braţe şi o sărută cu o pasiune pe care nu lăsase să se bănuiască până atunci, dar, simţind-o cum devine rigidă şi încordată, se opri.

— Ce este? Credeam… speram să fie reciproc. Vocea îi era complet stinsă.

— Cât de mult aş vrea să fie! Se simţea îngrozitor de vinovată. John, ţin atât de mult la tine!

Îşi retrase imediat mâinile de pe umerii ei.

— Ah, te rog, nu! Prefer să mă urăşti; cel puţin, ăsta ar fi un sentiment puternic.

Părea complet dezgustat, dincolo de izbucnirea lui de furie.

— John, e ceva dincolo de voinţa noastră…

— Desigur. Am făcut o gafă îngrozitoare. Să uităm totul. Şi tonul şi atitudinea lui deveniseră dureros de distante. Presupun că-ţi datorez scuze pentru că te-am sărutat şi pentru interpretarea greşită pe care am dat-o… A fost o vanitate din partea mea.

Ajunseseră între timp în faţa uşii şi, cum un grup de fete îi ajunsese din urmă, se despărţiră cu un „noapte bună” formal.

Noelle se grăbi să ajungă în camera ei, înainte ca vreuna din fete să înceapă să-i pună vreo întrebare. Se prăbuşi pe marginea patului şi-ncepu să plângă. Ce deznodământ îngrozitor pentru o seară atât de minunată! Măcar dacă n-ar fi venit acele fete chiar în momentul în care, poate, dacă mai discuta cu el, ar fi reuşit să-l scoată din starea aceea. Trebuie să se fi simţit grozav de jignit şi jenat pentru faptul că fusese atât de sigur că sărutul lui va avea efectul scontat. Orice bărbat s-ar fi simţit la fel. Şi-apoi. De ce reacţionase ea atât de violent, ca şi cum sărutul lui ar fi dezgustat-o? Doar o mai sărutase uşor de câteva ori până atunci, la despărţire, aşadar, era pe deplin îndreptăţit să creadă că gestul lui nu venea decât ca o continuare firească a dansului şi cererii în căsătorie.

Rămase trează până dimineaţă, revăzând în minte filmul prieteniei lor şi învinovăţindu-se de a fi procedat incorect.

Se gândise cu groază la următoarea întâlnire cu el, dar,

în cadrul vizitelor de rutină în salon, nimic nu se schimbase în relaţia profesională dintre ei.

Lipsa întâlnirilor din afara programului îi lăsaseră, însă, un gol enorm.

Acasă, de asemenea, trebuia să dea explicaţii pentru absenţa lui, deşi Judy şi mama bănuiau că era vorba de o ceartă între iubiţi.

Într-o dimineaţă de noiembrie cu ceaţă deasă ca o pâclă ce se lipea de ferestre, asistenta Drummond o întâmpină pe Noelle cu un zâmbet ironic:

— Se-ntoarce azi o veche prietenă de-a ta – ca pedeapsă pentru noi toţi.

— Să nu-mi spui că e doamna Templeton-Clare! îi e iar rău?

— Fireşte. Doar nu-ţi închipui că ar fi vreodată în stare să respecte vreun regim. Dacă nu cumva chiar nepoatele ei i-au dat numai friptură! Ar fi putut să aibă o rezervă particulară, dar probabil că magnetul eşti tu – după cât ai răsfăţat-o. „Şi se mai spune că faptele bune sunt răsplătite în mod automat!

Când doamna Templeton-Clare a fost instalată în salon, puţin mai târziu, Noelle nici nu se aştepta să simtă atât de multă bucurie, revăzând-o. Bucuria era, desigur, reciprocă.

— Este ca şi cum m-aş întoarce acasă, izbucni aceasta, imediat cum o văzu. Nici nu m-aş mai fi îmbolnăvit dacă te-aş fi avut pe tine să mă îngrijeşti.

— Asta aşa e, căci nu v-aş fi lăsat să vă răsfăţaţi cu toate bunătăţile. Se vede, însă, că sora Foster s-a lăsat mai uşor înduioşată.

După care trebui să asculte toată povestea suferinţelor la care fusese supusă, la bunul plac al asistentei în grija căreia a fost lăsată.

Internarea doamnei Templeton-Clare dădea ocazia unor întâlniri mai dese cu John, care obişnuia să vină după vizita de rutină la salonul lui, de obicei neînsoţit, pentru a ţine sub

observaţie starea bătrânei doamne. Pentru Noelle, aceste vizite erau şi mai penibile şi încerca să stea deoparte până la plecarea lui.

Într-o dimineaţă, însă, când tocmai adusese florile pe care doamna Templeton-Clare le primise şi pe care ea le aranjase într-o vază, îl găsi la patul acesteia. Ar fi lăsat vaza şi ar fi dispărut imediat, dacă pacienta n-ar fi atras-o în conversaţie.

— Uite, acest domn inteligent, care îmi este atât de drag, tocmai mi-a sugerat să fac o excursie pe mare de Anul Nou, ceea ce sună foarte tentant. Priveşte! – îi arătă o fotografie a unei plaje exotice văzută printre frunze de palmier – Ar fi o idee fantastică să merg într-un astfel de loc când aici sunt lunile cele mai urâte ale anului, absolut fantastică.

— Într-adevăr. Aţi putea lua pe una din nepoate cu dumneavoastră. N-ar trebui să mergeţi singură.

— Aş putea s-o iau pe sora Carlyon cu mine, se adresă doamna Templeton-Clare lui John. Ce-ai spune?

— Este treaba ei. În măsura în care consideră că merită să renunţe la serviciu.

— Aha, nu-ţi convine! Cred şi eu că nu vrei s-o pierzi!

În alte condiţii, Noelle ar fi considerat aceasta pur şi simplu ca pe o glumă proastă peste care ar fi trecut destul de uşor; acum, însă, cuvintele acelea i se păruseră insuportabile.

— Nimeni nu e indispensabil, spuse ea, după care ieşi imediat, făcându-şi de lucru în oficiul alăturat salonului.

După puţin timp, ieşi şi John şi se opri câteva clipe în uşa cămăruţei în care se afla ea.

— Bineînţeles, pe jumătate glumeam în legătură cu acea călătorie pe mare, dar se pare că doamnei i-a plăcut ideea. Şi, în definitiv, nu văd de ce nu, mai târziu, cu condiţia ca tratamentul să dea rezultate.

Vorbise pe un ton normal, nici prietenos, nici glacial, aşa cum s-ar fi adresat oricărei asistente.

— Ar fi bine să meargă undeva unde să scape de vremea rea pe care o avem de obicei de Crăciun. Şi-aşa, nu cred că se distrează cine ştie ce, în ciuda banilor pe care-i are.

— Singurul necaz este tendinţa ei de a risca atât de mult cu nesăbuinţa în ceea ce priveşte mâncarea. Şi doar ştii ce mese copioase se oferă pe vasele de croazieră… în sfârşit, vom vedea, mai spuse el, apoi trecu mai departe.

Aşadar, aceasta va fi de-acum relaţia dintre ei, după cum lăsase John să se înţeleagă din această scurtă discuţie între patru ochi, când ar fi fost liber să vorbească. Era absolut clar că aveau să fie de-acum încolo doi străini unul faţă de celălalt; fără supărare şi resentimente, dar, în aceeaşi măsură, fără nicio urmă de prietenie.

Noelle simţi o tristeţe îngrozitoare, dându-şi seama de ruptura definitivă dintre ei. Se-ntreba uneori dacă ar putea, sau ar îndrăzni să încerce să refacă legătura, dar apoi se răzgândea: era mai bine să nu rişte o reacţie violentă din partea lui dacă i-ar fi propus să continue prietenia.

Devenise din ce în ce mai neliniştită, dar, analizându-şi sentimentele faţă de John, era convinsă că nu-l iubea. Categoric, lăsase un gol imens în viaţa ei, dar, aşa cum trăise înainte de el, aşa va trebui să înveţe să reziste şi fără el.

Să fi fost oare încă din cauza lui Timothy? Starea ei de nefericire să fie rezultatul sentimentelor faţă de el continuu reprimate? Era adevărat, se gândea cu mult drag la el, dar intensitatea a ceea ce simţise altă dată se atenuase cu mult. Acum era în primul rând vorba de îngrijorare pentru el şi pentru Leoni. Cum mergea căsnicia lor? Cum avea să fie Leoni ca mamă? Nu şi-o putea imagina în această postură. Iar copilul. Avea să fie un liant, sau o cauză de veşnică iritare? în scrisoarea pe care o scrisese, Leoni nu exprima niciun sentiment – pur şi simplu, anunţa un fapt. Termenul se apropia: februarie, după cum spusese Timothy şi, odată cu aceasta, o teamă crescândă din partea lui Noelle.

În cele din urmă, ajunse la concluzia că starea ei era cauza unei combinaţii a tuturor acestor factori şi picătura ce umplea paharul era, desigur, ruptura de John.

Nu peste mult timp, în una din dimineţi, găsi în cutia ei de scrisori un plic de la mama ei. Îl luă, fără a se grăbi să-l deschidă, simţind că era ceva în neregulă. Ce putea fi atât de important ca s-o determine pe mama ei să-i scrie, când în ziua următoare se ducea acasă?

„M-am gândit că trebuie să-ţi spun. Leoni a născut, cu mult înainte de termen. În scrisoarea de la Timothy scrie doar că şi ea şi copilul se simt bine, cu toate acestea sunt îngrijorată”.

Era o dimineaţă rece şi umedă de sfârşit de noiembrie, dar frigul ce-o cuprinsese venea, în primul rând, de undeva dinăuntrul ei. Traversă curtea aproape alergând şi intră grăbită în hol, adâncită în gânduri şi griji, aproape ciocnindu-se cu bărbatul care tocmai ieşea dintr-un birou. Era John Corringway.

— Noelle! Ce-i cu tine? Eşti bolnavă?

După cum o privi, Noelle îşi dădu seama că pe faţa ei era întipărită toată groază pe care o simţea.

— Nu… Am primit nişte veşti cam neliniştitoare despre Leoni. Încercă să se stăpânească, apoi îi povesti.

— Naştere prematură?! Nu-ţi face atâtea griji. Nu există niciun motiv să nu fie totul în regulă; poţi să ai încredere în Timothy.

Pe măsură ce John vorbea, Noelle simţea ceva din căldura lui de altă dată.

— Cred că e altfel când e vorba de cineva apropiat, se scuză ea, conştientă că un cadru medical n-ar trebui să se piardă cu firea atât de uşor. Uneori nu e bine nici să ştii prea mult – ori, eu sunt conştientă de tot ce i s-ar putea întâmpla lui Leoni.

Johno privi curios, apoi continuă s-o mai liniştească puţin, după care, cu o privire rapidă la ceas, hotărî că era timpul

să plece.

— Ce mai face mama ta? întrebă el, totuşi, înainte de a se despărţi. N-am mai văzut-o de mult timp.

— Se simte mult mai bine. Şi ea întreabă mereu de tine. Merg mâine s-o văd.

Îndrăzni să se uite în ochii lui şi privirile li se întâlniră câteva clipe.

— Pot să vin şi eu? Desigur, dacă nu intervine nimic între timp...

Capitolul 5

Noelle era foarte mulţumită de armistiţiul cu John. Un oarecare formalism se strecurase în relaţia lor, dar, oricum, era foarte bucuroasă ori de câte ori putea fi în compania lui.

Prezenţa lui John tocmai în acest moment făcuse mult bine mamei ei. Dar, dacă pe aceasta reuşise s-o liniştească, Noelle tot mai simţea o umbră de teamă, şi aceasta poate nu atât în privinţa stării fizice a lui Leoni.

După câteva zile, doamna Carlyon primi o nouă scrisoare de la Timothy. O citi şi Noelle. Nu era o scrisoare care să debordeze de fericire şi optimism, ca aceea prin care anunţase naşterea copilului în februarie. Scria că băieţelul făcea progrese rapide şi că Leoni încă nu se simţea prea bine, dar, categoric, nu existau motive de îngrijorare.

Împotriva oricărei raţiuni, scrisoarea nu reuşise s-o liniştească pe Noelle. Dac-ar fi putut să ştie care era cu adevărat situaţia, dincolo de orice cuvinte evazive!

Cât despre relaţia dintre ea şi John, persista aceeaşi atmosferă oarecum rigidă; nu era vorba de nicio ostilitate, dar comunicarea parcă nu mai era atât de liberă ca înainte.

Asta, până într-o după-amiază când, întâlnindu-se întâmplător la poştă, merseră apoi să se plimbe puţin pe faleză şi, cum Noelle mai avea o oră până să intre de serviciu, John propuse să ia ceaiul împreună.

Salonul hotelului Esplanade era aproape gol, iar terasa, pe cât de atrăgătoare fusese vara, un punct colorat şi plin de viaţă, pe atât de tristă şi pustie părea acum.

— E o diferenţă faţă de data trecută când am fost aici şi am mâncat. Şi-n sufletul ei era aceeaşi nostalgie pe care o simţise în glasul lui John. Fusese prima lor zi petrecută împreună, o zi minunată, începutul unei prietenii care acum le lipsea amândurora.

— Aveam mari speranţe în ziua aceea, Noelle, iar tu păreai atât de fericită.

Noelle nu găsi niciun răspuns potrivit, aşa că pur şi simplu îşi întoarse faţa într-o parte, ca pentru a se feri de privirea lui scrutătoare; avea senzaţia că se sufocă şi se simţea groaznic de vinovată.

— Nu mai face figura asta, draga mea. Îşi întinse mâna, cuprinzând-o pe a ei. Ai avut dreptate când ai spus că e ceva dincolo de voinţa noastră… mă refer la iubire. M-am comportat urât în seara aceea, dar dezamăgirea m-a făcut să-mi pierd cumpătul.

— Cred că a fost vina mea. Ar fi trebuit să fiu mai clară în privinţa faptului că…

— Că fusese deja dat altcuiva ceea ce căutam eu? termină el fraza în locul ei, privind-o atent.

Noelle rămase tăcută un timp.

— Da, răspunse ea în cele din urmă.

— E vorba de Timothy, nu-i aşa? Timothy Yorke.

— Da.

— Biata de tine, scumpa mea.

Rămaseră tăcuţi, cu mâinile împreunate, până când chelnerul veni să verifice dacă mai aveau nevoie de ceva. Noelle umplu din nou ceştile cu ceai, iar John rămase privind-o în continuare, serios şi atent.

— Cum ţi-ai dat seama?

Se întorsese spre el şi-l întrebase brusc, deşi trecuse deja câtva timp de când nu mai vorbeau.

— Cred că intervine un al şaselea simţ când e vorba de cineva care îţi este foarte drag – pur şi simplu ştii instinctiv. V-am văzut împreună o dată sau de două ori, cred şi mi s-a părut ceva. Un fel de comuniune spirituală. Ridicol, m-am gândit; şi totuşi, iată că nu mă înşelam.

— Nu.

Se-ntreba dacă sentimentele ei, pe care le crezuse atât de secrete, fuseseră tot atât de transparente şi pentru alţii. Sau poate că, aşa cum spusese John, acuitatea percepţiei devine mai mare doar pentru cei la care ţii în mod deosebit.

John se trase puţin într-o parte, astfel încât s-o poată privi drept în faţă.

— Tot vreau să mă căsătoresc cu tine, Noelle. Nu, nu încerc să te grăbesc, adăugă el repede, observând uşoara contracţie a obrajilor ei. Sunt gata să-ţi acord tot timpul necesar pentru a ajunge la o împăcare cu tine însăţi. Eşti suficient de raţională, draga mea, ca să-ţi dai seama că va trebui să faci lucrul acesta. Sunt convins că am fi foarte fericiţi împreună. Ne leagă o prietenie atât de frumoasă, pe care putem construi mai departe. Am eu suficientă iubire pentru amândoi, până când va veni şi din partea ta iubirea pe care o aştept. Sunt gata să-mi asum această răspundere. Ai nevoie de dragoste şi, mai devreme sau mai târziu, o vei căuta din nou; nu poţi duce cu tine la nesfârşit povara acestei frustrări. Vreau să fiu alături de tine atunci când vei fi gata să iubeşti din nou.

— Vrei să spui că... te-ai căsători cu mine chiar dacă din partea mea nu există dragoste?

— Da. Îţi promit că totul ar merge bine.

Rămase tăcută, privind în jos. Era adânc mişcată de dorinţa lui; îşi simţea sufletul plin de afecţiune şi admiraţie pentru el, dar şi de bucuria că barierele dintre ei dispăruseră şi erau din nou prieteni. Era conştientă, însă, că lipsea acea scânteie care să-i aprindă stele în priviri.

— Ar fi atât de nedrept, John. Meriţi mult mai mult de la soţia ta; meriţi toată inima.

— Din moment ce eu sunt satisfăcut... Noelle, vreau să fiu sigur de tine, sigur că eu voi fi cel la care vei veni când va trece această perioadă neagră din viaţa ta. M-aş mulţumi doar cu o promisiune acum. Draga mea, dacă am fi logodiţi, aş aştepta până când vei fi gata să te căsătoreşti cu mine.

Îl privi nesigură, ameţită de lumina din ochii lui, de încordarea cu care aştepta răspunsul ei, ca şi când ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte şi primul impuls a fost de

a accepta. Apoi îşi dădu seama că promisiunea odată făcută, n-ar fi putut să mai revină asupra ei. Toate acele precepte nobile împotriva căsătoriei fără iubire, care o călăuziseră până atunci şi pe care le fluturase cu atâta convingere în faţa lui Leoni, pentru a o determina să se răzgândească de a face un gest care avea să-i aducă nefericirea, păreau să se răzbune acum pe ea. Îşi amintea că-i spusese lui Leoni că iubirea va apărea într-o zi, dacă are răbdare să aştepte. Toate gândurile acestea acţionară ca un duş rece asupra impulsului de moment de a ceda. Era pe punctul de a spune „nu”, când îi văzu din nou ochii. Stânjenită, îşi apăsă degetele pe mâna lui, ca şi cum ar fi implorat înţelegere.

— Lasă-mi timp de gândire, John. Totul este atât de neaşteptat… Acum, trebuie să plec.

John deschise gura, ca pentru a ruga, sau a obiecta, apoi, se abţinu şi figura lui deveni ca o mască. Achită nota de plată şi, urmând-o pe Noelle, ieşi pe uşa turnantă în întunericul şi vântul de afară.

Noelle se simţea complet ameţită. Un vârtej de gânduri pro şi contra îi răvăşea mintea şi sufletul.

Clipele petrecute alături de John erau întotdeauna fericite şi era foarte probabil ca o căsătorie cu el să-i aducă liniştea de care avea acum atât de multă nevoie. În ceea ce privea visurile ei legate de Timothy, acestea erau sortite să rămână pentru totdeauna visuri. Dar, în acest caz, n-ar fi procedat exact ca Leoni? Se arătase foarte contrariată când aceasta se căsătorise cu un bărbat, purtând un altul în suflet, şi susţinuse cât de nedrept era pentru Timothy! Cum putea face şi ea acelaşi lucru?! Diferenţa era, totuşi, că John ştia şi nu-l deranja. Dar, chiar şi aşa, principiul de bază „Nu te căsători dacă nu iubeşti”, ar fi fost încălcat.

Odată cu decembrie, începură pregătirile pentru Crăciun, atât la spital, cât şi acasă.

— Dragul de John, spuse mama ei, cu aceeaşi veneraţie.

Sunt atât de fericită pentru tine, Noelle!

— Pentru mine?! De ce eşti atât de sigură?!

Apoi, văzând dezamăgirea din privirea ei, regretă imediat această izbucnire.

Încă nu dăduse un răspuns sigur. În general, John era foarte răbdător, dar profita de orice ocazie pentru a se întâlni cu ea, făcând tot posibilul să-i devină indispensabil. O săruta din când în când, uşor, fără pasiune şi fără să-i declanşeze fiorul mult aşteptat.

Doamna Templeton-Clare urma să fie externată înainte de Crăciun, într-o stare de sănătate foarte bună, deşi era de aşteptat ca, odată ajunsă acasă, să reia excesele culinare.

— Am hotărât să fac acea călătorie pe care domnul Corringway mi-a sugerat-o, îi spuse ea lui Noelle înainte de a părăsi spitalul. Plec în Africa de Sud în ianuarie. Da, cred că va fi foarte frumos; am o nepoată în Cape Town.

— Cred că e o hotărâre foarte înţeleaptă din partea dumneavoastră. Numai că mă-ntreb cine va juca rolul jandarmului care să vă oprească de-a vă înfrupta cu toate bunătăţile oferite pe vas?!

— Sper că tu.

Dându-şi seama că doamna Templeton-Clare vorbea serios, la început Noelle consideră ideea absurdă; călătoria putea dura două sau trei luni, ceea ce ar fi însemnat să-şi piardă postul, căci era exclus să ceară un concediu atât de lung. Totuşi, subconştientul ei nu respinse cu totul acea posibilitate; în definitiv, se putea angaja din nou la întoarcere. În ceea ce privea distanţarea faţă de John, ar fi avut ocazia să-şi pună ordine în sentimente. Categoric, i-ar fi îngrozitor de greu fără el, dar poate aşa şi-ar da seama că-l iubeşte şi s-ar aprinde imediat scânteia pe care o aştepta de atâta timp pentru a se putea căsători cu el.

— Şi când te gândeşti că tocmai eu i-am vârât în cap ideea asta! izbucni John furios când Noelle îl anunţă hotărârea de a o însoţi pe doamna Templeton-Clare. N-am

să mai glumesc niciodată.

Se-ntorceau din West Marisden pe primul viscol al anului. Mama ei nu primise vestea cu bucurie; privi nedumerită spre John, dar expresia feţei lui era impenetrabilă. Singur, tatăl ei considerase că era o idee bună să vadă lumea.

John opri maşina la marginea şoselei. Se circula foarte greu şi ştergătoarele de parbriz abia mai puteau face faţă, aşa că era dificil de purtat o discuţie serioasă conducând în astfel de condiţii.

— Hotărârea ta are ceva de-a face cu mine? întrebă el direct, întorcându-se spre ea.

Noelle ezită puţin.

— Poate. Da, cred că da. Nu vreau să greşesc. Cred că, dacă nu ne mai vedem un timp, lucrurile se rezolvă de la sine.

— Să greşeşti! Nu fi prostuţă! Mărită-te cu mine imediat şi nu vei greşi. Hai, Noelle, fă pasul şi nu vei regreta niciodată, îţi jur! Vom fi fericiţi, ştiu bine că aşa va fi.

— Vreau să fiu sigură că nu vei regreta niciodată.

— Poţi să fii sigură de asta. Şi-apoi, lasă-mă să risc – îmi asum răspunderea.

— Nu pot, pentru că ştiu cum e când iubeşti pe cineva – nu mai eşti capabil să fii raţional. O dragoste neîmpărtăşită te poate consuma enorm.

— Noelle, chiar nu poţi să nu te mai gândeşti la asta?

Întrebase pe un ton aspru, ca şi cum ar fi existat o umbră de gelozie.

— Dar tu, poţi să mă scoţi din minte, aşa, la comandă?!

— Oh, Doamne, nu! Să nu mai vorbim…

— Vezi, te enervezi, şi aşa s-ar întâmpla mereu.

Pentru câteva clipe, se lăsă o tăcere grea între ei, apoi, tot fără a mai spune ceva, John îşi luă mâna de pe umărul ei şi porni maşina.

Pentru prima dată, argumentul ei păruse valabil. Acum apăruse prima manifestare de gelozie şi, categoric, nu avea

să fie ultima. Cum ar fi suportat să vadă permanent în ochii soţiei lui umbra celuilalt bărbat?

Deşi la început John se simţea furios, chiar dacă în mod nejustificat, încet, încet, începu să se calmeze. Noelle n-ar mai fi ea însăşi dacă sentimentele ei s-ar ridica doar la înălţimea unei iubiri trecătoare care să poată fi uşor uitată. Ştia că va dura, însă, în momentul în care va putea iubi din nou, bărbatul care se va bucura de dragostea ei va fi cu adevărat norocos. Îşi apăsă uşor degetele pe genunchii ei, ca într-un gest conciliant, iar ea îi răspunse cu un zâmbet la limita lacrimilor.

— În continuare, vreau să risc.

— Sunt sigură că procedez corect, John.

— Corect sau nu, este îngrozitor. Va fi un adevărat iad fără tine.

— Şi tu îmi vei lipsi enorm, Cu toate acestea, s-ar putea să fie un lucru foarte bun. Se spune că despărţirea…

— Te face să iubeşti mai mult… pe altcineva, completă el cinic. Tocmai asta este; vreau să fiu sigur că eu sunt cel pe care vei începe să-l iubeşti, nu bietul individ părăsit şi uitat.

— Nu prea îmi acorzi încredere în ceea ce priveşte stabilitatea sentimentelor.

— Iartă-mă; era vocea furiei. Presupun că totul este deja stabilit. Ai anunţat la spital?

— Da.

Evident, asistenta-şefă nu fusese deloc încântată. „Din moment ce ai luat deja această hotărâre, ce altceva pot spune?” zisese aceasta, la sfârşitul întrevederii lor. „Sper ca această călătorie să merite”, încheie ea, ca şi cum ar fi ştiut că aşa ceva avea să fie imposibil în compania cuiva ca doamna Templeton-Clare.

— Asta înseamnă că mai am încă o lună împreună cu tine.

— Cam aşa…

Cuvintele lui sunau dezolant, a rămas-bun pentru

totdeauna.

În febra pregătirilor, timpul zbură. Doamna Templeton-Clare a fost externată de Crăciun. Locuia într-o casă veche, mare, puţin mai departe de locuinţa lui John.

— N-o să faci niciodată acea călătorie, glumea Eve Dixon. Lăsată nesupravegheată cu curcanul şi budinca de Crăciun, biata făptură va ajunge imediat înapoi în spital. Şi am vaga impresie că de data asta doctorul Corringway o va tăia cu mare plăcere…

— E foarte posibil, râdea Noelle.

Doamna Templeton-Clare supravieţui festinurilor sărbătorilor de iarnă, poate şi datorită gândului la cele ce urmau pe vas.

Noelle nu avusese liber de Crăciun, dar petrecuse foarte bine alături de pacienţi, cărora încercase să le facă atmosfera cât mai plăcută.

După sărbători, practic Noelle nici nu-şi dădu seama când veni data plecării. În ciuda nerăbdării cu care, inevitabil, aştepta necunoscutul acelei aventuri, sufletul îi era totuşi plin de o oarecare nostalgie: erau doi ani de când lucra la Spitalul Queen Margaret şi plecarea de acolo semăna cu o dezrădăcinare. Apoi, ştia că familiei îi va fi dor de ea, tot aşa cum şi ei îi va fi dor de toţi cei de-acasă.

Măcar dacă veştile din Lagos ar fi fost mai optimiste! Timothy scrisese regulat, dar de la Leoni sosise o singură scrisoare în care, practic, conform obiceiului ei, reuşea să nu spună nimic. Din fericire, Noelle ştia detaliile de la el: băieţelul fusese numit William, după bunicul Carlyon. Timothy ar fi preferat Roderick, la fel ca pe fratele lui, dar Leoni se opusese cu toată hotărârea, aşa că el cedase şi-i făcuse plăcerea. Bill cel mic se simţea bine, dar Leoni încă nu-şi revenise. Presupunea că la aceasta contribuia şi clima care-i afecta considerabil starea sănătăţii. „Nu-i spune mamei voastre, n-are rost să-şi facă griji inutile. Ştiu că faţă de tine pot vorbi liber, tot aşa cum şi tu ştii că poţi avea

încredere deplină în mine că voi avea grijă ca Leoni să fie bine, chiar dacă va trebui s-o aduc acasă”.

Bineînţeles că nu intenţiona să dea mamei ei astfel de veşti care şi pe ea o îngrijorau. Ce-nsemna „chiar dacă va trebui s-o aduc acasă”? Că va renunţa la munca lui acolo, sau că o va aduce pe Leoni, după care se va întoarce?

Întâlnirea de rămas-bun cu John a fost acasă la el. După cină, când doamna Lister, menajera, le servi cafeaua în birou, John scoase din buzunar un pacheţel pe care i-l dădu:

— O mică amintire, scumpa mea.

Noelle rămase surprinsă; ea nu se gândise să facă un asemenea gest. Despachetă încet hârtia de mătase a ambalajului şi deschise cutiuţa: scoase imediat un murmur de admiraţie la vederea broşei cu camee – o bijuterie veche, deosebită.

— Ah, John, este superbă, dar…

— Dar… ce? A fost a mamei şi aş fi fericit să ştiu că acum o porţi tu.

— John, dragul meu, este minunat din partea ta, dar nu crezi că ar trebui să aşteptăm.

— Indiferent ce se va întâmpla, eşti singura care mi-aş dori mult să o aibă. Te rog, Noelle.

— O voi păstra întotdeauna ca pe o comoară sfântă. Mulţumesc.

John. Aş da orice să te iubesc aşa cum meriţi. De ce inima nu se supune?! De ce nu ascultă decât de propria ei vrere?

— Poate că o dorinţă puternică înseamnă că deja lucrul e pe jumătate realizat. Continuă să-ţi doreşti din tot sufletul, Noelle.

Băură cafeaua şi discutară în linişte până se făcu ora ca Noelle să plece. John îi aduse haina, dar, înainte de a o ajuta să se îmbrace, o lăsă puţin pe un scaun.

— Să ne luăm rămas-bun acum, Noelle.

Merse imediat spre el, care o aştepta cu braţele deschise.

Ţinându-l strâns după gât în timp ce el îi săruta buzele, fruntea, ochii, şi-ar fi dorit să strige „Nu mă lăsa să plec, John! Ţine-mă lângă tine!”, dar ştia că imediat ar începe iar aceeaşi îndoială.

— Ai grijă de tine, comoara mea, şopti el cu buzele lipite de creştetul ei.

— Şi tu, dragul meu.

Se sărutară din nou, cu infinită tandreţe, fără pasiune. Apoi, John o conduse la spital.

Noelle aşteptase cu nerăbdare aventura traversării oceanului, dar acum îi cam trecuse entuziasmul.

Simţiseră din plin furia unei furtuni şi a vânturilor puternice de ianuarie la traversarea Canalului Mânecii, iar Atlanticul continua să se arate destul de neprietenos.

În sala de mese era puţină lume, iar punţile erau pustii. Aşa cum era de aşteptat, doamna Templeton-Clare se număra printre cei ce resimţeau din plin starea de rău şi disconfortul premergătoare adaptării la viaţa pe mare. Acum, cel puţin, avea de ce să se plângă şi o făcea cu prisosinţă. Noelle, care, şi ea făcea eforturi disperate să reziste fizic şi psihic, începuse să se-ntrebe dacă nu cumva toţi cei ce păruseră atât de circumspecţi faţă de hotărârea ei de-a se îmbarca alături de o astfel de persoană capricioasă şi dificilă nu avuseseră dreptate.

Apoi, pe măsură ce înaintau spre sud şi se făcea din ce în ce mai cald, puntea vasului se animă încet încet; ca nişte fluturi ieşiţi timizi din cocon, figuri palide începură să umple puntea, terenurile de tenis, piscina şi sala de sport.

Noelle îşi reveni destul de repede, dar doamna Templeton-Clare nu putuse fi convinsă să iasă pe punte decât când ajunseră în Madeira. În ciuda atmosferei de vacanţă, Noelle venise ca angajată cu o misiune precisă, aşa că, deşi se afla pentru prima dată pe pământ străin şi viaţa portului părea de un pitoresc extrem de tentant, nu coborî în oraş, ci rămase alături de pacienta ei. Aceasta,

totuşi, insista întotdeauna ca infirmiera ei să profite, ori de câte ori avea ocazia, de câteva momente de relaxare, în afara celor petrecute pe şezlong lângă ea. Şi cum la masa lor era un tânăr care călătorea împreună cu fratele şi cumnata, acesta, Guy Marchmont, începu un flirt nevinovat cu Noelle şi uneori o mai convingea să facă o partidă de tenis cu el şi familia lui, sau să participe la un bal mascat organizat pe punte.

Dacă la începutul călătoriei Noelle se detaşase de toate problemele, de parcă nici nu mai erau ale ei, acum când trecuseră deja de ecuator şi se apropiau de punctul terminus, se gândea din ce în ce mai mult la ele şi la casă. Ştia că la Cape Town o vor aştepta scrisori şi se-ntreba dacă îi scrisese şi John – o avertizase că nu era prea conştiincios în ceea ce privea corespondenţa. Analizându-şi sentimentele, constată cu tristeţe că John nu-i lipsise chiar atât de mult cum se temuse – probabil din cauza ineditului călătoriei, a îngrijirii doamnei Templeton-Clare care o solicita permanent şi a faptului că nici ea nu se simţise prea bine. Ba mai mult, Timothy apăruse mai mult decât John în gândurile ei, oricât de mult o înfuria această dovadă că încă nu depăşise vechile sentimente. Dar, parcă aşa ceva se putea realiza doar impunându-şi acest lucru?!

Doamna Templeton-Clare îşi revenise total şi părea nerăbdătoare să-şi vadă nepoata, Helena, pe care n-o văzuse de mult timp – practic, de când aceasta se dusese la Johannesburg, în vizită la o prietenă; acolo îl cunoscuse pe Eric van Beer, se căsătorise imediat cu el şi se stabilise în Cape Town unde, judecând după scrisorile pe care le trimitea mereu, trăia foarte fericită.

— Am lăsat-o pe Helena să aranjeze cum crede de cuviinţă; încă nu ştiu dacă vom sta la ea sau ne-a rezervat camere la un hotel.

Într-adevăr, se gândi Noelle, chiar şi cea mai îndatoritoare dintre nepoate avea limitele ei! Şi dacă

apartamentele din Cape Town erau la fel ca acelea din Londra, era puţin probabil să mai fie loc şi pentru mătuşă, cu toate capriciile ei şi cu infirmiera.

Veni în sfârşit şi ziua în care toţi pasagerii, înşiraţi pe punte, priveau cum Cape Town se ridica din mare pentru a urca panta din ce în ce mai abruptă, spre muntele Table.

Helena van Beer veni să le întâmpine într-o maşină mare, americană.

Ea a fost cea care a recunoscut-o pe doamna Templeton-Clare, căci invers ar fi fost mai greu după cei douăzeci de ani în care nu se văzuseră. Helena era acum o femeie scundă, cu părul şaten şi o expresie de mulţumire şi fericire pe chip; venise însoţită de fiul ei, Paul, un adolescent subţire ca o aţă, care o întrecea cu mult în înălţime, foarte volubil şi plăcut.

Aşa cum se aşteptase Noelle, li se închiriase un apartament la hotel şi, spre bucuria ei, cât timp doamna Templeton-Clare era ocupată cu rudele, avu răgazul să-şi ridice corespondenţa, adusă chiar când debarcau.

Erau două scrisori de acasă şi una din Lagos, scrisă de Timothy. O deschise mai întâi pe cea de la mama ei şi rămase surprinsă de veştile pe care aceasta i le dădea.

„Timothy o aduce acasă pe Leoni. Cred că nu vrea să ne sperie în ceea ce priveşte sănătatea ei, dar nu pot să nu-mi fac griji, deşi sunt încântată că va fi din nou acasă. Totuşi, trebuie să fie ceva destul de grav de i-a determinat să ia o astfel de hotărâre”.

Aproape că restul scrisorii nici nu mai conta: iarna grea care se instalase cu ger, zăpadă şi ceaţă, veşti despre cunoştinţe, faptul că John Corringway trecuse pe la ei, în drum spre doctorul Eddy.

Apoi, luă cu teamă scrisoarea de la Timothy şi o deschise aproape împotriva voinţei. Era o scrisoare scurtă, în care se trecea direct la subiect, fără altă introducere:

„Nu este niciun motiv de îngrijorare, dar Leoni nu-şi

revine. Nu se poate adapta la viaţa de aici, deşi când ne-am mutat în noua noastră casă, cu aer condiţionat, credeam că se va simţi bine. Mă tem că starea ei de agitaţie se combină cu clima, şi aşa greu de suportat, făcând recuperarea ei atât de dificilă. În aceste condiţii, simt că n-ar mai trebui s-o ţin aici. Şi micuţului Bill i-ar fi mai bine în Anglia, deşi, având în vedere cât de rău a pornit-o, acum starea lui e pe deplin mulţumitoare”.

Noelle citea printre rânduri o profundă dezamăgire, deşi nu exista niciun cuvânt care să exprime explicit acest lucru. Mai scria, în încheiere, că aşteptau să plece la sfârşitul lunii, cu condiţia să vină cel ce avea să-l înlocuiască la clinică. Asta însemna că Timothy renunţa la post; bietul de el! Se pare că aici se termina visul lui. Puse scrisoarea în plic, gânditoare şi o luă pe cea de la John.

Nici aceasta nu era lungă, dar reuşi să-i aducă zâmbetul pe buze, cu relatări ale unor episoade amuzante din spital. Abia spre sfârşit, tonul lui John devenea serios:

„Singura consolare este că fiecare săptămână care trece înseamnă una mai puţin. Te iubesc mai mult ca oricând, Noelle, comoara mea. Cu fiecare zi ce trece am tot mai mare nevoie de tine, este o senzaţie fizică, imposibil de ignorat, ca foamea. Vei avea totdeauna toată dragostea inimii mele, iubita mea”.

Noelle simţi cum ochii i se umplură de lacrimi. Fugise de dragostea lui, sperând că depărtarea să-i aprindă în suflet scânteia pe care o aştepta pentru a-i putea răspunde cu aceleaşi sentimente. Deocamdată, în timpul călătoriei se gândise la el mai puţin ca de obicei. În concluzie, scrisorile pe care abia le aşteptase, mai mult o întristaseră. Încă le mai avea în mână, în timp ce gândurile pendulau între John şi Timothy, când, după ce bătu uşor la uşă, intră Helena Van Beer.

— Ah, eşti ocupată cu corespondenţa. Sper că ai primit veşti bune de acasă. M-am gândit să te anunţ că noi

plecăm.

— Mulţumesc. Merg acum la doamna Templeton-Clare şi încep să despachetez.

— Tocmai au fost aduse valizele, aşa că presupun că vei fi ocupată. Dar mâine, sper să vii cu mătuşa Fedora la prânz la noi. Vreau să mă laud cu oraşul nostru şi să vă arăt câteva locuri care merită să fie vizitate. Sunt multe de văzut în această ţară minunată.

Era imposibil să nu răspunzi zâmbetului permanent de pe chipul Hellenei.

— Sunteţi foarte amabilă, dar... Sigur, mi-ar face mare plăcere să vin, dar nu trebuie să vă simţiţi obligată să mă invitaţi şi pe mine.

— Prostii! Cum să nu vreau să vii! în plus, se pare că mătuşa Fedora te iubeşte foarte mult şi n-ar accepta pentru nimic în lume să se separe de tine; dar, chiar dacă n-ar vrea ea, eu tot te-aş invita; nici nu ştii ce plăcut e să întâlneşti pe cineva din ţara de origine şi, în plus, din aceeaşi regiune din care provin eu – m-am născut şi am fost crescută nu departe de Carlingsea. Lucrezi la spitalul de acolo, nu-i aşa?

— Lucram. Am renunţat la serviciu pentru a veni cu doamna Templeton-Clare în această călătorie. Locuiesc în West Marisden.

— Ştiu bine locul acela; de acolo sunt şi eu. Ţi-am spus că va fi interesant! E posibil să avem cunoştinţe comune, deşi este diferenţă de o generaţie între noi. Trebuie neapărat să stăm de vorbă!

Tocmai apăru şi Paul, care o luă de braţ pe mama lui.

— Nu uita că tata vine cu musafiri.

— Bine, plecăm acum. Vă las să vă instalaţi şi mâine vin să vă iau la ora prânzului.

Micuţa doamnă Van Beer se îndepărtă la braţul fiului ei, care părea un uriaş pe lângă ea, lăsând în urmă o atmosferă încă vibrând de caldă prietenie.

Când Noelle intră în camera doamnei Templeton-Clare,

aceasta îşi citea corespondenţa.

— Vă deranjez dacă încep să despachetez?

— Nu, nu, trebuie făcut şi acest lucru. Poţi începe şi caută-mi ceva subţire şi răcoros cu care să mă îmbrac la cină în seara aceasta. Nu mi-am închipuit că va fi atât de cald.

— Vă simţiţi destul de bine ca să coborâţi la cină?

Noelle era cam circumspectă; se gândea să-i aducă în cameră cina, după care s-o pregătească de culcare, dar adevărul era că n-o mai văzuse niciodată arătând atât de plină de energie. Buna dispoziţie a Hellenei părea să fi fost contagioasă.

— Dacă mă simt destul de bine?! Sigur că da! Pot să stau în pat acasă. Aici, am venit să văd şi să fac o mulţime de lucruri. Să nu-ţi închipui că mă poţi ţine sub control.

Noelle zâmbi, încântată.

— În cazul acesta, nu-mi merit salariul. Nu de asistentă medicală aveţi nevoie acum, ci de partener de distracţie!

— Te descurci şi în această calitate. În orice caz, eşti pe deplin îndreptăţită să te distrezi, draga mea. Călătoria cu vaporul n-a fost deloc uşoară; să nu crezi că nu ştiu. Iar eu, pot fi uneori o bătrână atât de dificilă… dar tu nu te-ai plâns nici măcar o singură dată. Vorbea, urmărind-o cu o privire plină de căldură, apoi vocea ei căpătă un ton mai alert. Spune-mi, cum suportă tânărul de la spital absenţa ta? Presupun că ai deja veşti de la el.

— Vă referiţi la domnul Corringway?

— Ştii foarte bine la cine mă refer. E îndrăgostit de tine, nu-i aşa? înseamnă că e un bărbat deştept. Te vei căsători cu el?

De-acum obişnuită cu stilul ei direct, Noelle râse nestânjenită. Confirmă că primise o scrisoare de la el, dar lăsă fără răspuns ultima întrebare.

Aceeaşi stare de spirit ca de vacanţă se menţinea şi în ziua următoare, când, la ora fixată, Helena apăru cu maşina

ei enormă şi şoferul de culoare, pentru a le lua la plimbare.

Lui Noelle, străzile şi atmosfera oraşului i se părură fascinante: un amestec inedit de tradiţie şi modernism, o combinaţie eterogenă de tenuri de la alb la ciocolatiu, pe fundalul unor clădiri moderne în cel mai pur stil european. Ceea ce o impresionă de asemenea în mod plăcut, era seninătatea de pe chipurile tuturor – aceeaşi bucurie de pe faţa Hellenei, multiplicată parcă la nesfârşit. Să fi fost efectul climei, sau al unei existenţe, fără îndoială mai tihnite, dar, în orice caz, răspândea o senzaţie binefăcătoare şi optimism.

Ajunseră în cele din urmă în faţa blocului în care locuia Helena. Ferestrele apartamentului ei dădeau chiar spre ocean, acesta fiind, de altfel, singurul indiciu că nu se aflau în centrul Londrei.

Erau doar ele trei, soţul şi fiul Hellenei fiind la lucru. Soţul Hellenei, Eric, avea propria lui companie, fiind de asemenea partener în alte câteva afaceri de succes. Masa fusese servită de o menajeră de culoare, iar Noelle se dovedise o prezenţă foarte discretă cât timp doamna Templeton-Clare şi Helena discutaseră probleme de familie.

— Ah, era să uit, cu toată bârfa asta de familie… se adresă deodată Helena către Noelle. Am întâlnit o persoană foarte interesantă, cineva de-acasă, chiar din regiunea noastră. A venit cu unul din invitaţii soţului meu. Este cea mai seducătoare fiinţă pe care am cunoscut-o – o privire perversă, ceva sălbatic şi ager, ca de pursânge, plin de imaginaţie şi umor. E din West Marisden, dar, se pare că nu şi-a vizitat de mult timp locurile natale. Îmi pare îngrozitor de rău că mi-a scăpat complet numele tău – n-am deloc memoria numelor; poate că te cunoştea, pe tine sau familia ta.

— Dar pe el cum îl cheamă?

— Yorke… Uite, iar păţesc acelaşi lucru: nu-i mai ştiu prenumele. Sunt groaznică.

— Yorke? Şi cam ce vârstă are? Helena ridică din umeri.

— Eu ştiu... spre patruzeci, sau poate nu chiar atât, dar părea să fi trăit la maximum fiecare clipă a existenţei lui aventuroase. Stai puţin... parcă Roland... sau Raymond...

— Cumva, Roderick?

— Aşa e, Roderick. Îl cunoşti? întrebă Helena văzând zâmbetul de pe faţa lui Noelle.

— De fapt, îmi e rudă. Sora mea e căsătorită cu fratele lui mai mic. Dar ce face în Africa de Sud? Ultima oară când am auzit de el era în America de Sud; avea o fermă de cai, parcă.

— Nu pare tipul stabil. De altfel, nici nu-l văd făcând ceva greu; aş spune că, mai degrabă, obţine ceea ce vrea prin farmecul său irezistibil.

Da, caracterizarea i se potrivea.

— Bine, dar în acest caz, America Latină i s-ar fi potrivit de minune. Nu-nţeleg ce face aici. Sper să mă văd şi eu cu el.

Helena se arătă cam sceptică; venise împreună cu un individ care era proprietarul unei vii mari de undeva dintr-o regiune din centrul ţării. Continuară, totuşi, să discute despre el, până când doamna Templeton-Clare începu să tuşească uşor, dând semne de plictiseală.

Capitolul 6

Zilele treceau repede. Deoarece Helena o lua uneori la ea pe mătuşa ei, Noelle avea ocazia să exploreze singură oraşul. Când era ceva interesant de vizitat, era inclusă şi ea în program. Helena le arăta frumuseţea sălbatică a peisajului, în special golfurile stâncoase, cu o mândrie de parcă ar fi fost vorba de propriile ei realizări, iar doamna Templeton-Clare era hotărâtă să nu rateze nimic din ceea ce putea fi vizitat, inclusiv Muntele Table, obiectiv turistic obligatoriu pentru orice vizitator al Cape Town-ului. Se încăpăţânase să nu ia în seamă avertizările nepoatei sale şi ale lui Noelle, astfel că, în cele din urmă, acestea au trebuit să cedeze. Dar, poate ca măsură de precauţie, Helena îl luase în acea zi şi pe Paul.

Dar simpla vedere a cabinei suspendate de cablu, coborând perpendicular pe peretele de stâncă, se dovedi cel mai bun argument; doamna Templeton-Clare scoase un ţipăt ascuţit şi renunţă la excursie, preferând să se întoarcă la maşina care, cel puţin, cu cele patru roţi pe pământ, părea mai stabilă.

Urcară doar Noelle şi Paul.

Platoul din vârful muntelui contrazicea tot ceea ce Noelle văzuse şi ştia până atunci. Senzaţia era clară de a se afla deasupra lumii, iar priveliştea era hipnotică. Ciudat, în clipele acelea se gândi la John; cu el ar fi vrut să fie acolo şi să împărtăşească acea bucurie a spiritului şi, pentru prima dată, îi simţea îngrozitor lipsa. Ultimele rânduri din scrisoarea lui îi reveneau obsesiv în minte şi era aproape sigură că, dacă ar fi fost lângă ea în acele momente, ar fi acceptat propunerea lui. Nu-nţelegea ce se întâmpla cu ea: nu era normal să-ţi doreşti atât de mult să răspunzi pozitiv şi totuşi să nu poţi.

O şopârlă ieşind dintre pietre îi întrerupse gândurile, făcând-o să revină la realitate. Şi, pentru a se comporta ca

un turist tipic, cumpără chiar de acolo şi scrise pe loc câteva cărţi poştale, după care urcară amândoi în telecabină şi coborâră, călătoria de întoarcere părându-i-se lui Noelle şi mai palpitantă decât cea de urcare.

Oricât de mult îi plăceau vizitele din programele de rutină la diferitele obiective turistice, în care mergea alături de Helena şi de mătuşa acesteia, totuşi prefera acele zile când rămânea singură şi putea explora oraşul în voie, intrând în muzee, oprindu-se să bea ceai la diferite terase, sau pur şi simplu plimbându-se pe străzi şi privind oamenii. De multe ori se gândea la Rory Yorke – era oarecum dezamăgită să se afle atât de aproape şi totuşi să nu poată lua legătura cu el. Helena se interesase, dar nici soţul ei nu ştia altceva decât că, după toate probabilităţile, părăsise oraşul împreună cu individul cu care venise.

Erau deja în a treia săptămână – şi ultima – a şederii lor acolo şi Noelle îşi îndrepta din ce în ce mai mult gândurile spre casă. Fusese o experienţă minunată, dar acum abia aştepta să ajungă acasă, copleşită de un fel de dor de imaginile, sunetele, de tot ce evoca mediul ei familiar, cu toate problemele ce aşteptau rezolvarea. Abia aştepta să se îmbarce.

Desigur, dacă ar fi avut cea mai mică bănuială în legătură cu ceea ce avea să urmeze, ar mai fi aşteptat, lăsând pachebotul Orsontes să navigheze spre casă fără ea.

Călătoria de întoarcere începu mult mai bine decât cea de plecare: cerul era senin şi o briză caldă mângâia marea, vremea promiţând să fie din ce în ce mai frumoasă pe măsură ce înaintau spre sud.

Condiţia fizică a doamnei Templeton-Clare se menţinea bună, acesta fiind poate cel mai important lucru. Aceasta se împrietenise cu un cuplu mai în vârstă, mari amatori de bridge, ca şi ea, aşa că Noelle avea majoritatea serilor angajate în partide de jocuri de cărţi.

În timpul zilei purta uniformă, dar seara, doamna

Templeton-Clare insista să se îmbrace pentru cină cu rochii frumoase, elegante. În cea de-a treia seară a călătoriei, îmbrăcată cu rochia pe care o purtase la căsătoria lui Leoni, Noelle tocmai revenise pe punte după ce o pregătise de culcare pe doamna Templeton-Clare, când văzu un accident: o tânără care, tot râzând şi discutând cu un grup de prieteni, călcă greşit şi căzu pe pasarela ce lega cele două punţi. Numai că a fost o căzătură atât de rea, încât fata rămase întinsă nemişcată, spre groaza prietenilor ei. Noelle merse imediat şi, după un scurt consult, constată că, în afară de glezna luxată, nu exista niciun motiv de îngrijorare; rugă, aşadar, pe doi din prietenii din grupul acesteia, să o ducă la cabinetul medical.

Tocmai voia să se retragă, pentru că se strânseseră deja destui curioşi în jurul ei, când simţi cum cineva o prinde de braţ.

— Întotdeauna la datorie, nu-i aşa?

Tonul uşor ironic îi displăcu şi încercă să-şi elibereze braţul, nedistingând în semiîntuneric decât silueta unui bărbat înalt.

— Bună, Noelle!

Abia atunci îl privi mai atent şi expresia ei de indignare se topi într-un zâmbet fericit.

— Rory!

— Chiar eu! Te-am văzut la prânz; erai cu o doamnă în vârstă corpolentă, cu o figură câtuşi de puţin prietenoasă. Erai în uniformă, aşa că n-am venit la tine – m-am gândit că poate n-ai voie să discuţi cu diverşi indivizi în timpul serviciului. Eram sigur că, mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să ne întâlnim.

— Pare ceva predestinat. Am fost la un pas de a ne întâlni în Cape Town.

Apoi, îi povesti pe scurt despre încercările doamnei Van Beer de a-l găsi.

— Chiar că e predestinat. Uite că soarta poate să fie şi

bună uneori. Unde vrei să mergem să facem schimb de noutăţi – în Barul American, sau în cel de pe punte?

— N-am fost până acum nici în unul, nici în celălalt, dar prefer să rămânem pe punte; e o noapte atât de caldă!

— Sub lumina lunii la tropice... da, îmi convine, atâta timp cât sunt cu persoana potrivită.

Se opriră să discute la balustrada de la prora.

— Ce ciudat că ne întoarcem amândoi acasă pe acelaşi vas. Cei din familie ştiu că vii? Adică domnul doctor Eddy şi Timothy. Presupun că tatăl tău crede că eşti încă în America de Sud, dacă nu cumva le-ai scris.

Eu le-am scris. Am fost foarte surprinsă când doamna Van Beer mi-a spus că eşti în Cape Town.

— Ce te face să crezi că mă întorc acasă? Da, mă întorc în Anglia, dar nu trec pe-acasă; m-am certat îngrozitor cu tata, acum vreo doi ani.

— Vrei să spui că ai mai fost de-atunci în Anglia, fără să iei legătura cu el?

— Nu face figura asta atât de şocată. De fapt, nu venisem decât de câteva luni şi a trebuit să stau în Londra majoritatea timpului.

— Bineînţeles că sunt şocată. Mi se pare îngrozitor din partea ta.

— Draga mea, doar ştii că sunt rău!

— Până şi aceste cuvinte, rostite de el, aveau un farmec deosebit. Eu întotdeauna fac lucruri îngrozitoare. Mai bine să abandonăm acest subiect şi să discutăm despre ceva cu adevărat interesant: despre tine. Privirea lui întunecată zăbovi ca o mângâiere asupra ei. Se pare că tu şi cu Timothy n-aţi rămas împreună. Sau, cumva, ai fost mai grăbită şi te-ai căsătorit?

Îi luă mâna stângă şi verifică dacă pe inelarul ei era vreo verighetă, iar Noelle îşi retrase uşor degetele, deşi, el nu părea dispus să-i dea drumul.

— Nu, n-am rămas împreună. Timothy s-a căsătorit cu

Leoni… de aproape un an… Ţi-o aminteşti pe Leoni, sora mea mai mică?

Rory îşi depărtă buzele, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu vorbi imediat. Râse scurt, îşi scoase o ţigară, îi oferi şi ei una pe care Noelle o refuză şi, în strălufgerarea de lumină a brichetei aprinse, se văzu clar o expresie de cinism.

— Da, mi-o amintesc pe Leoni. O copilă încântătoare; de neuitat. Pesemne că a devenit o tânără superbă. Aşadar, micuţa Leoni s-a căsătorit cu Timothy… Merge bine?

— Aşa sper; cred că da. Se simţea puţin deranjată de tonul lui sardonic. Au plecat în Nigeria imediat după căsătorie, aşa că nu pot decât să repet ce spun ei. Cred, totuşi, că sunt fericiţi. Numai că… Leoni a născut şi încă nu şi-a revenit. Timothy a trebuit s-o aducă înapoi în ţară.

Dacă Noelle n-ar fi privit atât de concentrată oceanul, ar fi văzut cum degetele lui osoase strânseră bara cu atâta putere, încât încheieturile i se albiră.

— Trebuie să fie în drum spre casă, dacă nu cumva au şi ajuns.

— Aşadar, Timothy este tată… Devine din ce în ce mai interesant. Într-o familie se pot întâmpla tot felul de lucruri. Vrei să ne plimbăm puţin? O prinse uşor de braţ şi porniră încet. Ia te uită! Timothy, tătic!

— Ce ţi se pare atât de ciudat?! în definitiv, se întâmplă destul de des bărbaţilor însuraţi, nu-i aşa?

— Categoric; ai perfectă dreptate. Deşi unii nu s-ar grăbi chiar aşa să devină părinţi într-un climat atât de neprielnic. Dar, continuă. Mai spune-mi şi alte detalii interesante. Cum s-a înfiripat această poveste de dragoste? Ştii, eram sigur că povestea de dragoste era între tine şi Timothy… Sper că nu sunt crud…

— Nu, deloc, se grăbi ea să-l asigure, păstrând un ton neutru, nepăsător, care să nu lase de bănuit nimic din durerea provocată de cuţitul răsucit în rana ei, încă

nevindecată.

Îi povesti cum Timothy era de mult timp îndrăgostit de Leoni, dar ea era interesată de cariera de actriţă. Apoi, fără să menţioneze nimic din starea de şoc şi disperare în care Leoni se întorsese, îi spuse cum se hotărî brusc să renunţe la carieră şi să plece în Nigeria cu Timothy.

— Aşa, pur şi simplu deodată?!

În zâmbetul lui era o aroganţă care părea să-i ştirbească din frumuseţe.

— Poate că ameninţarea ca Timothy să plece atât de departe o trezi la realitate.

— Da, da... Se poate... Dragostea pare să aibă uneori efectul unei bombe cu nitrogen. Înduioşător!

Tonul lui ironic o irita din ce în ce mai mult. Categoric, dincolo de incontestabilul lui farmec magnetic, exista o doză de răutate.

Ajunseseră la ringul de dans şi se opriră să privească. De asemenea, la bordul vasului era şi o echipă de actori care veneau de la filmări în Africa. Printre ei, Noelle o recunoscu printre perechile care dansau şi pe faimoasa Stavia Grey şi, când aceasta trecu prin dreptul lor, Rory ridică mâna într-un gest familiar de salut. Stavia îi răspunse cu o fluturare a mâinii, în timp ce ochii ei verzi, reci, o fixară pentru câteva clipe cu interes pe Noelle.

— Dansăm?

Noelle acceptă cu plăcere invitaţia lui şi imediat se sincronizară, iar ea se lăsă în vraja ritmului.

— Era Stavia Grey, nu-i aşa? întrebă ea la un moment dat. O cunoşti?

— Călătoresc împreună cu echipa ei. Cum altfel aş fi putut să îmi iau bilet la clasa întâi! Doar nu sunt milionar! Dimpotrivă, fac parte dintre cei care sunt permanent lefteri!

După care râse ca şi cum ar fi fost cea mai bună glumă.

— Dumnezeule! Să nu-mi spui că acum eşti actor!

— De ce nu? Am încercat până acum aproape orice

altceva.

Şi, cum nu părea dispus să intre în amănunte, Noelle trebui să se arate mulţumită cu acea informaţie. În schimb, se lăsă în voia dansului, şi abia când orchestra intonă imnul naţional, îşi dădu seama cât de târziu era şi că trebuia s-o ducă pe doamna Templeton-Clare la culcare.

— Vin cu tine să dau explicaţii şi să îmblânzesc balaurul, dacă e nevoie.

Nu era nevoie, dar Rory veni.

Doamna Templeton-Clare era obosită şi morocănoasă. Ar fi putut foarte bine să meargă singură în cabină, dar se obişnuise să vină Noelle s-o conducă. Rory îşi ceru scuze, făcu uz de toată arta sa de seducţie, atât de apreciată de femeile de toate vârstele şi dimensiunile şi, după ce-i aşeză pe umeri şalul, îi oferi braţul pentru a o conduce la cabină.

— Ce bărbat încântător!

Acesta a fost singurul comentariu făcut de doamna Templeton-Clare rămasă numai cu Noelle în cabină, fără niciun fel de reproş, aşa cum aceasta din urmă se temuse.

***

După acea primă întâlnire, Noelle se văzu cu Rory în fiecare zi.

Deşi avea o mulţime de cunoştinţe pe vas, majoritatea feminine, o căuta întotdeauna pe Noelle, venind de fiecare dată în zona de pe punte unde ea şi doamna Templeton-Clare aveau alocate şezlongurile. Aceasta din urmă îl adora şi-l încuraja, savurându-i îndrăzneala modului de adresare şi flatată de complimentele cu care o copleşea, care-i veneau atât de firesc pe buze, ca rezultat al unui îndelung exerciţiu în relaţiile cu femeile.

— Eşti îngrozitor! îl certa Noelle. Cum poţi fi atât de linguşitor cu biata doamnă T.C!

— Draga mea, puţină linguşeală este ca un ulei bun care

menţine mecanismele în funcţiune şi face oamenii fericiţi; de asemenea, îi face să te adore, ceea ce se poate dovedi foarte util. În orice caz, nu strică nimănui.

Deşi destul de dezgustată, Noelle nu putu să nu zâmbească – era plăcut şi amuzant. Era, în acelaşi timp, suficient de lucidă pentru a-şi da seama cât de uşor se ajungea să-ţi pierzi capul pentru el. Ea însăşi se simţea flatată pentru faptul că un bărbat ca el, care avea toate femeile la picioare, căuta compania ei – această slăbiciune de care dădea dovadă era, în definitiv, absolut omenească. Aceasta n-o împiedica, însă, să-l vadă dincolo de aparenţe, aşa cum era, şi mai ales în contrast cu Timothy. Ciudat cât de inegal erau distribuite calităţile în cadrul unei familii! Dacă Timothy era onest, integru şi dedicat profesiei, fratele lui – lipsit de orice scrupule şi superficial – miza atât de mult pe farmecul său, încât îşi permitea, cu aceeaşi siguranţă de sine frizând uneori insolenţa, să facă paradă chiar de eşecurile sale, ca şi cum ar fi spus „Ei, şi?! Tot mă consideraţi la fel de atrăgător!”

Noelle, însă, nu excludea total posibilitatea existenţei unor sentimente profunde. De exemplu, era întotdeauna dornic de a vorbi despre Timothy şi Leoni, curios să afle toate detaliile despre ei. De asemenea, era interesat şi de alte cunoştinţe comune despre care ea îi putea da veşti, dar mai ales despre familia ei. Află, astfel, că Judy Temple, verişoara lor, stătea la ei. N-o cunoscuse până atunci şi-şi dădu seama cine era abia când Noelle menţionă numele tatălui acesteia.

— Charles Temple?! Individul care avea un lanţ de hoteluri pe coasta de sud? A murit? Trebuie să fi lăsat în urmă o avere. Verişoara asta a voastră este o moştenitoare serioasă!

— Aşa-i spune şi Leoni – „Moştenitoarea”, râse Noelle. Când va intra în posesia banilor, la douăzeci şi unu de ani, va avea o situaţie extraordinară.

— Şi câţi ani are acum?

— Tocmai a împlinit nouăsprezece. Bietul tata consideră că este responsabilitatea lui – ştii, este tutorele ei. Deja este ca un uliu la pândă, încercând să ţină la depărtare toţi neaveniţii.

— Banii aduc necazuri – în aceeaşi măsură când îi ai şi când nu. Să nu mai pierdem timpul discutând despre acest subiect într-o noapte atât de frumoasă. Când stelele strălucesc pe mare la tropice şi eşti alături de o fată frumoasă, gândurile îţi zboară în cu totul altă parte.

Vocea lui avea inflexiuni sinuoase şi braţul îi cuprinsese umerii.

— Rory, e mult prea cald!

Îi dădu uşor braţul la o parte, dar Rory nu făcu decât să şi-l mute în jurul taliei ei.

— Tot e prea cald!

Noelle îi simţea deja magnetismul şi, alarmată, era conştientă că nu trebuia să cedeze nici măcar o clipă.

Rory râse gutural, aplecându-şi capul spre ea.

— Prostii! Ştii bine că vrei să fii sărutată într-o astfel de noapte. În plus, nicio fată n-are dreptul să fie atât de înnebunitor de tentantă şi să nu vrea să fie sărutată. Eşti atât de dulce, încât aş putea să te iubesc până aş muri.

Chiar şi numai vocea lui era o mângâiere care-i răscolea simţurile.

Noelle îi simţi buzele pe păr şi ştia că, dacă nu va fi în stare să rupă vraja, în clipa următoare le va simţi chiar pe gura ei într-un sărut dincolo de care imprevizibilul era mult prea riscant.

— Rory dragă, n-are rost să-ţi testezi farmecul fatal asupra mea; sunt mult prea imună.

O privi mirat câteva clipe. Categoric, nu era obişnuit ca vreo fată să se fi desprins din îmbrăţişarea lui. Apoi, un zâmbet ironic îi apăru pe buze, transformându-se, într-un râs provocator.

— Scumpo, nu încerca să te păcăleşti! Eşti cea mai sensibilă şi iubitoare fiinţă. În asta constă, de altfel, mare parte din farmecul tău, deşi... aş putea să enumăr multe alte puncte forte, continuă el, plimbându-şi privirea cinică de-a lungul trupului ei.

— Nu te obosi, Rory; nu mai sunt la vârsta basmelor. În plus, se apropie ora de culcare a doamnei T.C.; trebuie să plec. Porni încet de-a lungul punţii, iar Rory o însoţi.

— Aşadar, chiar ai vorbit serios? Chiar nu-ţi place să fii sărutată?

— Nu, Rory, te rog. Sărutatul e exclus.

— Ia te uită... Ciudată fată. Cât se poate de nefiresc.

Rory nu se arătă nici ofensat de respingerea ei, nici afectat în vreun fel. Merseră s-o ia pe doamna Templeton-Clare de la sala de jocuri de cărţi, el fiind la fel de fermecător şi spiritual ca întotdeauna faţă de aceasta.

Numai că, în noaptea aceea, Noelle aproape că nu dormi deloc. Nu-nţelegea cum un om ca Rory reuşise să aprindă în ea, fie chiar pentru câteva clipe, scânteia pe care o aştepta în zadar în relaţia cu John. Sigur, un sărut pe puntea unui vas nu era nicio nenorocire. Ceea ce o speria era că, de fapt, nu îndrăznise să-l lase pe Rory s-o sărute.

Cum de un bărbat pe care îl considera ca fiind fără valoare o tulburase aşa cum nu i se întâmplase niciodată în prezenţa lui John? Până atunci crezuse că, din cauza lui Timothy, nu mai putea simţi nimic pentru un alt bărbat; iată că teoria se dovedise falsă, din moment ce era capabilă să simtă atracţie. De ce însă nu şi pentru John, care o iubea atât de mult şi care ar fi meritat un răspuns de aceeaşi intensitate din partea ei?

Mai era o singură oprire – în Madeira, aşa că Noelle şi doamna Templeton-Clare se grăbiră să scrie ultimele scrisori înainte de a ajunge acasă.

Noelle mai primise o scrisoare de la mama ei înainte de a pleca din Cape Town, în care-i spunea că Timothy şi Leoni

ajungeau în aproximativ o săptămână, aşadar avea să le scrie pe adresa doctorului Eddy. Primul impuls a fost să înceapă cu vestea despre Rory, apoi se răzgândi; încercase să-l convingă să treacă pe la tatăl său, dar, cum nu obţinuse nicio promisiune din partea lui, consideră că era mai bine să nu amintească de el deocamdată.

Lui John îi scrisese amănunţit de la Cape Town, aşa că acum nu-i mai comunică decât data sosirii, repetându-i că abia aştepta să-l vadă. O îngrozea, totuşi, gândul că aştepta un răspuns din partea ei, iar ea nu era încă în stare să i-l dea.

În Madeira, primi îngăduinţa doamnei Templeton-Clare să-şi petreacă ziua în oraş, aceasta urmând să rămână la bord şi să joace cărţi.

Noelle merse cu Rory şi cu câţiva prieteni de-ai lui şi se lăsă în voia plăcerii unei zile perfecte de vacanţă. Atitudinea lui nu se schimbase deloc din seara aceea şi, nestingherit de refuzul ei, îşi continua jocul de pretins îndrăgostit.

— Următoarea oprire – Southampton, Anglia şi… acasă, spuse el când, lăsând în urmă pământul Madeirei, porniră în etapa finală a călătoriei.

— Dacă încă mai ai dubii, te asigur că vei fi întâmpinat cu cea mai mare bucurie.

— Eşti sigură? Garantezi că toţi vor fi bucuroşi să mă revadă?

— Absolut, răspunse Noelle, neînţelegând zâmbetul lui enigmatic. De ce nu? Timothy a suferit întotdeauna din cauza rupturii dintre tine şi domnul doctor Eddy.

— Mă mai gândesc.

Aceasta a fost singura promisiune pe care Noelle reuşi s-o obţină de la el, însoţită de acelaşi zâmbet sardonic.

Capitolul 7

Noelle îl recunoscuse după părul blond încă înainte ca vasul să acosteze în dană la Southampton, şi simţise un fior de plăcere şi de teamă deopotrivă.

Nu ştiuse dacă o va aştepta cineva, dar sperase, căci din cauza bagajelor, n-ar mai fi fost loc în maşina cu care nepoatele doamnei Templeton-Clare veniseră s-o ia. Se despărţise de aceasta cu multă căldură şi cu promisiunea de a merge s-o viziteze acasă la ea. Apoi, când credea că e în sfârşit liberă să meargă să-l îmbrăţişeze pe John, se ciocni pur şi simplu de Rory în aglomeraţia de pe chei, aşadar făcu prezentările. După o clipă de aversiune instinctivă reciprocă şi un schimb rapid de fraze convenţionale, Rory plecă, nu înainte de a o săruta de rămas-bun – probabil, cu şi mai mare plăcere, din moment ce scena se petrecea sub privirile lui John.

Trecuseră acum de Southampton şi Noelle, instalată comod în maşină, se simţea cu adevărat fericită.

— E minunat să te întorci acasă! Şi e şi mai minunat să fii aşteptată! Ţi-am spus că mi se pare un gest superb din partea ta că ai venit să mă întâmpini?

— Cam de vreo douăzeci de ori.

— Nu exagera. Asta a fost abia a patra oară.

Se simţea plină de exuberanţă la gândul apropiatei revederi, mai ales cu Leoni şi Timothy. Aproape că primele întrebări pe care le pusese se refereau la ei. Da, ajunseseră de o săptămână şi stăteau la doctorul Eddy.

— Leoni pare destul de fragilă, dar, de fapt, nu prea am termeni de comparaţie: am văzut-o o singură dată, la căsătorie. Fără îndoială că-şi va reveni acum, când e acasă.

Pe Noelle, însă, o îngrijora mai mult relaţia lor, dar de acest lucru nu putea să-şi dea seama decât când va vedea ea personal; simţea pur şi simplu că va şti imediat dacă merge sau nu căsnicia lor.

— Îţi dai seama că încă nu mi-ai spus nimic despre tine?

John îşi mută privirea pentru câteva clipe de la şoseaua din faţă spre ea, iar lui Noelle i se păru oarecum stingherit: zâmbetul îi era puţin forţat, iar privirea avea o expresie serioasă.

— Ţi-am povestit totul despre Africa de Sud în scrisorile mele, sau nici nu le-ai deschis?! se strădui ea să menţină un ton glumeţ.

— Cred că le-aş putea reproduce cuvânt cu cuvânt. Despre tine vreau să ştiu acum, nu despre locurile unde ai fost şi despre ce ai făcut.

Noelle scoase o ţigară şi zăbovi mai mult decât era cazul ca s-o aprindă. Înţelegea bine ce anume voia el să ştie. Era posibil ca şi apariţia lui Rory să fi tras un semnal de alarmă.

— Te referi la oamenii pe care i-am întâlnit?

— Da, draga mea.

— Nimeni care să conteze. Cunoştea foarte bine chinurile geloziei, aşa că se grăbi să-l liniştească în această privinţă. De multe ori îmi petreceam timpul liber împreună cu Rory Yorke, dar orice fată cu mintea întreagă ar fi foarte circumspectă în privinţa lui; e mult prea fermecător pentru a fi periculos, pentru că, este mult prea evident că este periculos...

Gura lui John, cu buzele ţinute strâns până atunci, se relaxă.

— Nimeni altcineva?

— Nimeni altcineva. Gata cu chestionarul?

— Da.

Totuşi, parcă nu era el însuşi, iar între ei persista o oarecare stânjeneală. Probabil voia s-o întrebe ce simte pentru el şi cum afectase depărtarea relaţia lor, dar nu reuşea să se mobilizeze să rostească acele cuvinte. Noelle spera să n-o întrebe încă nimic. Era un haos în mintea şi în sufletul ei şi, până nu-i vedea pe Leoni şi pe Timothy, simţea că nu era pregătită să-şi analizeze sentimentele.

Ştia doar că-i făcea o plăcere enormă să se afle din nou alături de el, iar aerul lui de prospeţime şi ţinuta lui impecabilă o impresionară din nou, la fel ca întotdeauna, sau poate chiar mai mult, acum când putea face o comparaţie între figura lui inteligentă şi ageră şi feţele buhăite ale atâtor bărbaţi care umpleau barurile la bordul vasului. Nici ea nu înţelegea cum de mai ezită în privinţa lui.

Se aşternu o tăcere tensionată între ei. Abia după câtva timp Noelle o întrerupse, începând să discute despre spital. Află de la John ultimele noutăţi: căsătoria în iunie a prietenei ei, Eve Dixon cu doctorul Richard Yves, veste care o încântă, şi zvonul despre pensionarea lui Sir Benjamin din cauza unei grave afecţiuni.

— Intenţionezi să-ţi reiei postul? o întrebă el direct. Presupun că asistenta-şefă va fi încântată, acum când, cu valul căsătoriilor ce pare să fi cuprins o mulţime de asistente, personalul ei se împuţinează.

Abia atunci îşi dădu seama Noelle că nu se gândise la ce urma să facă. Sigur, nu vedea nicio problemă în găsirea unui post atunci când va dori s-o facă, dar deocamdată nu era nicio grabă. Aşadar, îi spuse acestea şi că nici ea nu ştia mai mult deocamdată.

— Cred că venirea lui Leoni mi-a şters orice altceva din minte, adăugă ea chiar în momentul în care John se-ntorsese spre ea, pregătit să spună ceva.

Nu se mai uită spre el, aşa că nu-i văzu faţa crispându-se brusc.

Ajunseră în scurt timp la West Marisden şi, după ce o predă mamei ei, care o îmbrăţişă imediat, John plecă, presat de timp, ca de obicei.

Chiar dacă îl aşteptau probleme urgente la spital, nu se grăbi pe drumul de întoarcere; conducea cu mişcări mecanice, fiind mult prea absorbit de gânduri. Tocmai reuşise să-şi adune tot curajul şi era pe punctul s-o întrebe

dacă se hotărâse să accepte cererea lui în căsătorie, când cuvintele ei îl loviseră ca o palmă. 'Venirea lui Leoni mi-a şters orice altceva din minte" – în acel orice altceva general era inclus, bineînţeles, şi el. De fapt, venirea lui Leoni, sau a lui Timothy o tulbura? în ciuda simpatiei sale pentru Yorke, vestea întoarcerii acestuia îl deprimase. Mizase pe faptul că absenţa lui şi timpul vor şterge din sufletul ei o dragoste zadarnică, dar acum, când Timothy era din nou atât de aproape de ea. Încercă, furios, să se concentreze asupra cazuluispre care se-ndrepta. Nu era admis să lase ca sentimentele pentru o femeie să-i domine viaţa. Şi totuşi, exact acest lucru se întâmpla; tot timpul cât Noelle fusese plecată, nu făcuse altceva decât să se gândească la momentul revederii. De fapt, parcă încetase de-a trăi cu adevărat – existase, nimic mai mult. Absenţa ei îi demonstrase clar că ea era esenţa vieţii lui. Se temea atât de mult de răspunsul ei, de care părea să-i depindă însăşi viaţa, încât nici nu îndrăznise să-i pună întrebarea.

— Poate că ar fi mai bine să mergi s-o vezi, propuse mama ei, după ce discutară îndelung în timpul ceaiului. Nu cred că ea va putea să vină; este îngrozitor de ocupată cu copilul şi doamna Wickens nu e de foarte mare ajutor; a fost răsfăţată atâta timp, neavând grijă decât de doctorul Eddy şi se pare că nu este dispusă să facă nimic suplimentar.

Noelle telefonă să-şi anunţe venirea şi Leoni o aştepta. Cum o văzu apropiindu-se, veni s-o întâmpine cu micul Bill în braţe.

— L-am ţinut treaz ca să-şi vadă mătuşa. Nu-ţi dă senzaţia că eşti îngrozitor de bătrână?

— Bună, frumosule! Ia să te vedem... Hei, Lee, este sută la sută Yorke; nu are nimic din tine.

— Are ochii de culoare deschisă, pe când toţi cei din clanul Yorke au ochi negri.

— E încă mic; culoarea ochilor se poate schimba. Are

părul negru şi mutriţa asta nostimă are ceva ce-l face să semene perfect cu... Timothy. Fusese pe punctul de-a spune Rory, dar se oprise la timp. Ba nu, dragul meu, eşti absolut unic.

În timp ce discutau, Noelle o studie cu atenţie pe Leoni. Într-adevăr, părea fragilă şi încă nerestabilită. Acum, când entuziasmul primelor momente ale revederii se mai potolise, părea complet lipsită de culoare; se lăsă să cadă istovită pe un fotoliu, în timp ce Noelle încă ţinea copilul în braţe. Şi totuşi, nu părea dezinteresată, ba chiar vorbea întruna despre progresele făcute de micuţul ei şi, când îşi dădu seama că trecuse ora de baie a acestuia, intră în panică.

— Lasă-mă pe mine, draga mea. Îmi face plăcere.

— Nu trebuie să insişti. Nu pentru că nu mi-ar plăcea, dar totul mă oboseşte îngrozitor.

Se vedea că nu exagerează. Probabil că responsabilitatea era prea mare pentru ea. Tata Eddy, cum îi spuneau doctorului Eddy, se arăta încântat, dar Leoni simţea că prezenţa lor îi îngreuna existenţa. Cât despre menajera acestuia, doamna Wickens, nici măcar nu încerca să mascheze faptul că micuţul îi bulversa existenţa destul de tihnită.

Situaţia aceasta era, într-adevăr, un motiv de îngrijorare pentru Noelle; practic, sora ei singură trebuia să aibă grijă de copil, ceea ce, în starea ei de sănătate, nu era deloc indicat.

— Ce face Timothy?

— E foarte bine şi foarte ocupat. Tatăl lui a fost încântat să-l aibă din nou lângă el, pentru că i-a preluat toate responsabilităţile în ceea ce priveşte pacienţii. Bietul Tim! Ce păcat că a trebuit să renunţe la postul de acolo din cauza mea.

Noelle o privi mirată; era ceva cu totul neobişnuit pentru Leoni să-i pese de altcineva. Până atunci, fusese indiferentă

la necazurile oricui, chiar dacă erau cauzate de ea, pe când acum, regretul ei părea sincer.

— Draga mea, cum merg lucrurile... între voi doi? Un zâmbet lumină faţa lui Leoni.

— Ţi-am spus că va merge bine.

— Vai, Lee, cât de mult mă bucur! Spune-mi, e adevărat? Sunteţi fericiţi împreună?

— În ceea ce-l priveşte pe Tim, e extrem de fericit. E genul de persoană care, pe măsură ce trece timpul, devine tot mai ataşat. N-ar fi de mirare ca, în cele din urmă, să fac o pasiune pentru el.

Noelle era atât de recunoscătoare pentru această veste, încât ochii i se umplură de lacrimi; simţea că scapă de povara unei temeri îngrozitoare care o măcinase atâta timp.

— Mă bucur enorm, Lee, spuse ea când îşi recăpătă calmul. Tocmai atunci intră doctorul Eddy.

— Ei, Noelle, ce spui despre individul ăsta mic? întrebă el, după efuziunea frazelor de bun venit. Are aerul familiei, nu-i aşa? Leoni nu recunoaşte, dar e un Yorke sută la sută. E leit Rory când era ca el.

Faţa lui Leoni se întunecă brusc.

— Întotdeauna ni se pare că un bebeluş seamănă ba cu unul, ba cu altul, spuse ea, ciufulindu-i în glumă părul alb, şi-aşa zburlit.

— Tocmai a sosit Timothy; i-am spus că eşti aici. Acum se spală şi se dezinfectează, pentru că Leoni nu-l lasă lângă comoara ei nepreţuită până nu este decontaminat.

— Cred şi eu, cu epidemia asta de pojar din oraş.

Noelle simţi o uşoară stare de încordare care anticipa întâlnirea cu Timothy.

— Unde sunteţi? Unde e Noelle? se auzi vocea lui, încă înainte să apară.

Noelle îi ieşi în întâmpinare, iar el o sărută cu căldură, apoi intrară împreună, el încă ţinându-şi braţul în jurul

umerilor ei. Odată intraţi, Noelle îi urmări comportamentul faţă de Leoni. Nu era nicio îndoială că îşi adora soţia la fel ca la început şi, indiferent de orice alte dezamăgiri, era încă îndrăgostit de ea.

Coborâră toţi în salon, iar Timothy aduse pahare şi o sticlă cu vin de Xeres pentru a sărbători revederea. După un timp, doctorul Eddy ieşi în grădină, iar ei rămaseră să discute mai departe. La un moment dat, văzând fotografia lui Rory pe cămin, Noelle se gândi că, dacă tatăl lui nu ar ţine încă la el, nu i-ar păstra fotografia acolo, la loc de cinste.

Intenţionase să-i atragă atenţia lui John să nu-i spună lui Timothy despre întâlnirea cu Rory, dar uitase. Acum, însă, se gândi că n-avea niciun rost să păstreze secretul faţă de acesta, lăsând la latitudinea lui dacă îşi va anunţa tatăl sau nu.

— Timothy, n-ai să ghiceşti niciodată cu cine am călătorit pe vas la întoarcerea acasă.

— Atunci, cel mai bun lucru ar fi să-mi spui tu.

— Leneşule! Nici măcar nu încerci?!

Numiră, în glumă, şi el şi Leoni, câteva din cele mai improbabil de a fi întâlnite personalităţi din toată lumea.

— Nu aveţi nicio şansă; mă văd nevoită să vă spun eu: nu era nimeni altul decât fratele tău, Rory.

— Rory?

Timothy se întoarse cu o mişcare rapidă, iar Leoni, tresărind violent, scoase un strigăt înăbuşit, aproape înecându-se, vărsând paharul pe ea.

— Ce e, Lee? Ce s-a întâmplat?

Deşi Leoni era cu capul aplecat, ocupată să-şi şteargă pata de pe rochie, Noelle îi observă paloarea nefirească.

— Nu e nimic, bâigui ea, un spasm… mi se mai întâmplă… Ah, lasă-mă, Tim, spuse ea agasată, când acesta se apropie, îngrijorat.

Aşadar, Timothy continuă să-i ceară lui Noelle amănunte,

fără însă a-şi lua privirea de la soţia lui.

— Este în Anglia acum? Are de gând să vină aici? Aş vrea tare mult pentru tata.

— Nu sunt sigură, dar cred că da. M-am străduit să-l conving că va fi bine primit.

Leoni se ridică imediat şi, bâlbâind ceva despre rochia pe care şi-a stricat-o, merse cu paşi şovăitori la ea în cameră.

— Biata de ea, comentă Timothy ridicând neputincios din umeri după ce Leoni plecă, este cu nervii la pământ. Cel mai bun lucru este s-o lăsăm în pace; o să-i treacă. S-a necăjit din cauza rochiei – era una nouă, pe care o îmbrăcase special pentru tine.

Noelle nu păru deloc mulţumită de explicaţia atât de puţin plauzibilă pe care o găsise Timothy şi, imediat cum găsi ocazia, merse şi bătu la uşa camerei ei.

— Cine e?

— Sunt eu, Noelle. Lasă-mă să intru, draga mea.

Într-un târziu, Leoni descuie uşa. Era încă îmbrăcată cu rochia pătată şi la fel de palidă. Închise din nou uşa după ce Noelle intră şi, ca şi când ar fi obosit să se mai prefacă, îşi acoperi faţa cu palmele şi, tremurând, începu să plângă.

— Lee, draga mea, ce este?

Trebui ca Noelle să insiste destul de mult, pentru ca Leoni să izbucnească, furioasă.

— Ah, Noelle, ce mi-ai făcut?! Rory a fost! Rory a fost bărbatul din Londra înainte să mă căsătoresc cu Timothy.

Era cel mai mare şoc pe care-l trăise Noelle. Pentru câteva clipe simţi că inima încetase să-i mai bată.

— Nu ţi-a spus? întrerupse Leoni liniştea.

— Nu! Cum era să-mi spună!

Abia atunci înţelese Noelle multe din nuanţele din expresia feţei sau din inflexiunile vocii lui Rory, care, pe moment, i se păruseră ciudate.

— Nu pot să cred! I-ai spus… Timothy ştie?

— Sigur că nu!

— Bine, dar trebuia să-ţi închipui că, mai devreme sau mai târziu, vei fi confruntată cu o astfel de situaţie.

— Nu, nu mi-am închipuit aşa ceva. Credeam că plecase definitiv. De fapt, aşa a spus. Se jurase că nu va mai călca niciodată în West Marisden. Ultima oară a fost în ţară câteva luni şi nu le-a spus nimic celor de-acasă, aşa că aveam toate motivele să-l cred.

Noelle era îngrozită; cum putuse sora ei să se încreadă orbeşte într-o astfel de incertitudine?

— Cum v-aţi întâlnit?

— Întâmplător, într-o ceainărie… în Regent Street. Ne-am recunoscut.

Oricum, nu mai avea nicio importanţă; ceea ce conta erau consecinţele.

— Lee, trebuie să-i spui lui Timothy.

— Mai bine mor! Tim crede că… sunt la fel de bună şi sinceră ca el. Mai bine mor decât să afle că nu este aşa. N-ar înţelege niciodată.

Noelle rămase ca paralizată. Da, i-ar fi fost greu lui Timothy să înţeleagă trecerea rapidă a lui Leoni din braţele propriului lui frate, la căsnicia cu el, fără un cuvânt şi fără iubire. Şi totuşi, era mai bine să i se spună, decât să fie lăsat să afle. Ironia sorţii făcea ca tocmai ea, care ţinea atât de mult la ei, să fie cea răspunzătoare de posibilă întorsătură a situaţiei. Tocmai ea să fie cea care să pună în primejdie căsnicia lor care părea atât de fericită. Dacă n-ar fi insistat ea, Rory nu s-ar fi gândit niciodată să se întoarcă acasă! Ceea ce o impresiona şi mai mult era faptul că Leoni ţinea acum la Timothy suficient cât să-i fie groază să nu-i piardă stima şi dragostea.

— Lee, nu cred totuşi să vină, spuse ea într-un impuls de a o încuraja. În definitiv, n-are nimic de câştigat, aşa că, de ce-ar face-o? în plus, nici el n-ar fi într-o postură prea bună. Doar ţi-a spus că e căsătorit, nu-i aşa?

— Asta poate să fie, sau nu, adevărat.

— Cred, totuşi, că e foarte probabil să fie aşa. Nu înţeleg ce poate obţine prin această venire.

— Distracţie! izbucni Leoni cu amărăciune. Va veni doar aşa, ca să facă pur şi simplu rău; l-ar amuza grozav situaţia.

— Poate că e răutăcios, dar nu cred că are o astfel de răutate sadică. Nu cred că ar face mai mult decât să savureze, cu maliţiozitate, situaţia.

— Cum aş putea suporta?! Ah, Doamne, să-l văd privindu-mă cinic cum mă zvârcolesc, să-l vădrâzând pe seama lui Timothy!

De data aceasta, Noelle devenise la fel de palidă ca şi sora ei.

— Lee… spune-mi, te rog, adevărul. Există ceva… ceva cu adevărat important ce i-ar putea spune lui Timothy?

Faţa lui Leoni se crispă, apoi se întunecă; Noelle crezu că nici n-avea de gând să-i răspundă, când, brusc, cu un gest de iritare, Leoni izbucni:

— Sigur că da! Cum să nu! Eram îndrăgostită nebuneşte de el! Credeam că ne vom căsători!

— Of, Lee!

Bănuise tot timpul, dar acum, confirmarea venea cu un efect năucitor. Rămase cu mâinile încleştate în poală, cu mintea răvăşită de gânduri negre şi de întrebări pe care nu le putea rosti. Leoni rupse acea tăcere prelungită.

— Noelle, la ce te gândeşti? O privi drept în ochi, fără să clipească, în timp ce două pete trandafirii îi colorară obrajii palizi. Dacă te gândeşti cumva că Bill… te înşeli. Te întrebai dacă eram însărcinată când m-am măritat cu Timothy, nu-i aşa?

— Lee…

Noelle făcu un gest vag cu mâna, dar nu negă.

— Nu uita că Timothye medic.

Da, sigur că acesta şi-ar fi dat seama dacă naşterea fiului său n-ar fi fost prematură, dar ar fi putut conveni cu Leoni să păstreze secretul faţă de părinţii lor. Era însă exclus, din

moment ce nu i se spusese de relaţia avută înainte de căsătoria cu el. În plus, se vedea clar că mariajul lor nu era împovărat de niciun secret.

— Nu, nu credeam asta…

— Nici n-aş putea să te învinuiesc de a mă fi bănuit de o totală lipsă de scrupule, mai ales că toate circumstanţele par să ducă la această concluzie.

Într-adevăr, în câteva clipe, o mulţime de indicii o ademeniseră cu bănuieli dintre cele mai urâte, deşi se luptase din răsputeri să respingă ideea că Leoni s-ar fi putut coborî la o asemenea josnicie, oricât de disperată ar fi fost. Acum, simţea o uşurare atât de mare, încât ameninţarea apariţiei lui Rory părea cu totul nesemnificativă.

— La naiba cu toate aparenţele! N-ar fi trebuit să am nicio îndoială.

— Eşti cea mai minunată dintre surori! Vei fi alături de mine, nu-i aşa?… Adică… dacă apare Rory…

Noelle îi promise din toată inima. De altfel, era hotărâtă să facă tot posibilul să nu lase să se distrugă o căsătorie din cauza unui capriciu.

— Gata, acum odihneşte-te puţin. Oricum, Bill n-are nevoie de nimic până la ora zece.

Când o sărută pe Leoni de rămas-bun, simţi că niciodată relaţia dintre ele două nu fusese atât de apropiată; probabil le unise perspectiva pericolului care pândea.

Înainte de a pleca, Noelle îl căută pe Timothy. Acesta era ocupat cu consultaţiile.

— Nu te reţin decât un minut, îşi ceru ea scuze, strecurându-se în cabinet între doi pacienţi. Leoni are nevoie de cineva care să stea mai mult cu ea. Ce-ar fi să mă mut aici pentru o săptămână sau două? V-ar deranja?

Timothy se întoarse de la biroul la care era aşezat, iar faţa i se lumină brusc.

— Dacă ne-ar deranja? Vai, Noelle, ar fi minunat din partea ta.

Capitolul 8

Privindu-l cum, aşezat la masă în faţa ei, John învârtea cu linguriţa în cafea, cu un aer preocupat, Noelle se-ntreba ce se-ntâmplase cu vechea lor prietenie, cu atmosfera atât de plăcută şidegajată de altă dată.

Luau masa împreună la Esplanade, în Carlingsea. Abia aşteptase această întâlnire, prima de la întoarcerea ei, cu o săptămână în urmă, dar acum se dovedise a fi un adevărat chin. O atmosferă încordată luase locul căldurii de altă dată dintre ei.

Poate că John era îndreptăţit să fie morocănos şi nemulţumit, pentru că ea anulase o întâlnire anterioară. Se mutase în casa doctorului Eddy chiar a doua zi după vizita acolo şi era îngrozitor de ocupată: trebuia să aibă grijă de Bill, ca s-o scutească pe Leoni, dar şi de aceasta, care era încă atât de fragilă şi-apoi, nu trebuia să-i dea doamnei Wickens niciun motiv de-a se plânge.

Simţise de la bun început dezaprobarea lui John în atitudinea lui distantă. Fusese tot timpul conştientă că era pe punctul de a-i spune ceva, dar că-i venea greu să înceapă; aşadar, golul fusese umplut cu o discuţie impersonală, în timp ce acel ceva important rămăsese în continuare nespus până la plecare.

Era o noapte caldă, cu lună plină, iar John propuse să facă împreună câţiva paşi pe ţărm şi să privească marea.

— Desigur, dacă ai timp, adăugă el imediat, sarcastic.

Sigur că n-avea, dar cum putea să-i spună?! Şi-aşa, simţea că venise momentul să audă ceea ce rămăsese nespus pe tot parcursul serii.

— Noelle, sigur că ştii la ce mă gândesc – am încercat să-ţi spun toată seara.

Noelle încuviinţă din cap; n-avea rost să se prefacă.

— Ei bine? Care e verdictul?

Îi simţea privirea cercetătoare asupra chipului ei şi

aproape intră în panică. Dacă măcar i-ar fi vorbit cu vocea blândă, plină de căldură de altă dată.

— Oh, John, se pare că am avut prea multe probleme de când am venit ca să mă mai gândesc şi la mine.

— Înţeleg.

Îi simţea jignirea şi dezamăgirea. În cele din urmă îi atinse uşor braţul, nemaiputând să suporte tăcerea de gheaţă care se instalase din nou între ei, în timp ce continuau să se plimbe.

— Mai ai puţină răbdare, John.

— Ai spus acelaşi lucru şi înainte să pleci.

— Da, dar au apărut nişte situaţii pe care nici nu le bănuiam.

Era tot ce putea să-i spună şi era cel mai aproape de adevăr. Cum putea să-i explice: „Ştii, sora mea este pe punctul de a face o cădere nervoasă pentru că trecutul ei, întruchipat de fratele lui Timothy, îi ameninţă serios prezentul”.

— Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem.

Acesta a fost singurul lui răspuns, după care mai vorbi abia când se apropiau de West Marisden.

— Noelle…

— Da.

— Crezi că a fost o mişcare înţeleaptă faptul că te-ai mutat acolo? Efectul este deja vizibil; eşti încordată, nervoasă. Există totuşi limite pentru puterea de a îndura a unui om – şi nu mă refer la mine acum… Cred că te supui unui chin îngrozitor stând acolo, cu ei, zi de zi. E pur şi simplu prea mult.

— Nu, te înşeli, nu despre asta e vorba.

Era firesc ca John să-şi închipuie că acel contact zilnic cu Timothy avea să-i redeschidă o rană veche şi că, văzându-i împreună, ar fi insuportabil de dureros pentru ea. Pentru prima dată, ea însăşi îşi dădea seama că nu era deloc aşa. Era foarte mulţumită să-l vadă pe Timothy atât de devotat

faţă de Leoni şi singura ei grijă era ameninţarea care le pândea fericirea.

— Dacă ai şti cât de mult te înşeli, John! Vedea însă pe chipul lui că nu o credea.

— Şi cât ai de gând să mai stai?

— Atâta timp cât Leoni va avea nevoie de ajutorul meu. Ştii cum se-ntâmplă: rezişti atâta timp cât n-ai încotro, dar în momentul în care îţi permiţi să te relaxezi puţin, parcă toată acea perioadă de efort prelungit îşi spune cuvântul.

În pragul uşii, John mai făcu o ultimă încercare; îi luă amândouă mâinile într-ale sale, încercând s-o convingă.

— Renunţă, Noelle! Pot să angajeze o doică, atâta timp cât va fi nevoie. E foarte nedrept pentru tine.

Abia după ce intră, îşi dădu seama că John plecase fără să mai încerce să stabilească o nouă întâlnire. Nu avu timp să zăbovească asupra acestui gând care-i umplea inima de mâhnire, căci, din salon, zgomotul de voci şi râsete îi atrase atenţia.

Judi venise să stea cu Leoni cât ea fusese plecată, dar acum era destul de târziu ca să mai fie acolo şi, de obicei, Timothy se pregătea să se culce la ora asta, pentru a putea face faţă în cazul în care era chemat de urgenţă noaptea. Nu-nţelegea ce se-ntâmpla de încă mai discutau şi râdeau.

Deodată, se deschise uşa salonului şi apăru Judy, cu o privire incandescentă, urmată de o siluetă mai înaltă şi mai zveltă decât a lui Timothy.

Noelle aproape că nici nu răspunse salutului lui Judy, ci rămase privind lung la Rory, ca un iepure surprins de lumina farurilor.

Prima senzaţie a fost de lovitură de sabie al cărei tăiş cade la câţiva milimetri de ea. Cel puţin, nu se mai zbătea în incertitudine şi ştia ce are de făcut!

— Unde sunt ceilalţi? îl întrebă ea după ce Judy plecă.

— Cred că se pregătesc de culcare. Te aşteptam pe tine să te salut şi pe draga de Wickie să-mi spună când e gata

patul. Mă tem că i-am prins pe toţi pe picior greşit.

Într-adevăr, doamna Wickens nu întârzie să apară în capul scărilor, cu figura ei de obicei acră, luminată de un zâmbet.

— E totul pregătit, domnule Rory! Nu-i aşa, domnişoară Carlyon, că domnul Rory ne-a făcut o surpriză cu adevărat plăcută apărând aşa, ca din senin?

De data aceasta, nici urmă de nemulţumire pentru munca suplimentară care o aştepta! Doar era pentru adorabilul şi fermecătorul domn Rory!

Ca printr-un acord tacit, Noelle şi Rory intrară în salon, iar ea închise uşa cu un gest hotărât.

— Ai văzut-o pe Leoni?

Rămăseseră amândoi în mijlocul încăperii şi, după privire, era clar că-şi dăduse seama că ea aflase.

— Încă nu; Judy a spus că o doare capul şi că o rugase chiar şi pe ea să plece din cameră şi s-o lase singură. Păcat, biata Leoni!

— Nu te aşteptai să aduci cu tine dureri de cap şi chiar mai rău?

— Ce e, draga mea?! Parcă nu m-ai mai plăcea deloc! După ce ne-am simţit atât de bine împreună!

Noelle simţi aceeaşi repulsie şi pentru vehemenţa sentimentelor ei şi pentru zâmbetul lui pe care altă dată îl găsise fermecător.

— Cum poţi veni aici? Chiar şi pentru tine este un act nesăbuit.

— Mi se pare culmea inconsecvenţei, draga mea Noelle, după ce te-ai chinuit atât să mă convingi să vin!

Noelle încercă din răsputeri să se stăpânească; n-ar fi ajutat la nimic să se lase pradă unei izbucniri de furie.

— Să nu mai pierdem timpul. Ştii foarte bine că mai degrabă te-aş fi aruncat în mare, decât să te las să vii aici, dacă aş fi ştiut atunci ceea ce ştiu acum.

— Scumpa mea, mă şochezi. Şi, ce rost are furia asta?

Presupun că Leoni, copil naiv cum e, n-a învăţat înţelepciunea de a „săruta şi a nu spune nimic”!

Noelle făcea eforturi disperate de a-şi menţine autocontrolul. Cum putuse să i se pară fermecător? Dincolo de acea zeflemea continuă nu era decât răutate şi bucurie sadică faţă de chinul altcuiva.

— Ce crezi că obţii venind aici?

Rory îi întâmpină întrebarea cu cel mai fermecător zâmbet din lume.

— Să obţin?! Vai de mine, asta sună a melodramă demodată. Deşi, dacă te gândeşti mai bine, situaţia are câteva din elementele principale ale unei melodrame, nu-i aşa? O privi languros cu ochii întredeschişi, în timp ce-şi scoase, tacticos, o ţigară. Este oribil din partea ta să mă judeci atât de greşit. În plus, nu înţeleg ce ar putea fi de obţinut. Te asigur că prefer ca Tim să nu ştie nimic şi, de altfel, după cum m-a primit, presupun că nici nu ştie.

Noelle îl privi cu atenţie; dincolo de zâmbetul acela ironic, afişat ca o mască, nu răzbătea nimic. Cu toate acestea, era înclinată să-l creadă. Din fericire, n-avea nimic de câştigat trădând-o pe Leoni.

— Aşadar, draga mea, vezi că nu e nevoie să te temi de mine, continuă el de parcă i-ar fi urmărit gândurile.

— Nu mai îmi spune „dragă”.

— Iartă-mă, îngeraş.

— Rory…

Îşi însoţi privirea disperată de o schimbare de tactică.

— Nu încerca să te vezi cu Leoni. Pleacă mâine dimineaţă şi las-o în pace! E departe de a fi restabilită şi n-ar fi în stare să suporte aşa ceva. Nu ştiu cum poţi fi atât de crud şi de insensibil. De fapt, de ce ai venit?

— Să-mi văd bătrânul tată, desigur, aşa cum tu însăţi m-ai convins s-o fac. Este o pauză la filmări, şi până începe lucrul sunt lefter.

— Aşadar, intenţionezi să rămâi aici până…

Tăcu brusc când uşa se deschise şi apăru Timothy, în pijama şi halat.

— Aşadar, aici eraţi! îşi muta privirea, uluit, de la unul la celălalt. Sper că nu v-am întrerupt de la ceva important. Spune şi tu, Nolly, nu-i aşa că e grozav că ticălosul ăsta bătrân a apărut?! Presupun că ţie trebuie să-ţi mulţumim.

Noelle merse direct în camera surorii ei. Leoni era trează, aşa cum bănuise.

— Noelle, în sfârşit! Te-am aşteptat. Ştii că a venit? L-ai văzut? Ochii îi ardeau, iar părul arămiu ciufulit arăta cât se zvârcolise pe pernă.

— Da, l-am văzut şi nu cred că există motive prea mari de îngrijorare. A rămas fără niciun ban şi a venit să stea aici pe gratis până începe din nou lucrul – asta e tot. Nici el n-ar vrea ca Timothy să afle, nu înţelegi?

— Ah, Noelle, pur şi simplu nu pot. Cum aş putea să dau ochii cu el, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic?! Nu pot să suport. Noelle, ce mă fac?

Îi stătea pe buze să-i spună să-i mărturisească totul lui Timothy şi să şteargă astfel zâmbetul acela de şarpe gata să-şi înghită prada de pe chipul lui Rory, dar simţi că Leoni era încă mult prea afectată de întreaga situaţie ca să ia o astfel de măsură radicală.

— Uite, scumpa mea. Timothy trebuie să vină din minut în minut. Cel mai bun lucru ar fi să te prefaci că dormi, pentru că, altfel, va începe să vorbească despre Rory. Ai să vezi, totul va fi bine. Pe Rory nu-l interesează decât distracţia şi cea mai bună atitudine din partea ta este indiferenţa. Am să-ţi dau o pastilă ca să poţi adormi mai repede. Discutăm mâine dimineaţă.

Ieşind din dormitor, Noelle se grăbi în camera copilului de unde scâncetele se amplificau din ce în ce mai mult, devenind în scurt timp un urlet continuu. Trecuse de ora la care tânărul Yorke ar fi trebuit să fie schimbat şi hrănit, ceea ce-i explica indignarea exprimată atât de strident.

Noelle tocmai îl schimbase pe Bill şi se pregătea să-i ofere biberonul, când în pragul uşii apăru Timothy, urmat de Rory.

— Nu e oră de vizitat micuţul, şopti ea pe deasupra capului copilului; trebuie să-l culc imediat cum termină.

Nici ea nu ştia de ce, dar simţise că nu vrea să-i arate lui Rory copilul lui Timothy.

Aparent, Rory se încadră în viaţa familiei fără a produce vreo tulburare. Singurele care resimţeau din plin prezenţa lui ca pe un stres, erau cele două tinere, pentru care totul se schimbase peste noapte, părând să trăiască într-o continuă teamă. Leoni era dispusă să se eschiveze la nesfârşit, rămânând în pat, în camera ei.

— Cel mai bine este să scapi odată de nesiguranţa asta! o sfătui Noelle. Ce rost are să te chinui amânând ceva cu care tot trebuie să te confrunţi până la urmă. În plus, de ce să-i dai această satisfacţie?

Noelle avu grijă să fie pe-aproape când temuta întâlnire avu loc, la prânz. Când doamna Wickens anunţă că masa e gata, doctorul Eddy ieşi din cabinet cu Rory, întâlnindu-se astfel cu ele două. Leoni se opri pe ultima treaptă, sprijinindu-se de balustradă. Fardul de obraji îi accentua şi mai mult paloarea, deşi fusese folosit tocmai în speranţa de a o camufla.

— Bună, Rory!

Degetele ei strânseră convulsiv balustrada.

— Ia te uită, Leoni! se prefăcu el surprins. Te simţi mai bine? Nu arăţi complet restabilită, dar e foarte amabil din partea ta că ai coborât să mă saluţi. Sunt onorat. Dacă am întârziat cu felicitările, continuă el pe un ton ce se modula ca o mângâiere, în timp ce se îndreptau spre sufragerie, să ştii că numai tu eşti de vină: n-am primit nicio invitaţie la nuntă, nicio bucăţică din tort.

— Nu mai vorbi prostii, băiete, interveni tatăl lui; cum putea să te invite, când nimeni nu ştia în ce colţ de lume te

aflai!

Leoni trecu astfel peste primul şoc. Stătea cât mai mult în camera ei şi evita să fie singură cu Rory. Noelle mai încercă o dată s-o convingă să-i spună lui Timothy, dar Leoni se opunea atât de îngrozită, încât renunţă.

— Va pleca în curând, se încuraja singură Leoni. West Marisden nu este un loc care să-l reţină prea mult.

Da, ceea ce spunea era raţional, dar acum că se împăcase cu tatăl lui, Rory putea apărea oricând de-acum înainte, ori de câte ori nu avea bani, ceea ce însemna pentru Leoni perspectiva de a trăi mereu cu teama acestei fantome a trecutului ei, chiar dacă era vorba doar despre o fantomă inofensivă care se amuza cu sadism.

Acum, Rory începuse să iasă destul de des – probabil că Timothy îi dăduse bani. Niciodată nu spunea unde merge seara.

Şi Noelle îl evita cât putea mai mult. Într-una din zile, însă, se întâlni cu el întâmplător la cumpărături şi, în ciuda eforturilor de a se debarasa de el, o însoţi înapoi acasă.

— Când crezi că vei reîncepe să lucrezi la film? profită ea de ocazie ca să-l întrebe, evitându-i, totuşi, privirea.

— Ce întrebări penibile pun unele persoane! Ca să fiu sincer, viaţa din acest orăşel amorţit mi se pare, brusc, neaşteptat de palpitantă.

Luată prin surprindere de răspunsul lui, ridică privirea spre el; Rory avea aerul unei pisici care tocmai descoperise o oală cu smântână.

— Şi… cam sub ce formă se prezintă acest brusc interes? Mi se pare puţin probabil ca West Marisden să poată oferi ceva pe placul tău.

— Asta dovedeşte încă o dată, draga mea, cât de puţin înţelegi firea mea simplă, gustul meu pentru ceea ce este pur, nesofisticat. Satisfacţia poate apărea acolo de unde te aştepţi mai puţin.

— N-am fost niciodată bună la ghicitori. De fapt, nu mă

interesează mulţumirea ta, ci mai degrabă cât timp mai ai de gând s-o persecuţi pe Leoni.

— Scumpa mea, nu te lăsa pradă unor astfel de închipuiri! Abia dacă ne vedem!

— Ştii foarte bine ce înseamnă pentru ea prezenţa ta în casă. Rory, de ce nu pleci? Nu pot să cred că îţi face atâta plăcere s-o chinui. Las-o în pace, Rory! Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă!

Ajunseseră deja acasă şi el o urmă spre uşa din spate, care dădea spre grădină.

— Aş vrea tare mult să-ţi fac pe plac, Noelle, pentru că, indiferent de ceea ce crezi despre mine, ţin mult la tine. Din păcate, acest lucru contravine intereselor mele…

Noelle nu mai auzi restul frazei, căci Bill, în cărucior, la soare, începuse să plângă. Merse la el şi-l mută la umbră, încercând să-l liniştească.

— E un adevărat Yorke, nu-i aşa? spuse Rory, care o urmase.

— Da.

— Tata spune că sunt leit eu când eram de vârsta lui.

Noelle ridică privirea spre el. Pentru prima dată, Rory nu mai zâmbea, iar ea se simţi cuprinsă de un fior de spaimă.

Complet absorbită de ceea ce se petrecea în casa doctorului Eddy, concentrată asupra problemelor celorlalţi, Noelle le uitase complet pe ale ei.

Leoni era pe punctul de a ceda nervos, iar Timothy, îngrijorat, nu putea înţelege ce se întâmpla. Gesturile lui pline de afecţiune prin care îşi manifesta recunoştinţa, săruturile şi îmbrăţişările lui frăţeşti i-ar fi făcut altă dată rău lui Noelle, dar acum, aproape că nu mai aveau nicio importanţă pentru ea.

Când mama lor venea în vizită la Leoni, se plângea de cât de rar mai trecea Noelle pe-acasă. Tot de la ea află că Rory îi vizitase de câteva ori la Old Timbers şi se părea că, nu numai cucerise inima lui Enid Carlyon, în ciuda poveştilor

pe care le auzise despre el, dar se înţelegea grozav şi cu soţul ei; tatăl lor, într-adevăr, îl găsea o persoană foarte agreabilă.

Cât despre John, nu mai dăduse niciun semn din seara în care cinaseră împreună, adică din seara venirii lui Rory, ceea ce o durea îngrozitor. Se gândea mult la el, deşi era atât de prinsă cu problemele lui Leoni, dar, desigur, nu-i putea aduce nicio vină dacă, din mândrie, renunţase la ea. Îi promisese un răspuns la întoarcerea din Africa de Sud şi, în locul acestuia, continuase cu aceleaşi ezitări. Nu reuşise să-i explice ce anume o tulburase atât, şi probabil că atitudinea ei nu însemnase pentru el decât un singur lucru: că dragostea lui era nedorită. De multe ori se gândea să-i telefoneze, dar nici acum nu era în stare să ia o hotărâre pentru restul vieţii. Ameninţarea ce plana asupra căsniciei lui Leoni cu Timothy îi întuneca pur şi simplu mintea şi o împiedica să se gândească la propria ei fericire. Aşadar, continuă să nu facă nimic în această privinţă.

Apoi, într-o dimineaţă, primi un telefon de la mama ei.

— Noelle, vreau să te văd, e ceva important, spuse imediat aceasta, cu o voce agitată. Poţi veni aici chiar acum, în această dimineaţă? Nu, nu pot vorbi la telefon şi e mult mai bine dacă vii tu.

Noelle îi promise că vine. Mama ei apela întotdeauna la ea în momente de criză, dar despre ce putea fi vorbă acum? Foarte probabil ca Rory să fi făcut unele aluzii… sau, să fi spus ceva din greşeală?

Nu-i spuse nimic lui Leoni despre telefonul primit, dar la ora plimbării cu Bill o luă spre Old Timbers. Lăsă căruciorul în grădină şi merse cu mama ei în salon.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Cât mai are de gând Rory să rămână aici?

Noelle avu nevoie de mare stăpânire de sine pentru a putea răspunde pe un ton normal la această întrebare neaşteptat de directă.

— N-am nici cea mai vagă idee. De ce?

— Parcă spunea că joacă într-un film, sau cam aşa ceva. Crezi că mai stă mult?

— Ţi-am spus că nu ştiu. Dar de ce eşti atât de îngrijorată?

— Aşadar, nu ştii…

— Ah, mamă, spune odată, te rog. Ce să ştiu?

— Despre Judy şi el, desigur.

Noelle o privi pentru câteva clipe cu o privire goală, şocată.

— Nu se poate…

— Ba da! E îndrăgostită nebuneşte de el. Ştii că întotdeauna s-a simţit atrasă de bărbaţii mai în vârstă. Vrea să se mărite cu el.

— Bine, dar nu se poate!

Noelle o spusese pe un ton atât de categoric pentru că tocmai îşi amintise că Rory îi declarase lui Leoni că e căsătorit, numai că nu putea să divulge acest lucru mamei ei.

— Sigur că nu poate fără consimţământul tatălui tău, dar… nu cred că o mai putem stăpâni. Simt că e în stare de orice dacă nu e lăsată să facă aşa cum vrea.

Noelle îşi aminti figura lui Rory, ca a unei pisici care tocmai descoperise borcanul cu smântână. Abia acum înţelegea ce însemna pentru el viaţa neaşteptat de interesantă pe care o găsise în West Marisden.

— Dar cum s-a ajuns aici? Cred că abia s-au întâlnit de câteva ori de la venirea lui.

— Ţi-am spus că a venit aici de câteva ori, dar, desigur, s-au întâlnit în oraş. Nu-i ţinem socoteală lui Judy, fireşte; pleca şi venea când voia. Cred că s-au întâlnit în mod regulat în tot acest timp.

Aşa se explicau ieşirile lui repetate în oraş, dar făcuse în aşa fel încât să se ajungă la stadiul acesta fără ca nimeni să fi bănuit ceva. Deocamdată, Noelle se simţea mai mult

furioasă decât înspăimântată. Sigur, avea să vină şi spaima, pentru că existau motive din plin. Dacă Rory nu renunţa, trebuia oprit cu orice preţ.

— Căsătoria cu el n-ar fi deloc potrivită, continuă Enid pe gânduri, în vocea ei simţindu-se o urmă de regret. Este un individ fermecător şi ne-a plăcut foarte mult de el, şi mie şi tatălui tău, dar când e vorba de căsătoria cu Judy… este cu totul altceva. E mult prea bătrân pentru ea şi-apoi, e îngrozitor poate, din partea mea să-l suspectez că ar fi interesat de avere, dar… sunt atâţia bani la mijloc… şi Judy nu e o frumuseţe. Adică, o o fată foarte drăguţă şi dulce, dar nu genul de femeie care să-l înnebunească pe un bărbat ca Rory Yorke.

Noelle se ridică şi se îndreptă spre fereastră, făcând eforturi disperate să nu strige: „Dă la o parte stratul acela gros de farmec şi o să găseşti un ticălos fără scrupule! Sigur că nu vrea decât averea!” în loc de toate acestea, întrebă pe un ton calm:

— Şi ce vrei să fac eu în toată povestea asta?

— Mă gândeam să discuţi tu cu ea. Poate pe tine ar fi mai dispusă să te asculte. Am încercat tot ce-am putut, dar ştii cum e. La vârsta noastră, suntem consideraţi nişte epave care n-au simţit niciodată ceea ce simt ei, tinerii.

Cum era Noelle să-i spună că, sub vraja în care Rory era în stare să ţină orice femeie, cu mai multă sau mai puţină experienţă, aceasta n-ar fi ascultat nici vocea unui oracol.

— Nu fi îngrijorată, draga mea. Nu se va căsători cu el, atâta timp cât depinde de consimţământul tatii, iar Rory nu e în niciun caz bărbatul care să aştepte doi ani. Unde e ea acum?

— Probabil cu el.

Noelle se-ntoarse cu micuţul Bill acasă, încă nevenindu-i să creadă cât de pervers procedase Rory.

Tactica lui se dovedise perfectă: nu lăsase nimic să transpară până n-a fost sigur că o cucerise pe Judy. Apoi,

biata fată, complet zăpăcită, dăduse totul la iveală, hotărâtă să se mărite cu el. Indignarea încă lua locul spaimei.

Totul se putea rezolva uşor dacă Rory avea o soţie pe undeva, dar era foarte probabil ca aceasta să fi fost o minciună pentru a scăpa de Leoni.

Hotărî ca, în continuare, să nu-i spună nimic acesteia, pentru că, în starea în care se afla, cursul alarmant pe care îl luau lucrurile nu i-ar fi fost de niciun folos.

La masă, nici nu suportă să-l mai privească pe Rory, lucru ce nu trecu neobservat de Timothy care chiar îi reproşă, în glumă, că e răutăcioasă cu fratele lui.

— V-aţi certat, tu şi Rory? Credeam că sunteţi cei mai buni prieteni.

— Rory are şi el unele momente în care e enervant…

Capitolul 9

Cum o întâlnire întâmplătoare cu Judy era puţin probabilă, Noelle îi telefonă s-o întrebe când mai vine s-o vadă pe Leoni. Vizitele ei încetaseră, din moment ce timpul îi era în întregime ocupat. Judy promise să vină chiar în după-amiaza aceea.

— Mă aşteptam, spuse Judy pe un ton arţăgos, când Noelle o conduse de cum intră, în sufragerie. A fost un pretext s-o văd pe Leoni, nu-i aşa? Probabil că mătuşa Enid ţi-a spus.

— Hai să ne aşezăm puţin, rosti Noelle pe un ton calm.

Nu aveau unde altundeva să se aşeze decât la masă, pe scaunele cu spătar înalt. Stând chiar faţă în faţă, Noelle privi figura aceea proaspătă, îmbujorată, mai atrăgătoare decât de obicei, cu ochii cenuşii atât de frumoşi adumbriţi de gene incredibil de lungi şi simţi o durere şi mai mare.

— Te anunţ că orice îmi vei spune este în zadar, anunţă Judy imediat cu o privire ostilă. Mătuşa Enid mă bate întruna la cap, iar unchiul Bill spumegă de furie, dar nu mă pot abate din drumul meu.

— Sunt sigură că nu pot, Judy. Presupun că eşti sigură că pe Rory nu-l interesează banii tăi.

Îi era ruşine de brutalitatea ei, dar era ca şi cum un chirurg trebuia să facă o incizie.

— Eşti îngrozitoare! La fel de îngrozitoare ca ei. Ştiu că Rory mă iubeşte. Ştiu. Aţi întina totul dacă aţi putea. Abia aştept să devin majoră, ca nimeni să nu se mai amestece în viaţa mea.

— Judy, încearcă să fii raţională.

Uitase că dragostea este o stare iraţională, o nebunie a inimii complet separată de sănătatea mentală.

— Rory este un bărbat care a ştiut să trăiască din plin fiecare clipă a vieţii. Este suficient de bătrân pentru a-ţi fi tată. Te-ai gândit vreodată la şirul de femei care-au trecut

prin braţele acestui bărbat pentru care a face dragoste este un gest tot atât de firesc ca a respira?

— Încetează! strigă Judy lovind cu pumnul în masă.

— Degeaba te superi, ăsta e Rory! Ştiu bine ce spun. Cum îţi închipui că s-ar gândi la căsătorie dacă n-ar fi vorba de bani?!

— Nu credeam ca până şi tu să gândeşti atât de murdar! Bănuiesc că şi tu eşti îndrăgostită de el. V-aţi distrat bine pe vas, nu-i aşa?

— Am ajuns să-l cunosc foarte bine pe vas şi te asigur că lucrurile pe care le ştiu nu sunt prea frumoase. Judy, draga mea, ascultă-mă şi nu ne mai urî. Nu te purta de parcă ţi-am fi duşmani. E vorba de fericirea ta.

Încercă să-i atingă mâna, dar Judy şi-o retrase repede. Îşi dădea seama că n-avea niciun succes. Păcat că nu putea să-i povestească despre experienţa lui Leoni.

— Fericirea mea este Rory şi dacă vreunuia dintre voi i-ar păsa de mine, nu v-aţi purta atât de îngrozitor cu mine. Ascultă-mă! Se ridicase în picioare, palidă, cu ochii enormi. Chiar dacă aş crede că Rory ar vrea banii mei, tot l-aş dori. Mă voi căsători cu el, indiferent de ceea ce spuneţi voi.

— Ştii că nu poţi fără consimţământul unchiului Bill.

— Mă voi duce la tribunal, sau oriunde trebuie în cazul în care părinţii sau tutorele refuză să-şi dea consimţământul.

— Asta nu înseamnă neapărat că vei obţine permisiunea. Magistraţii sunt persoane inteligente şi, fiind vorba de atâţia bani…

— Atunci, am să trăiesc cu el fără să fim căsătoriţi. Cred că asta îl va face pe unchiul Bill să gândească, în sfârşit, corect.

— Of, Judy, naivă mică.

Se ridică şi Noelle şi rămaseră să se privească timp de câteva secunde. Înainte ca vreuna din ele să poată spune ceva, uşa se deschise şi apăru însuşi Rory. Ridică sprâncenele mirat, privind de la una la cealaltă.

— Mi s-a părut că aud voci; s-a întâmplat ceva? Judy izbucni într-un râs forţat.

— Totul e în regulă, dragul meu. Doar o nouă lovitură din partea artileriei familiei.

Se duse la el şi îşi încolăci mâinile în jurul braţului lui, în timp ce Rory o privea pe Noelle cu o figură serioasă.

— Hai! Hai să mergem! Ne-am spus tot ce-am avut de spus. Te rog, să plecăm de-aici mai repede!

Rory ezită o clipă, privind-o pe Noelle, apoi, cum Judy îl trăgea de mână, cedă şi ieşi împreună cu ea.

După toate probabilităţile, Noelle urcase scara, deşi habar n-avea cum ajunsese în camera ei. Îi vâjâia capul, nu putea gândi clar. Ratase ocazia. Ar fi trebuit să-l întrebe pe Rory de faţă cu Judy dacă era căsătorit.

Se aşteptase din partea ei la o oarecare ostilitate şi încăpăţânare, dar biata fată era complet hipnotizată. Nu rămânea decât o singură soluţie: ca Rory să fie dat în vileag. Deocamdată, însă, nu putea decât să aştepte. Vocea lui Leoni o trezi din visare.

— Noelle, unde eşti? N-a venit Judy?

Leoni se pregătise pentru ceai. Rory nu era niciodată acasă la ora asta, sau chiar dacă era, nu venea la ceai.

— A venit şi a şi plecat.

— Ciudat, din moment ce era invitată la ceai.

— Ei, ştii cum e ea! Cred că uitase de o altă invitaţie când a promis că vine la noi.

— Şi a venit ca să spună că nu poate rămâne…

Deodată, Bill consideră că e momentul să le amintească de existenţa lui printr-un ţipăt imperativ.

— E afară, în grădină. Hai să coborâm. Cred că azi e destul de cald pentru a putea lua ceaiul în pavilionul de vară din grădină.

La un moment dat, venişi Timothy; bău repede un ceai, apoi se duse iar la pacienţii lui, aşa că rămaseră doar ele două. Leoni, rezemată de perne, cu ochii închişi, păstra încă

în expresia feţei, dincolo de atitudinea aparent calmă, urmele aceleiaşi nelinişti. Cât despre ea, mintea îi era plină de un vârtej de gânduri. Abia aştepta să discute cu Rory, dar, în acelaşi timp, îi era groază de întâlnirea dintre ei. Avea să fie fără îndoială un adversar periculos, incomod de abordat, probabil pregătit să scoată un as din mânecă.

Nu după mult timp, Leoni intră în casă, dar se întoarse aproape imediat, urmată de un bărbat.

Noelle simţi un val de plăcere la vederea lui John. Se ridică să-l întâmpine, iar el veni surâzător, ca şi cum totul ar fi fost perfect în relaţia lor.

— Am mers la un pacient în apropiere, începu el să explice şi am crezut că-l găsesc pe Timothy; mă rugase să-l anunţ data unei reuniuni.

— Mă bucur că te văd, John.

Discutară despre tot felul de nimicuri un timp, dar Noelle simţea privirea lui atentă asupra ei.

— Eşti încordată, Noelle, nu-i aşa? spuse el brusc. Nu Leoni este mai bine, ci tu ai ajuns la fel ca ea.

— Ce de complimente pentru surorile Carlyon! râse Noelle. Expresia lui deveni gravă.

— Sunt îngrijorat pentru tine. Mă-ntreb, Timothy nu vede ce-ţi face?! Cât mai ai de gând să continui aşa?

— Te rog, John, lasă-mă, nu-ţi face griji. Era epuizată psihic, n-avea niciun chef să discute acest subiect, dar încercă să-l liniştească, simţind disperarea din vocea lui. N-am nimic şi e nevoie de mine aici. Nici nu-ţi închipui cât de mare nevoie.

— N-ar putea face o bonă ceea ce faci tu acum?

— Nu. Leoni are nevoie de mine.

— Şi eu, draga mea, dar văd cum te îndepărtezi tot mai mult prin poziţia pe care ai adoptat-o. Noelle, încearcă să fii raţională şi să-ţi acorzi o şansă. Pleacă din casa asta unde nu poţi decât să fii nefericită.

— Te înşeli, John. Nu este vorba despre ceea ce crezi. Nu

e vorba de nicio tensiune în ceea ce-l priveşte pe Timothy. Doar nu-ţi închipui că stau să plâng după luna de pe cer.

John o cuprinse în braţe şi-o trase la piept, până ce capul ei se sprijini de umărul lui.

— Atunci, ce te necăjeşte, scumpa mea? Nu poţi spune că totul e bine cuiva care te iubeşte aşa cum te iubesc eu, sperând să nu observe. Cel mai mic amănunt legat de tine are pentru mine o importanţă colosală. Ceea ce simt pentru tine îmi dă puterea de a citi fiecare semn de pe faţa ta.

Pe punctul de a ceda nervos, aproape tremurând, Noelle se smulse din îmbrăţişarea lui caldă ce-i dădea iluzia că e la adăpost de toate problemele care o apăsau, profitând de plânsul lui Bill, care îi oferi pretextul unei posibile explicaţii.

— Iartă-mă, am avut o noapte agitată din cauza lui Bill; i s-a făcut un vaccin şi bietul de el a plâns mai tot timpul după aceea, nici acum nu se simte bine.

— Noelle.

— Da.

— Tot nu vrei să-mi spui ce te frământă? Tăcu; ştia că era inutil să încerce să-l mintă.

— Nu pot, John. Nu este ceva personal, de aceea n-am libertatea de a vorbi, nici măcar cu tine.

— Ceva legat de Timothy şi Leoni? Noelle nu răspunse.

— Şi noi… cu noi cum rămâne?

— John, mai dă-mi puţin timp. Ştiu că eşti sătul să tot auzi acelaşi lucru, dar doar acum; sper că nu va mai dura mult.

— Nu pot face nimic?

Se îndreptau de-acum spre casă. Privind-o, inima lui se umplu de un val de căldură: frumoasă, delicată, graţioasă în fiecare mişcare, iar copilul pe care îl ţinea în braţe întregea tabloul, dându-i ultima tuşă a perfecţiunii.

— Nu, John, dragul meu. Decât… să mai ai încă puţină răbdare. Noelle se simţea mai bine după ce-l văzuse pe John. Ştia, cel puţin, că o înţelege. Trebuia, însă, să se

concentreze asupra întrevederii cu Rory. Era ceva dificil de care trebuia să scape cât mai repede.

Se părea că Rory se aştepta la aşa ceva şi încerca s-o evite, din moment ce nu apăruse nici la cină.

Se înşelase. Mai târziu, Rory însuşi veni s-o caute, aşteptând-o la uşa camerei copilului.

— Nu e nimeni jos, spuse el fără nicio altă introducere şi cred că avem ceva de discutat – o mică problemă în vederea unei coexistenţe paşnice.

Faptul că el începuse ofensiva i se părea de rău augur.

Rory era deja în salon; stătea pe canapea şi fuma. Se ridică pe jumătate la venirea ei, făcându-i semn să ia loc. Nu zâmbea, nici măcar sarcastic. Figura îi era lipsită de orice expresie şi, fără mimica obişnuită plină de umor sau cinism, părea complet străină. Până şi vocea, lipsită de obişnuitele inflexiuni seducătoare, părea complet inexpresivă.

Noelle ar fi preferat să rămână în picioare, dar se aşeză, pentru că, brusc, nu mai era sigură că n-avea să se prăbuşească. Se gândi, ironic, că el ar fi trebuit să fie înspăimântat, nu ea. Ori, el nu părea deloc speriat, ci încrezător şi calm.

— Păcat că nu eşti de acord cu căsătoria mea cu Judy. Ai mâhnit-o mult astăzi. A fost un gest indiscret din partea ta să intervii în viaţa altcuiva.

— Cum poţi să te căsătoreşti cu Judy? N-ai deja o soţie?

— Văd că Leoni ţi-a spus multe... Bineînţeles că nu e adevărat; a fost o pură invenţie pentru a scăpa de ea, pentru că voia neapărat să vină cu mine.

Noelle încerca să se stăpânească, dar începea să înţeleagă cum era posibil ca un om să ucidă.

— Te aştepţi să te cred?

Rory ridică din umeri indiferent şi o privi cu dispreţ.

— Şi cum te gândeşti să dovedeşti contrariul?

Noelle strânse din pumni. Câştigase el prima rundă.

Probabil că spunea adevărul, din moment ce era conştient că urma să depună mărturie.

— Rory, indiferent dacă eşti sau nu liber să te căsătoreşti, cum îţi imaginezi că vei fi lăsat să faci aşa ceva?

— Cred că ai văzut reacţia lui Judy.

— Pentru că este complet orbită. Nu va crede că eşti îndrăgostit doar de banii ei decât când va fi prea târziu. Ah, Rory, chiar nu vrei să ţii cont că faci o ticăloşie distrugând fericirea unei copile ca Judy? La vârsta ei, o astfel de deziluzie poate avea urmări tragice – poate lăsa o cicatrice permanentă. Cum ai putut merge până aici? Cum ai putut?

— Mă emoţionezi… Judy va fi extrem de fericită dacă se va căsători cu mine. Singurul lucru care poate lăsa o cicatrice permanentă este intervenţia unor oameni cu bune intenţii, dar îngrozitor de naivi. Voi fi un soţ foarte bun. Am trăit din plin până acum şi m-am bucurat de toate plăcerile vieţii, aşa că sunt pregătit să duc o viaţă liniştită, de familie.

— Adică să trăieşti liniştit din banii ei.

— Da.

— Ei bine, n-o să meargă, Rory. Judy nu poate fi sacrificată, nici măcar de dragul lui Leoni. Până şi Judy va avea unele ezitări când va auzi povestea lui Leoni.

— Păcat că nu poţi să i-o spui.

O privea drept în ochi, ameninţător şi rece.

— Va trebui să i se spună, dacă nu există alt mijloc de a te opri. Rory se instală mai comod pe canapea şi-şi aprinse încă o ţigară.

— Nu, nu, ar provoca prea multă vâlvă, draga mea. Ce-ar spune oamenii din West Marisden? Zâmbetul lui sarcastic se transformă într-un râs sec. Surprinzător, dar Leoni şi Timothy par fericiţi împreună. E păcat să fie trei oameni cu cicatrice permanente, în loc de unul. Îl cunosc destul de bine pe fratele meu pentru a şti că n-ar ierta niciodată aşa ceva. Bătrânul Tim are standarde morale foarte înalte.

— Eu cred că ar ierta-o. Oricum, trebuie să rişte.

— Habar n-aveam că îţi place să rişti.

Privirea lui rece, ameninţătoare, o îngheţa. Nu mai era vorba de un simplu cinism, ci de ceva înspăimântător. Înainte de a continua, Rory se ridică şi rămase în picioare în faţa ei, fixând-o cu nişte ochi în care Noelle nu putea citi nimic.

— Cred că ai remarcat asemănarea dintre Bill şi mine.

— E firesc; eşti unchiul lui.

— Oare?!

Privirile li se încrucişară ca nişte spade într-o bătălie mută.

— Din moment ce eşti fratele lui Timothy!

— Exact: tocmai de aceea, poate că Timothy este unchiul lui. Ha, ha! Ce situaţie nostimă.

— Ce tot vorbeşti?

Noelle se ridică şi ea, complet palidă.

— Vorbesc despre paternitate, desigur. Am învăţat şi eu să număr, la şcoală.

— Nu mă-ndoiesc de asta; nu la numărătoare ai greşit, ci la deducţie. Pesemne că uiţi că Timothy este medic şi n-ar fi fost posibil să fie înşelat; cum putea să nu ştie dacă naşterea a fost prematură sau nu?

— Categoric, dar Timothy, pentru a salva aparenţele, n-a vrut să spună nimic prietenilor şi familiei. Simplu, nu-i aşa?

Ameninţarea lui era cât se poate de clară, iar consecinţele, într-un oraş mic ca al lor, amator de bârfe, ar fi fără îndoială dezastruoase.

— Nu vei îndrăzni să împrăştii un astfel de zvon, pentru că şi tu ai avea de suportat consecinţe. Timothy ştie sigur că Bill este fiul lui. Dacă îndrăzneşti să pretinzi altfel, va trebui să fugi mâncând pământul din calea furiei lui.

— Da, dar gândeşte-te cât de mult tulbur apele până să ajung să fug. Noelle refuza pur şi simplu să se gândească mai mult la o asemenea perspectivă care risca să capete

proporţiile unei catastrofe. Se gândea la părinţii ei, la doctorul Eddy, la efectul asupra lui Timothy. Chiar dacă Rory ştia că susţine o minciună, implicaţia, simplul gând că acel copil ar fi putut fi al lui, ar avea consecinţe de nereparat. Într-adevăr, într-un astfel de caz, Timothy n-ar mai ierta-o pentru nimic în lume.

— Ce-ai avea tu de câştigat din toată povestea asta?

Rory ridică din umeri şi zâmbi. Nici nu mai era nevoie să vorbească; se vedea pe figura lui cât de bine i-ar face să-i lase pe toţi zvârcolindu-se de durere doar pentru că au încercat să-i dejoace planurile. Noelle se simţi complet neputincioasă, vlăguită. Trebuia sacrificată fie Judy, fie Leoni. Încercă să se calmeze puţin, apoi mai făcu o ultimă tentativă.

— Rory, e greu de crezut că eşti chiar atât de rău. Nu poţi să te porţi atât de ticălos faţă de nişte oameni care ţi-au făcut întotdeauna numai bine. Nu pot să cred că eşti în stare să minţi ca să-ţi defăimezi familia şi s-o faci subiect de scandal în oraşul în care este atât de respectată. Tatăl tău, o persoană în etate cu atâta mândrie şi demnitate. Este mult prea îngrozitor.

Rory îşi îndreptă umerii, se uită la ceas şi stinse ţigara.

— E deja târziu şi cred că am spus tot ce era de spus. Reţine, Noelle, scumpo: nu încerca să mă forţezi şi nimeni nu va avea de suferit.

Era ameninţarea lui Rory doar o formă de şantaj? Chiar ar pune-o în aplicare? întrebarea aceasta o frământă toată noaptea pe Noelle. Era clar, însă, că Timothy trebuia să ştie. Îi era groază să-i vorbească lui Leoni despre cursul ameninţător pe care-l luau lucrurile, pentru că ea reuşea să reziste doar la gândul că şederea lui Rory nu se mai putea prelungi prea mult, orăşelul lor fiind mult prea plictisitor pentru cineva ca el. N-avea de unde să ştie că West Marisden devenise extrem de interesant de când exista mirajul averii lui Judy.

A doua zi, Noelle era pregătită pentru o adevărată scenă de isterie din partea lui Leoni la aflarea veştii, dar în niciun caz nu se aştepta la calmul glacial cu care aceasta o primi.

O convinsese pe Leoni să iasă în parc cu copilul – pentru prima dată de la venirea lui Rory. Era o vreme superbă şi totul, de la alunii în floare la veveriţele care săreau de pe o creangă pe alta, la păsările preocupate de înfiripărea unor idile de primăvară, făceau să reverbereze în sunete şi culori bucuria ce părea să plutească în aer – o bucurie pe care subiectul discuţiei lor avea s-o strice.

— Sigur că e vorba de banii lui Judy, spuse Leoni pe un ton rece, cu trăsăturile parcă îngheţate pe chipul lipsit de orice expresie. Dar tata poate s-o împiedice să facă pasul ăsta. Abia peste doi ani va fi majoră.

— E hotărâtă să-i forţeze mâna. Cred că singurul mod de a o opri de a-şi distruge viaţa este de a o face să vadă adevărul. Lee, nu poţi să stai fără să faci nimic şi s-o laşi să fie mielul de sacrificiu.

— Adică, una din noi două trebuie sacrificată. Ei bine, n-am să fiu eu aceea! Nu mă poate nimeni condamna pentru asta. Nu te interesează ce consecinţe ar avea pentru mine? Ţi-am spus, mai bine mor decât să afle Timothy. Şi-apoi, mai mult ca sigur că Rory minte când spune că e liber să se însoare; poate că ar trebui urmărit.

— Nu, nu poate să mintă, din moment ce numai o căsătorie legală, valabilă în faţa legii i-ar aduce averea.

Noelle avea o strângere de inimă. Desigur, era îngrozitor ca Lee să fie atât de egoistă, dar, în definitiv, lupta să-şi apere dragostea şi respectul lui Timothy faţă de ea, ceea ce însemna că ţinea sincer la el şi la viaţa lor de familie. Nu ştia cum să procedeze; nu-i spusese despre ameninţarea cea mai periculoasă a lui Rory, deşi asta ar face-o şi mai mult să nu vrea să-i mărturisească lui Timothy. Şi, totuşi trebuia să ştie la ce se expune.

— Dar de ce e nevoie să ştie Timothy? începu deodată

Leoni. Dacă aş putea să am încredere în Judy că nu va trăda secretul… Dar, nu… nu e de încredere. Nu s-ar despărţi în linişte de Rory şi, în urma scandalului iminent, ar ajunge şi la urechile lui Timothy.

— Nu, n-ar fi bine, dar cel mai rău ar fi ca Timothy să afle din altă parte.

Îi spuse de ameninţarea lui Rory.

Leoni făcu ochii mari de uimire, în timp ce obrajii i se îmbujorau şi privirea îi deveni sticloasă.

— Nu poate să spună aşa ceva. Timothy ştie că nu e adevărat. Şi când te gândeşti că spuneai cândva că Rory nu este rău! Trebuie să fie nebun dacă-şi închipuie că Timothy nu şi-ar da seama că e o minciună.

— Îl interesează mai puţin ce crede Timothy; pe el îl interesează scandalul în care niciunul din noi n-ar fi dispus să fie târât.

Leoni se albi din nou la faţă.

— Nu, nu poate fi adevărat! Vrei să spui că ar fi în stare să împrăştie acest zvon? Asta a ameninţat să facă?! Nu, Noelle, n-ar face-o. Nu se poate s-o facă. Până şi pentru un om ca el ar fi prea josnic.

— Într-adevăr, pare improbabil… Poate a spus-o ca să ne înspăimânte.

Dar vocea ei nu reuşea deloc să pară convingătoare. Soarele continua să strălucească la fel de puternic şi întreaga natură părea să afişeze o bucurie neverosimilă.

— Să mergem acasă, spuse deodată Leoni. Nu mă simt bine. Într-adevăr, părea că e pe punctul de a leşina. Odată ajunse acasă, după ce Noelle o conduse în camera ei, Leoni o rugă s-o lase singură şi, când uşa se închise, se auzi zgomotul cheii în broască.

La cină, Timothy se arătă îngrijorat de starea lui Leoni. Evident, fusese cu greutate admis în camera ei.

— S-a întâmplat ceva azi? Se pare că i-a revenit acea stare de depresie pe care crezusem că am depăşit-o.

— Am convins-o să facem o plimbare în parc. Poate că nu e încă pregătită să facă un astfel de efort.

— Prostii! îi face bine să iasă. E timpul să ducă o viaţă normală. Am impresia că iar a cedat nervos. Asta e partea proastă la aceste cazuri: e greu de ştiut ce este cel mai bine de făcut.

Noelle însăşi avea nervii întinşi la maximum. O înnebunea prezenţa lui Rory care îşi savura liniştit cina, cu satisfacţia plină de răutate că de la venirea lui, starea lui Leoni se înrăutăţise. Pesemne că omul acela avea o piatră în loc de inimă, din moment ce putea să se bucure atât de mult producând suferinţă în jurul lui. Era clar că-şi dădea seama că ea îi spusese totul lui Leoni.

Din fericire, venirea doctorului Eddy crea o diversiune, făcându-i să schimbe subiectul.

— Rory, băiete, începu acesta, ţinând în mână un ziar londonez, cum de nu eşti la Londra la premiera filmului în care ai jucat? E astă-seară, aşa scrie în ziar. Credeam că toţi actorii abia aşteptaţi să fiţi acolo.

— Nu cred că vreunul din fani îmi va simţi lipsa... M-ar fi costat transportul şi oricum n-aveam unde să rămân peste noapte.

Nu rata nicio ocazie să amintească tatălui său cât de strâmtorat era.

Deşi Rory nu considerase că merită să meargă la premiera filmului, sute de oameni erau de cu totul altă părere.

Stavia Grey era acolo, în toată strălucirea, iar bărbatul care o însoţea era o figură tot atât de proeminentă în lumea filmului. Sala era plină de capete cu coafuri sofisticate, de rochii elegante ce lăsau să se vadă umerii goi şi braţele pline de bijuterii scumpe, strălucire echilibrată de sobrietatea ţinutelor de seară ale bărbaţilor. Pe lângă aceştia, erau desigur şi oameni de rând care făcuseră coadă la uşa cinematografului, o mulţime entuziastă ţinută

sub control de poliţie.

Familia Pascoe, Muriel şi Len, aveau locuri ieftine, deşi, chiar aşa fiind, îi costaseră îngrozitor de mult, după cum se plângea Len. Făceau parte, însă, din cadoul oferit lui Muriel de ziua ei, alături de cina dinaintea filmului, de la Corner House.

Închiseseră prăvălioara lor din Brixton şi veniseră la cinema, lăsându-l liniştiţi pe micul Greg în grija surorii lui Len, Doreen, care oricum trebuia să rămână acasă cu fetiţa ei de patru ani, Jane.

Acum, cumnatele se înţelegeau bine, deşi la început Muriel nu o prea agrease pe Doreen, pentru că-i dădea un complex de inferioritate. Doreen nu numai că era o blondă naturală frumoasă, dar avea şi alură de doamnă – faptul că lucra într-un salon de cosmetică dintr-un cartier de lux o cizelase.

Imediat după stingerea luminilor, Muriel se lăsă transpusă în plină aventură, trăind acţiunea filmului, fascinată de frumuseţea Staviei Grey. Şi totuşi, la un moment dat, ceva o aduse la realitate, făcând-o să iasă din vraja filmului.

— Len, îl vezi? şopti ea trăgându-l de mânecă pe soţul ei. Individul cu picioare subţiri… îţi aminteşte de cineva?

— Nu.

Pe măsură ce acţiunea continua, veni rândul lui Len să-i facă semn lui Muriel.

— Ai dreptate, Nu. Acum ştiu la cine te referi, dar arăta mult mai bine.

— E el, spuse ea cu convingere, strângându-l cu putere de braţ.

— Ai cam luat-o razna.

— Îţi spun sigur că e el. Îl recunosc după mişcarea capului. Trebui să tacă, pentru că spectatorii din jurul ei începuseră să dea semne de indignare, dar continuă să puncteze fiecare apariţie a personajului care îi trezise

interesul cu ghionturi în coastele soţului ei, până la sfârşitul filmului.

— Să fim atenţi la generic, îndrăzni ea să vorbească iar, când filmul practic se terminase. Nigel Sparks se numea în film, nu-i aşa? Uite...

Făcu o faţă lungă, în timp ce Len râdea satisfăcut.

— Nigel Sparks – Rex Mason, citi el tare.

— Asta nu-nseamnă nimic. Adesea, actorii îşi iau alte nume. Îţi spun sigur că el este.

— Of, Doamne, eşti îngrozitoare când îţi intră ceva în cap.

Len era mult mai preocupat de alt gând: dacă aveau să mai găsească deschis magazinul care vindea peşte cu cartofi. Cina dinainte nu fusese deloc consistentă – mult fast şi puţină mâncare.

Capitolul 10

Leoni fusese îngrozitor de afectată de vestea primită. Dimineaţa următoare nu aduse nicio îmbunătăţire a situaţiei, aşa cum Noelle sperase în zadar. Înainte să plece la pacienţi, Timothy, complet bulversat de revenirea inexplicabilă a acelei stări, îi dădu un medicament şi Leoni rămase în pat, cu faţa albă ca o coală de hârtie, părul arămiu accentuându-i şi mai mult paloarea.

Deşi disperată, Noelle nu putea lua nicio hotărâre şi nici întreprinde nimic din proprie iniţiativă; erau în joc căsnicia şi viaţa lui Leoni şi decizia trebuia să-i aparţină acesteia.

— Dacă am putea totuşi dovedi că e însurat, insistă Leoni mai târziu în decursul aceleiaşi zile, când se afla într-o stare ceva mai bună.

— Asta nu l-ar împiedica pe Rory să vorbească, indiferent câte neveste i-am descoperi. Ar salva-o pe Judy, dar situaţia ta ar rămâne aceeaşi, se văzu ea nevoită să-i amintească, deşi simţea o durere în suflet văzând chinul întipărit pe faţa surorii ei.

— Nu îndrăznesc să risc! Nu, nu voi risca!

— Mai degrabă, cred că nu-ţi poţi permite riscul să-l pierzi nespunându-i. Gândeşte-te că ar fi mult mai rău dacă ar afla din altă sursă. Lee, trebuie să fii curajoasă şi să ai încredere în dragostea lui Timothy pentru tine. Părerea mea este că ţi-ar ierta orice în afară de faptul că i-ai ascuns adevărul. Va fi un moment greu pentru el, dar mai bine să vină de la tine.

Rezultatul a fost un nou val de lacrimi din partea lui Leoni.

Trecură câteva zile fără ca nicio hotărâre să fie luată. Când doamna Carlyon veni în vizită, rămase surprinsă de starea îngrozitoare în care se afla Leoni. Fireşte, vorbi în prezenţa acesteia despre relaţia dintre Judy şi Rory şi vru să ştie ce-i spusese Noelle când discutase cu ea.

— De când s-a întors acasă, atunci, este supărată pe noi toţi; pare să ne urască pur şi simplu şi sufăr îngrozitor pentru bietul tatăl vostru din cauza asta. E fiica surorii lui şi ţine atât de mult la ea… Suferim amândoi pentru ea şi ne este teamă. E capabilă de orice…

— Nu te lăsa doborâtă de această suferinţă, mamă. Trebuie să se întâmple ceva – sunt sigură, spuse Noelle.

Nu era deloc sigură, dar întâmplarea făcu să aibă dreptate. Ceva chiar se întâmplă în ziua următoare, venind cu totul neaşteptat.

Stând la fereastra camerei ei şi având în mod nesperat o oră liberă în timp ce Leoni şi copilul se odihneau după-amiaza, Noelle nu se hotărâse încă dacă să se odihnească şi ea sau să iasă puţin să se plimbe, când văzu maşina lui Timothy. Ridicând privirea, acesta îi făcu semn cu mâna, dar imediat lui Noelle îi atrase atenţia încă o persoană: era categoric un străin, întrucât, cu o hârtie în mână, se uita atent la numerele caselor, căutând, probabil, o adresă. După ce se uită la uşa casei lor, bărbatul sună. Timothy mai era încă în vestibul şi deschise imediat.

Noelle tocmai se hotărâse să iasă puţin, când, coborând din camera ei, surprinse o mişcare: poarta dinspre grădină, care se deschidea de obicei cu zgomot, se deschise acum cu mare grijă, iar Rory se strecură afară, în stradă, apoi urcă în maşina lui Timothy şi dispăru.

Timothy, cu o figură gravă, încă mai discuta cu necunoscutul.

— Noelle, Rory e cumva pe aici? o întrebă el imediat ce o văzu.

— Tocmai l-am văzut ieşind. A luat maşina ta. Credeam că ţi-a spus.

— Încearcă să fugă, asta e! M-a văzut venind şi a dispărut. Cred şi eu că n-are chef să audă ce-am să-i spun, izbucni străinul, înroşindu-se de furie.

— Domnule Pascoe, cred că ar fi mai bine să discutăm

calm. Să intrăm aici.

Uşa cabinetului se închise în urma lor, iar Noelle, cu inima bătându-i din ce în ce mai tare, se răzgândi în privinţa plimbării ei.

I se păru o veşnicie până când Timothy deschise uşa şi-l conduse pe Len Pascoe afară. După plecarea acestuia din urmă, apăru şi ea din sufragerie, unde aşteptase, şi-l întrebă pe Timothy cine era individul. Deşi se aşteptase din partea cumnatului ei să fie deranjat de curiozitatea ei total nepotrivită, acesta o luă de braţ şi o conduse în cabinet.

— N-am de ce să mă ascund de tine; oricum se va afla. Presupun că nu ştiai că Rory e căsătorit; nu, sigur că n-aveai de unde să ştii, trase el concluzia fără să aştepte răspunsul ei. Doar nu era să spună acest lucru cuiva... Şi... Brusc se opri, apoi o privi în ochi. Doamne! Judy Temple! Ştiai că umblă cu Judy, nu-i aşa?!

— Da, mama şi tata erau foarte supăraţi din cauza asta.

Acum, însă, o interesa mai mult povestea necunoscutului care tocmai plecase.

— Ei bine, pot sta liniştiţi... Tipul care tocmai a ieşit e cumnatul lui. Se pare că nu mai ştiau nimic despre el, dacă mai trăieşte sau nu, de peste trei ani. E vorba şi de un copil. A reuşit să se sustragă de la orice contribuţie bănească. A riscat mult acceptând să joace într-un film – aşa au dat de urma lui. Soţia individului l-a recunoscut când a văzut filmul şi n-a mai avut linişte până când nu s-a interesat la acea companie cinematografică.

Aşezată pe scaunul pacienţilor, Noelle simţea o uşoară ameţeală. Se părea că Rory nu avea limite în ticăloşia lui. Avea toată compasiunea pentru Timothy, întristat şi umilit de atitudinea fratelui său. Cel puţin, Judy era salvată, dar ce se va întâmpla cu Leoni?

— Ce crezi că intenţionează Rory să facă? Se va întoarce aici?

— Puţin probabil. Presupun că încearcă să se îndepărteze

cât mai mult de acest domn Len Pascoe, care e hotărât să-l scoată din ascunzătoare şi să-l ducă la familia lui. La naiba! A plecat cu maşina mea. Asta încurcă mult lucrurile.

— Să apelezi la poliţie?!

Imediat ce rosti cuvintele, Noelle îşi dădu seama că ideea ei nu era deloc bună; oricât de intrigat ar fi fost de purtarea fratelui lui, Timothy n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

— Va fi greu pentru tata, spuse Timothy ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Bietul tata, se amăgea cu iluzia că Rory s-a schimbat. Nici nu i-aş spune, dacă aş putea. Dacă n-ar fi plecat cu maşina mea…

— Încearcă să-i spui că e la reparat, sau ceva de genul ăsta. Timothy ridică din umeri şi dădu din cap. Noelle se ridică; acum putea să-i spună lui Leoni. În definitiv, era o veste bună, pentru că Rory n-avea să se mai întoarcă acolo niciodată. Era pe punctul de a ieşi când sună telefonul.

— Doctorul Timothy Yorke la telefon.

Noelle îi văzu faţa transformată de o grimasă de durere, în timp de strângea receptorul cu amândouă mâinile până ce încheieturile degetelor se albiră.

— Vin. Voi fi acolo cât pot de repede.

Puse receptorul în furcă, apoi se întoarse spre ea, cu o faţă pământie.

— A avut un accident de maşină. E la spitalul Queen Margaret. Se pare că a suferit o fractură gravă.

Lui Noelle i se părea foarte ciudat să revină la spitalul unde lucrase, acum însă din partea familiei pacientului.

John venise imediat s-o vadă în sala unde îl aştepta pe Timothy, care intrase în salon.

Timothy chemase imediat un taxi şi Noelle venise cu el.

— Presupun că aş putea folosi nişte clişee de încurajare, ca de exemplu „Bine că este încă în viaţă”, ceea ce, în oarecare măsură, este adevărat. Cred, însă, că preferi să ţi se spună sincer că are şanse foarte mici.

Noelle simţi nevoia să se sprijine de spătarul scaunului de

pe care se ridicase la venirea lui John. Se aşează din nou, pentru că simţea că nu se mai poate ţine pe picioare. Îşi dădea seama ce ciudată trebuia să i se pară lui John reacţia ei, pe care fără îndoială nu putea decât s-o interpreteze greşit. Dacă i-ar putea spune în ce tensiune se afla! Era îngrozitor să doreşti moartea cuiva şi încerca din răsputeri să n-o facă, dar era greu să reziste tentaţiei. Ascultă mai departe ce-i spunea John, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Se crede că este vorba de o hemoragie internă. I se va face operaţie, dar în starea de şoc în care se află, aceasta este o alegere care oferă doar consecinţe mai puţin grave. De asemenea, este vorba de o comoţie.

— Se pare că e foarte grav.

— Chiar este foarte grav. Se pare că a condus ca un nebun. Şoferul camionetei cu care s-a izbit spune că i-a fost imposibil să-l evite; luase curba la Turvey Mill cu viteză foarte mare, pe contrasens, şi i-a apărut direct în faţă.

Noelle se înfioră. Văzuse, de altfel, cum arăta maşina lui Timothy după accident: îndoită şi răsucită ca o cutie de conserve. Cât de tare trebuie să-l fi îngrozit prezenţa lui Len Pascoe!

— Fii fără grijă, e în mâini bune şi vom face tot ce ne stă în putinţă pentru el.

— Sunt sigură.

Nu-l putea privi pe John în ochi. Dacă ar şti ce luptă dădea împotriva gândurilor pe care voia să şi le alunge din minte, până şi el ar fi şocat – doar amândoi fuseseră învăţaţi să lupte împotriva morţii, să considere viaţa sfântă şi să se agaţe de cel mai subţire fir al ei.

Răsuflă uşurată când apăru Timothy.

În drum spre casă, simţi din nou cum i se face rău, văzând grămada de fiare în care accidentul transformase maşina lui Timothy. Aproape că era o minune că Rory mai scăpase cu viaţă.

— E vreun motiv ca Leoni să nu ştie? întrebă ea, înainte de a ajunge acasă.

— Cred că deja ştie. Când am plecat, i-am spus lui Wickie. Oricum, va trebui să afle.

Doctorul Eddy tocmai venise şi aflase de la doamna Wickens, aşa că Timothy intră imediat cu el în birou, iar Noelle merse la Leoni.

— Wickie spune că a fost un accident... Rory... E... grav rănit? Era clar că, pentru o clipă, Leoni intenţionase să întrebe altceva.

— Foarte grav.

Nici Leoni n-o putea privi în ochi, tot aşa cum nici ea nu-l putuse privi pe John.

— Cum de i-a dat Timothy maşina? N-o împrumută niciodată nimănui, nici măcar mie, ca să poată pleca în caz de urgenţe.

— Rory nu i-a cerut voie.

După care Noelle îi povesti totul.

— Aşadar, era adevărat! întotdeauna am crezut că e adevărat! Şi-atunci, cum îşi închipuia că se poate căsători cu Judy?

Noelle ridică din umeri; nimeni nu putea şti ce planuri diabolice avea Rory în minte. Nu era cazul acum să amintească de faptul că existenţa unei soţii încă n-o punea pe Leoni la adăpost de ducerea la îndeplinire a ameninţării lui.

— Bietul Tim! spuse Leoni, cu ochii în lacrimi. Unde e? Trebuie să fie îngrozitor de mâhnit! în ciuda a orice, îşi iubea fratele!

Timothy tocmai urca scările, iar Leoni ieşi în întâmpinarea lui, cu braţele deschise.

— Timothy, iubitule! Vino şi povesteşte-mi!

În următoarele zile, atmosfera deveni apăsătoare, sub spaima nerostită ce plana asupra casei. Toţi tresăreau de câte ori suna telefonul, iar doctorul Eddy părea brusc mult

îmbătrânit.

Într-una din zile, după cină, se întâmplă să răspundă Noelle la telefon. Era Judy, care probabil în mod intenţionat se prefăcu a nu-i recunoaşte vocea.

— Doamna Wickens? Este domnul Rory acasă, vă rog?

— Nu, Judy. Şi sunt eu, Noelle. Se întoarse repede, auzind paşii lui Timothy; acoperi receptorul şi, spunându-i în şoaptă cine e, îl întrebă ce să spună.

— Judy, draga mea, Timothy la telefon, începu acesta luând receptorul. Mă tem că am veşti proaste pentru tine.

După care îi spuse de accident. Noelle auzea vocea lui Judy, speriată, aproape ţipând, fără să distingă cuvintele.

— Vine aici, îi explică Timothy după ce termină de vorbit. E foarte speriată, biata de ea. Se pare că avea întâlnire undeva în oraş cu Rory. Când vine, ar fi mai bine să-i spui totul… despre Len Pascoe şi sora lui.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să amânăm puţin…

— În caz că nu scapă cu viaţă… Atunci n-ar mai fi nevoie să afle… termină el cu voce tare ceea ce ea doar gândise. Poate că ai dreptate.

— Timothy… Ai vrea… ai vrea să discuţi tu cu ea? Ştii, sau poate că nu ştii, că nu mă agreează; am avut o mică discuţie zilele trecute.

— În legătură cu Rory? Noelle încuviinţă din cap.

— Sunt sigură că preferă să discute cu tine.

John Corringway îl operă pe Rory în ziua următoare. Se recursese la această soluţie disperată ca fiind singura şansă. I se ceruse părerea lui Timothy şi doctorul Eddy îşi dăduse consimţământul.

„Nu doresc să moară, nici chiar pentru Leoni”, repeta întruna în gând Noelle. „Indiferent cât de ticălos a fost şi câtă nefericire a adus altora, nu merită aşa o soartă. Trebuie să mă gândesc la tatăl şi la fratele lui”.

John le spusese că şansele lui Rory sunt de cincizeci la sută. Când Noelle mai vorbi cu el la telefon, îi spusese că

venise la spital o femeie care pretindea că este soţia lui Rory şi, de asemenea, verişoara ei, Judy, venea în mod regulat. Probabil că bietul John era complet uluit şi nu-nţelegea nimic.

Noelle îi spuse lui Timothy ce aflase.

— Poate că se întâlnesc una cu cealaltă, încheie Noelle. Ar trebui ca Judy să afle, acum.

Privirile li se întâlniră şi Timothy încuviinţă cu un semn al capului. Acum, când avea o speranţă cât de mică, era mai optimist.

— Este departe de a fi în starea în care să ne putem face iluzii, dar măcar are o şansă.

De data aceasta, Noelle simţi că e de datoria ei să se achite de această misiune ingrată, aşa că merse la Old Timbers. Din fericire, mama ei era plecată şi Judy stătea în hamac în grădină.

La început, Judy refuză să creadă. Aproape că se rostogoli din hamac, ridicându-se, indignată.

— Ţi-ai ales un moment potrivit pentru a inventa o astfel de poveste ticăloasă! Exact când Rory nu se poate apăra!

Noelle îi povesti despre venirea lui Len Pacoe şi despre cauza accidentului.

— A fost o... o femeie ieri la spital, începu ea cu voce tremurândă, schimbată la faţă. Era frumoasă... Am avut impresia că vrea să-mi spună ceva când am întrebat de Rory.

— Era soţia lui.

Un alb cadaveric se întinse pe faţa lui Judy, iar durerea care i se citea în ochi era sfâşietoare.

— Ştiai... atunci?

— Nu eram sigură. Ştiam însă că nu e omul potrivit pentru tine. Pentru o clipă, Judy se arătă din nou ostilă. Cu ochii plini de lacrimi, se ridică şi porni spre casă, încercând să păstreze aparenţa unei atitudini pline de demnitate.

Noelle merse alături de ea, cuprinzându-i umerii cu

braţul. Abia când ajunseră înăuntru, Judy izbucni în hohote de plâns, cu capul sprijinit de umărul ei.

— Linişteşte-te, draga mea, totul e spre bine. Gândeşte-te că ai aflat la timp.

— Este la fel de îngrozitor; nici măcar o amintire decentă… Nu voi mai avea încredere niciodată în viaţa mea în nimeni – niciodată.

— Ba da, draga mea, vei vedea.

Istoria se repeta. Cu aceleaşi cuvinte o încurajase şi pe Leoni, cu un an înainte.

Judy se retrase ca un animal rănit, iar ea aşteptă până se întoarse acasă mama ei şi-i povesti totul. Pentru Judy, lucrurile se aranjaseră.

După câteva zile, Rory începu să-şi recapete starea de conştienţă. Timothy, care mergea la el în fiecare zi, aducea veşti bune: vorbise, chiar glumise cu o asistentă; era confuz, dar în curând avea să fie în afara oricărui pericol.

În după-amiaza următoare, Noelle merse la spital să-l viziteze. De fapt, abia aştepta să-l vadă pe John. Trecuse mult timp de când sentimentele ei trecuseră pe plan secund, sufocate de îngrijorarea faţă de problemele altora. Simţea nevoia să-l vadă imediat şi portarul o anunţă că e în biroul lui.

— Cunoşti drumul, soră, sau să rog pe cineva să te conducă? glumi acesta.

— Cred că mă descurc, Robson. „Voi şti întotdeauna drumul spre John”, adăugă ea în gând.

Bătu la uşă şi tresări când, intrând, îi văzu acolo pe Len Prescoe împreună cu o blondă frumoasă de aproximativ treizeci de ani.

— Intră, Noelle. Ţi-i prezint pe soţia şi cumnatul lui Rory. Doamnă Yorke, dumneaei e domnişoara Carlyon, cumnata soţului dumneavoastră.

Dădură mâna şi cei doi se arătară încântaţi de cunoştinţă.

— Deşi ne-am mai întâlnit, dacă nu mă înşel, spuse Len Prescoe.

— Ai apărut la momentul potrivit, spuse John. Se pare că Rory nu-şi aminteşte de soţia lui.

— Adică aşa a pretins, preciză aceasta.

— Sigur că a recunoscut-o, interveni Len. A fost o manevră de-a lui, dar nu va scăpa.

— Eu cred că nu s-a prefăcut. Creierul a fost afectat şi, în astfel de cazuri, amnezia este o consecinţă comună.

— Nu-i foloseşte la nimic. Doreen îl vrea înapoi şi-l va avea. Se va întoarce şi-şi va prelua responsabilităţile.

— E vorba despre Jane, fetiţa noastră, explică Doreen, îmbujorată. Vreau să aibă şi ea un tată… îşi aminteşte sau nu, suntem căsătoriţi.

— Poate că, până la urmă, n-ar fi un lucru chiar atât de rău dacă nu-şi mai aminteşte anumite lucruri. Aţi putea s-o luaţi de la capăt, nu-i aşa?

Doreen ridică din umeri.

— Doamnă Yorke, dumneavoastră faceţi parte dintr-o perioadă a vieţii lui mai îndepărtată. Ar fi interesant de văzut cum reacţionează la cineva care îi e foarte cunoscut şi care aparţine unui trecut foarte apropiat. Propun s-o lăsăm pe domnişoara Carlyon să intre şi să vedem ce se întâmplă.

— Dar cu Timothy cum s-a comportat? Nici pe el nu l-a recunoscut?

— Timothy n-a mai reuşit să ajungă aici de câteva zile, a avut o mulţime de urgenţe şi cazuri dificile. Ultima oară când a venit, Rory abia îşi revenea. Era într-o stare în care comportamentul lui nu era concludent.

Când intră, însoţită de John, Rory, rezemat de perne, fuma. Înfăşurat în bandaje, tras la faţă şi cu ochii încercănaţi, avea o figură cadaverică. Îi zâmbi lui John.

— Bună, profesore. Mi-ai mai adus o soţie?

O măsură din priviri pe Noelle, plin de admiraţie, fără

însă niciun licăr care ar fi trădat un semn de recunoaştere.

— Bună, Rory! Lasă prostiile, ştii bine cine sunt.

O privi lung, făcând eforturi vizibile să-şi amintească.

— Doamnă, rosti el zâmbind ironic, deşi nu vă cunosc, trebuie să recunosc că regret acest lucru.

Cu toată suferinţa, obrăznicia îi rămăsese nealterată. Noelle se aşează pe un scaun şi se aplecă asupra lui.

— Rory, chiar nu mă recunoşti?! Sunt Noelle. Nu-ţi aminteşti cum ne-am întors împreună din Cape Town?

— Da? Se vedea clar pe figura lui că nu înţelegea nimic. Şi ce-i cu blonda aceea frumoasă despre care spun că este soţia mea? Nu sună deloc respectabil.

Rând pe rând, numele lui Leoni, al tatălui lui, al lui Timothy şi chiar al lui Judy, nu-l făcură decât să ridice mirat din sprâncene, vădit pus în încurcătură.

— Groaznic! comentă Rory în cele din urmă. Să trebuiască să afli totul despre ţine de la alţii.

Dincolo de tonul lui glumeţ, se simţea o tensiune din ce în ce mai mare. Senzaţia trebuia să fie, într-adevăr, cumplită, să nu mai ai nicio legătură mentală cu propriul trecut.

Noelle plecă din salon complet zguduită, până îşi aminti, totuşi, cum intenţiona el să se folosească de ceea ce ştia.

— Crezi că nu se preface, nu-i aşa? îl întrebă ea pe John.

— N-am nici cea mai mică îndoială. Nu putea mima amnezia atâta timp fără să se trădeze măcar printr-o clipire. La ce i-ar folosi? Soţia lui are actele. Noelle, cred că scena te-a impresionat. Aşteaptă-mă zece minute până termin, apoi te duc într-un loc liniştit.

John porni grăbit, simţind că nu mai e nevoie să aştepte încuviinţarea ei, iar Noelle se aşează să se reculeagă. Se petrecuse un miracol care rezolvase problema de care se temuse cel mai mult, un miracol pentru care rosti în gând o rugăciune de mulţumire.

Se duse apoi la o cabină telefonică şi o sună pe Leoni, ca

s-o anunţe vestea ce avea să-i aducă, în sfârşit, liniştea.

— Noelle, încă nu pot să cred. Simt că trăiesc din nou. Ştii, este şi o latură comică în toată povestea asta: închipuieşte-ţi-l pe Rory pricopsit cu o nevastă de care habar n-are, cu mintea golită de tot ce-i dădea puterea să-şi distrugă propria familie. Până la urmă, există o lege a justiţiei divine – este exact ce-a meritat. Ah, unde eşti? Vino repede acasă, abia te aştept!

— Nu întârzii mult. Merg cu John undeva.

Noelle închise telefonul, pe gânduri. Poate că exista şi o latură comică, dar deocamdată se afla încă sub impactul gravităţii faptelor petrecute. Ea nu avea capacitatea lui Leoni de a uita pericolele atât de repede şi de a trece cu atâta uşurinţă de la lacrimi la râs.

John îi promisese s-o ducă într-un loc liniştit şi casa lui, Sea Melody, părea cel mai liniştit loc posibil, când ajunseră acolo.

— Te simţi mai bine, acum? o întrebă el, după ce băură un ceai.

— Minunat. Îşi întinse braţele, de parc-ar fi vrut să îmbrăţişeze liniştea care o înconjura. E un loc dumnezeiesc, John.

— Ar putea fi, într-adevăr, paradisul. Noelle, deodată, pari altfel… relaxată… Este ca şi cum ai fi scăpat de ceva ce nu-ţi dădea pace. Şi totuşi am avut impresia, după ce l-ai văzut pe Rory, că erai foarte agitată din cauza lui. Te-a mâhnit faptul că şi-a pierdut memoria, nu-i aşa?

— „Mâhnit” nu e cuvântul potrivit. De fapt, nici eu nu ştiu să definesc ceea ce simt.

— În orice caz, ai simţit ceva foarte puternic… Aşadar, nu era ceva legat de faptul că locuiai în aceeaşi casă cu Timothy şi Leoni…

— Ţi-am spus că nu, dar n-ai vrut să crezi. Chiar aş sfătui pe orice tânără care suferă de dragoste neîmpărtăşită să locuiască în aceeaşi casă cu bărbatul respectiv şi să-l vadă

zi de zi fericit alături de soţia lui.

Ochii lui John se umplură de lumină.

— Vrei să spui că… ai depăşit faza asta?! Eşti vindecată?!

— Ţin la el la fel ca întotdeauna, dar nu mai sunt îndrăgostită de el! Nu de el…

— Nu de Timothy…

Bietul John se simţea încă atât de nesigur; rămăsese ceva neexplicat, iar lui îi era teamă să spere.

— Atunci, poate de altcineva… îşi urmă el firul raţionamentului, gândindu-se că, la un moment dat, Rory Yorke fusese pentru el un motiv de gelozie.

— Nu mai este nicio îndoială!

De data aceasta, mesajul privirii ei strălucind de fericire era foarte clar, iar John, cu inima bătând nebuneşte, îi luă mâinile într-ale lui.

— Noelle, oare am înţeles bine, sau mă fac iar de râs, pentru a nu ştiu câta oară!

— Nu, dragul meu. Eu sunt cea care m-am făcut de râs până acum, pentru că nu mi-am dat seama!

— Noelle!

Rosti numele ei ca şi cum ar fi fost un cuvânt magic, iar următoarele minute avură pentru ei o semnificaţie cu totul aparte. Doar un prihor ce se oprise în iarba din grădină avu neobrăzarea să privească acea scenă intimă.

— Draga mea, întrebă John imediat ce se simţi în stare să vorbească din nou, poate că ar trebui să fiu mulţumit cu atât, dar ce să fac dacă am o minte iscoditoare în care totul trebuie să-şi găsească o explicaţie? Trebuie să te întreb cum de s-a întâmplat. Cum de ţi-ai dat seama, în cele din urmă?

— Au fost alte probleme care pur şi simplu mi-au tulburat mintea, nici nu n-am mai putut gândi la mine.

— Ceva legat de Rory Yorke?

— John, iubitule, nu pot să-ţi spun, pentru că povestea nu e a mea. Alţii erau implicaţi – şi printre ei, bineînţeles şi

Rory.

— Iar tu, oarecum, ai fost antrenată în vârtejul lor... înseamnă că ai simţit o fantastică uşurare, ca de o povară, când ai aflat că Rory şi-a pierdut memoria.

— Crezi că-i va reveni vreodată?

— Foarte puţin probabil, în cazul unei astfel de leziuni a creierului. Tăcerea care se lăsă între ei ţesea clipe de vrajă, purtându-i într-o lume numai a lor.

Doar într-un târziu, ticăitul ceasului îl readuse pe John la realitatea ce stătea sub semnul trecerii timpului.

— Degeaba încerc să chiulesc, trebuie să mă întorc la spital. Dar... nu mai am răbdare! Când se va descurca Leoni fără tine?

— Presupun că foarte repede.

Se înţeleseră din priviri: cauza problemelor lui Leoni dispăruse.

— Nici asistenta-şefă nu va pune mâna pe tine, deşi întreba cu mare interes, ba chiar cu o privire de pasăre de pradă, de tine. Dar chirurgii pot fi tot la fel de posesivi ca asistentele-şefe. Aşadar, spune-mi, când?

Noelle cuprinse cu privirea casa pe care de-acum o putea numi acasă. Părea incredibil că în aproximativ o oră, noi vise deveneau posibil de realizat.

— Imediat ce totul va fi gata... inclusiv rochia de mireasă...

— Ah, vrei stilul ăsta de nuntă...

— Din moment ce va fi o singură dată în viaţă!

— Trebuie să-ţi dau dreptate. Ai câştigat.

Sfârşit